

รายงานเรื่อง
เส้นทางนักกีฬาอาชีพ

เสนอ

อ. ดร. สรณ ภู่คง
ผศ. ดร. วิลาสลักษณ์ ชั่ววัลลี

จัดทำโดย

นางสาววิภาพร	ตันทสวัสดิ์	รหัสประจำตัวนิสิต	52199120026
นางสาวสมหญิง	ลมูลพักตร์	รหัสประจำตัวนิสิต	52199120028
นางสาวปองสุข	ศรีชัย	รหัสประจำตัวนิสิต	52199120093

รายงานนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาวิชา วป 781 การถ่ายทอดทางสังคมเกี่ยวกับการทำงาน
ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2552
หลักสูตรปริญญาเอก (เน้นรายวิชา) สาขาวิชาการวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

คำนำ

รายงานนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษารายวิชา วป 781: การถ่ายทอดทางสังคมเกี่ยวกับการทำงาน ประจำภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2552 ของนิสิตหลักสูตรวิทยาศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาการวิจัย พฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์ (แบบมีรายวิชาเรียน) เกี่ยวกับ “เส้นทางนักกีฬาอาชีพ” ซึ่งรายงานฉบับนี้จะเสร็จสมบูรณ์ได้ หากขาดคำชี้แนะในการเรียนรู้จากท่านอาจารย์ผศ.ดร.วิลาสลักษณ์ ชวัลลี และท่านอาจารย์ ดร.สรณ ภู่งง ผู้สอนรายวิชานี้ รวมทั้งผู้ให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นกรณีศึกษาทั้ง 3 ท่านได้แก่ คุณจารุณี สารนอก คุณชัยรัตน์ เจริญจันทร์ และคุณเกียรติศักดิ์ เสนาเมือง คณะผู้ศึกษาจึงขอขอบพระคุณมา ณ ที่นี้

โดยในรายงานฉบับนี้มีเนื้อหาเกี่ยวกับเส้นทางนักกีฬาอาชีพ ซึ่งประกอบไปด้วยรายละเอียดเกี่ยวกับกีฬาอาชีพต่าง ๆ (ซึ่งการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ทำการศึกษาเฉพาะนักกีฬาวอลเลย์บอลชายหาด นักกีฬา ฟุตซอล และอาชีพผู้ฝึกสอนกีฬา) รวมทั้งรายละเอียดที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการถ่ายทอดทางสังคมทางกีฬา นอกจากนั้นยังมีบทวิเคราะห์การถ่ายทอดทางสังคมที่ได้จากกรณีศึกษา ข้อสรุปที่ได้ รวมถึงข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไปสำหรับผู้สนใจ

ทางคณะผู้ศึกษาหวังเป็นอย่างยิ่งว่ารายงานฉบับนี้จะเป็นประโยชน์กับผู้อ่านในแง่ของข้อมูลสำหรับการเพิ่มเติมความรู้ความเข้าใจในกระบวนการถ่ายทอดทางสังคมเข้าสู่เส้นทางอาชีพนักกีฬา หากมีข้อบกพร่องประการใด คณะผู้ศึกษาต้องขออภัยมา ณ ที่นี้ด้วย

คณะผู้ศึกษา
กันยายน 2552

สารบัญ

หน้า

ส่วนที่ 1	กีฬาอาชีพ	
	ความหมายของกีฬาอาชีพ	2
	แนวคิดกีฬาเพื่ออาชีพ	2
	ประวัติความเป็นมาของกีฬา	3
	อาชีพผู้ฝึกสอนกีฬาหรือโค้ชกีฬา	7
	คุณสมบัติของผู้ฝึกสอนที่ดี	10
	คุณสมบัติของนักกีฬาที่ดี	11
	องค์ประกอบที่สำคัญของนักกีฬา	12
 ส่วนที่ 2	 กระบวนการถ่ายทอดทางสังคม	
	กระบวนการถ่ายทอดทางสังคม (Socialization Process)	15
	ธรรมชาติหรือการเลี้ยงดู (Nature or Nurture)	16
	กลุ่มปฐมภูมิและกลุ่มทุติยภูมิ (Primary and Secondary Group)	17
	ตัวแทนในการถ่ายทอดทางสังคม (The agent of Socialization)	17
	การพัฒนาตัวตน (Development of Self)	18
	อัตลักษณ์ทางกีฬา (Sports Identity)	18
	ตัวแทนในการถ่ายทอดทางสังคมทางกีฬา (The Agent of Sports Socialization)	19
	ครอบครัวและกีฬา (Family and Sport)	20
	กลุ่มเพื่อนและกีฬา (Peer and Sport)	21
	โรงเรียนและกีฬา (School and Sport)	22
	การถ่ายทอดทางสังคมในการเข้าสู่อาชีพกีฬา (Socialization Into Sport)	22
	การถ่ายทอดทางสังคมผ่านทางกีฬา (Socialization Via Sport)	24
	การถ่ายทอดทางสังคมในการออกจากอาชีพกีฬา (Socialization Out of Sport)	26
	การถ่ายทอดทางสังคมอีกครั้ง (Resocialization)	29
	ทฤษฎีการถ่ายทอดทางสังคม	30
 ส่วนที่ 3	 การวิเคราะห์การถ่ายทอดทางสังคมจากกรณีศึกษา	 43

สารบัญ(ต่อ)		หน้า
ส่วนที่ 3	สรุปผลการศึกษา	51
	ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป	51
บรรณานุกรม		52
ภาคผนวก	รูปภาพบรรยากาศการไปสัมภาษณ์	53

สารบัญตาราง		
ตารางที่		หน้า
1	สรุปลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง	34
2	สรุปการถ่ายทอดทางการทำงานของกรณีศึกษา	49

ภาพที่	สารบัญภาพ	หน้า
1	ภาพการเล่นกีฬาวอลเลย์บอลชายหาด	4
2	ภาพการเล่นกีฬาฟุตซอล	5
3	คุณสมบัติบางประการของผู้ฝึกสอนที่ดี	11
4	คุณสมบัติบางประการของนักกีฬาที่ดี	11
5	แผนภูมิองค์ประกอบของความสามารถในการเล่นกีฬา	12
6	แผนภูมิตัวบ่งชี้ของประสิทธิภาพในการเล่นกีฬา	13

ส่วนที่ 1 : กีฬาอาชีพ

ที่มาและความสำคัญ

กีฬาเป็นคำที่มีผู้ให้คำจำกัดความและความหมายไว้มาก กีฬาตามความหมายของ พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 หมายถึง “กิจกรรมหรือการเล่นเพื่อความสนุกเพลิดเพลิน เพื่อเป็นการบำรุงแรง หรือเพื่อผ่อนคลายความเคร่งเครียดทางจิต” กาญจนา นาคสกุล ได้ให้ความหมายของกีฬา หมายถึง “การเล่นเพื่อความแข็งแรงของร่างกายหรือเพื่อความสนุกสนานเพลิดเพลิน กีฬา เป็นคำที่หมายรวมกิจกรรมการเล่นทั้งที่ต้องออกแรงเพื่อประโยชน์ของร่างกายและจิตใจ และที่ต้องใช้สมองเพื่อความเจริญของสติปัญญาทุกชนิด รวมทั้งประเภทที่เรียกว่ากรีฑาด้วย กีฬาเป็นการเล่นที่มักใช้แข่งขันกันจึงต้องมีกฎ และกติกาในการเล่น กีฬาบางชนิดต้องมีอุปกรณ์ที่ใช้ในการเล่น และมีสถานที่ที่ใช้เล่น กีฬาเป็นการเล่นที่ใช้ฝึกร่างกายให้แข็งแรงฝึกให้รู้จักยอมรับกฎ กติกาในการเล่น ฝึกวินัย ฝึกให้รู้จักแพ้รู้จักชนะ และฝึกให้มีน้ำใจเป็นนักกีฬาเป็นต้น” การกีฬาแห่งประเทศไทยได้ให้ความหมายของกีฬาไว้ว่า กีฬาเป็นกิจกรรมที่มีการเคลื่อนไหวและลีลาการเล่นภายใต้กติกาอย่างเป็นระเบียบโดยมุ่งหวังการแข่งขัน หรือความสนุกสนาน เพื่อเกิดประโยชน์ในการพัฒนาร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม และสติปัญญา ความหมายโดยรวมของกีฬา คือ กิจกรรมการเคลื่อนไหวที่อยู่ภายใต้กติกาโดยมุ่งเน้นในชัยชนะหรือผ่อนคลายความเครียด เพื่อพัฒนาร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม และสติปัญญา การกีฬาของประเทศไทยในปัจจุบันมีการพัฒนาและส่งเสริมให้ประชาชนในชาติหันมาออกกำลังกายและเล่นกีฬากันมากขึ้น ประชาชนหันมาใส่ใจในเรื่องของการรักษาสุขภาพกันอย่างแพร่หลาย และมีกลุ่มคนที่ให้ความสำคัญ และทุ่มเทเวลาให้กับกีฬา เพื่อให้เกิดความเป็นเลิศ โดยยึดการเล่นกีฬาเป็นอาชีพ หรือที่เรียกว่า “นักกีฬาอาชีพ” (การกีฬาแห่งประเทศไทย. 2542)

กีฬาอาชีพ เป็นอาชีพที่ใหม่สำหรับคนไทย แต่ในหลายๆประเทศที่เป็นมหาอำนาจทางการกีฬามีการจัดความสำคัญของอาชีพนักกีฬาอยู่ในอันดับต้นๆของประเทศ กีฬาอาชีพในประเทศไทยยังไม่เป็นที่แพร่หลายมากนัก เป็นกีฬาสำหรับคนกลุ่มน้อยที่มีพรสวรรค์และความสามารถทางการกีฬาอย่างชำนาญ ทั้งนี้ ริกกี้ วิลเลียม นักกีฬาอเมริกันฟุตบอล ทีมนิวออร์ลีนส์เซนต์ กาลัวถึงหน้าที่ของนักกีฬาอาชีพว่า “นักกีฬาอาชีพ มีหน้าที่ต้องขยันฝึกซ้อมและทำผลงานตามที่ได้รับมอบหมายจากต้นสังกัด ซึ่งผลตอบแทนที่นักกีฬาได้รับเป็นชื่อเสียงและเงินค่าตัวจำนวนมหาศาล” อาชีพนักกีฬาจึงเป็นอาชีพที่สร้างชื่อเสียงและเงินทองได้อย่างรวดเร็ว

ดังนั้นการเข้าใจกีฬาอาชีพจึงได้ว่าเป็นเรื่องที่มีความสำคัญมาก เพราะเป็นองค์ประกอบหนึ่งในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศนำมาซึ่งรายได้ ภาพลักษณ์ของประเทศประกอบกับเป็นแรงกระตุ้นให้เยาวชนของชาติหันมาให้ความสำคัญกับการออกกำลังกายและเล่นกีฬา เพื่อแก้ปัญหาต่างๆ ของสังคมในปัจจุบันได้ ไม่ว่าจะเป็นปัญหายาเสพติด วัยรุ่นนรกพวกตีกันและอื่นๆ อีกมากมาย ด้วยหลักที่ว่า วัยรุ่นมีพลังเหลือเฟือ ต้องการสิ่งท้าทาย ต้องการเด่นเป็นวีรบุรุษในกลุ่ม

กีฬาสามารถตอบสนองวัยรุ่นได้ จึงเป็นสิ่งที่ควรมีการศึกษาและให้ความสนใจกระบวนการถ่ายทอดทางสังคมเกี่ยวกับอาชีพนี้เพื่อการพัฒนาอาชีพต่อไป ซึ่งในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้คณะผู้ศึกษาได้ทำการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจงในกีฬา 3 ประเภท คือ กีฬาวอลเลย์บอลชายหาด กีฬาฟุตบอล และกีฬาฟุตซอล เนื่องจากเหตุผลของการศึกษาในด้านความเต็มใจของกลุ่มตัวอย่างและเข้าถึงข้อมูลเชิงลึก ทั้งนี้เพื่อให้ได้รับข้อมูลที่เป็นประโยชน์ในการศึกษาอย่างแท้จริงต่อไป

ความหมายของกีฬาอาชีพ

ศุภพร มาพึ่งพงศ์ (2546) กล่าวว่ากีฬาอาชีพ หมายถึง กีฬาที่นักกีฬามีความสามารถสูง เป็นที่นิยมของประชาชน มีการบริหารจัดการและการจัดการแข่งขันที่เป็นระบบมีมาตรฐาน โดยนักกีฬาอาชีพและผู้เกี่ยวข้องได้รับค่าตอบแทนเป็นเงินรายได้สามารถเลี้ยงชีพได้"

สุพิตร สมานิต (2547) กล่าวว่ากีฬาอาชีพ หมายถึง กีฬาที่เล่นเป็นอาชีพ เป็นกีฬาที่ได้รับค่านิยมแพร่หลายทั้งผู้ชมและผู้เล่น นักกีฬามีความสามารถสูง มีการจัดระบบการแข่งขันที่เป็นมาตรฐาน มีองค์กรกีฬาอาชีพมีพระราชบัญญัติกีฬาอาชีพ และผู้ที่เกี่ยวข้องได้รับเงินตอบแทนเป็นรายได้หลักในการประกอบอาชีพ

สรุปได้ว่ากีฬาอาชีพ หมายถึง กีฬาที่นักกีฬามีความสามารถสูง เป็นที่นิยมของประชาชน มีการบริหารจัดการและการจัดการแข่งขันที่เป็นระบบมีมาตรฐาน มีองค์กรกีฬาอาชีพ มีพระราชบัญญัติกีฬาอาชีพ โดยนักกีฬาอาชีพและผู้เกี่ยวข้องได้รับค่าตอบแทนเป็นเงินรายได้สามารถเลี้ยงชีพได้

ความหมายของนักกีฬาอาชีพ

ศุภพร มาพึ่งพงศ์ (2546) ให้ความหมายว่า นักกีฬาอาชีพ หมายถึง บุคคลที่ขึ้นทะเบียนเป็นนักกีฬาอาชีพ โดยปฏิบัติตามกฎระเบียบภายใต้องค์กรกีฬานั้นๆ และได้รับค่าตอบแทนจากการเล่นกีฬาประเภทนั้นๆ

สุพิตร สมานิต (2547) นักกีฬาอาชีพ หมายถึง บุคคลที่ขึ้นทะเบียนเป็นนักกีฬาอาชีพ โดยปฏิบัติตามกฎระเบียบภายใต้องค์กรกีฬานั้นๆ และเล่นกีฬาเพื่อมีรายได้เป็นค่าครองชีพและต้องเสียภาษีจากรายได้

สรุปได้ว่า นักกีฬาอาชีพ หมายถึง บุคคลที่ขึ้นทะเบียนเป็นนักกีฬาอาชีพ โดยปฏิบัติตามกฎระเบียบภายใต้องค์กรกีฬานั้นๆ และได้รับค่าตอบแทนจากการเล่นกีฬาประเภทนั้นๆ เป็นรายได้และต้องเสียภาษีจากรายได้นั้น

แนวคิดกีฬาเพื่ออาชีพ

ในภาพรวมของกีฬาอาชีพ ศุภพร มาพึ่งพงศ์ (2546) กล่าวไว้ว่า ตามข้อเท็จจริง "กีฬาอาชีพและนักกีฬาอาชีพ" ในประเทศไทย ถึงแม้ว่าคนส่วนใหญ่ยังมีความสับสนในความหมายทั้งสองคำก็ตาม แต่โดยทั่วไปแล้วกีฬาอาชีพได้เกิดขึ้นมาเป็นเวลานานแล้ว หากแต่ไม่ได้มีการบริหาร

จัดการให้เป็นระบบ ด้วยความที่ไม่มีการจัดการให้เป็นระบบ จึงทำให้สภาพกีฬาอาชีพในประเทศเป็นไปอย่างกระจัดกระจาย ต่างคนต่างทำ กีฬานิดใดที่ผู้คนให้ความสนใจมากก็จะมีคนเข้าไปดำเนินการและลงทุน เช่น กีฬามวย ซึ่งโดยธรรมชาติของตัวมันเอง ถือว่าเป็นกีฬาอาชีพ เพราะผู้ที่เข้าไปเกี่ยวข้องไม่ว่าจะเป็นนักกีฬา ผู้ฝึกสอน ผู้จัดการ หรือผู้จัดการแข่งขัน จะมีรายได้เป็นค่าตอบแทนจากการแข่งขันทุกครั้งตรงกันข้ามกีฬานิดใดที่ไม่มีผู้คนให้ความสนใจ ก็จะไม่มีการสนับสนุน และการเล่นกีฬาอาชีพในชนิดนั้นก็จะมีไม่ไปด้วย

โดยทั่วไปแล้ว ผู้คนยังเข้าใจผิดว่ากีฬาอาชีพ คือ ตัวนักกีฬาอาชีพที่เข้าแข่งขันและชนะเลิศ มีรายได้พร้อมกับเงินรางวัล ด้วยความเข้าใจผิดดังกล่าวจึงทำให้ผู้เข้ามาเกี่ยวข้องกับวงการกีฬาค่อนข้างน้อย ซึ่งมีส่วนทำให้วงการกีฬาอาชีพพัฒนาไปอย่างล่าช้าด้วย ตามข้อเท็จจริงแล้ว กีฬาอาชีพจะหมายรวมถึงตัวนักกีฬาและผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับกีฬาอาชีพทั้งหมด ไม่ว่าจะเป็นทั้งทางตรงและทางอ้อม ดังเช่นกีฬามวยที่กล่าวแล้วข้างต้น กีฬาอาชีพไม่ว่าจะเป็นกีฬานิดใดก็ตามจะหมายรวมถึงบุคคลดังกล่าวต่อไปนี้

1. ตัวนักกีฬาอาชีพที่ชนะเลิศรางวัล
2. ตัวนักกีฬาที่มีได้ชนะเลิศรางวัล แต่ได้ค่าตอบแทนในการแข่งขันเรียงลำดับที่หรือคะแนนที่ได้รับ

3. ผู้ฝึกสอนหรือโค้ช
4. ผู้จัดการนักกีฬา
5. ผู้จัดการแข่งขัน
6. บุคคลอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง โดยได้รับค่าตอบแทนเป็นเงิน

ดังนั้น จึงเห็นได้ว่า กีฬาอาชีพชนิดหนึ่งๆ หรือนักกีฬาอาชีพคนใดคนหนึ่งที่มีศักยภาพและความสามารถเข้าแข่งขันกีฬาอาชีพได้นั้น จะมีผู้เข้ามาเกี่ยวข้องหรือผู้ร่วมงานเป็นจำนวนมาก ซึ่งหากสามารถชนะเลิศได้เงินรางวัล หรือชนะเลิศในระดับต้นๆ แล้วก็สามารถทำเงินและแบ่งเงินรางวัลไปยังผู้เกี่ยวข้องได้เป็นจำนวนมากเช่นกัน เป็นการสร้างรายได้หรือสร้างงานให้กับบุคคลได้จำนวนหนึ่ง

ประวัติความเป็นมาของกีฬา

กีฬาวอลเลย์บอลชายหาด

ในปี ค.ศ. 1920 มีการกล่าวขวัญถึงการเล่นวอลเลย์บอล 6 คน บนชายหาดในฮาวาย (Hawaii) แต่ไม่มีการยืนยันที่แน่นอน ซึ่งในเวลานั้นกีฬาประเภทนี้มีจุดกำเนิดหรือเป็นที่น่าสนใจของคนส่วนใหญ่อยู่ที่ซานตา มอนิกา รัฐแคลิฟอร์เนีย สหรัฐอเมริกา มีลักษณะเหมือนวอลเลย์บอลในร่ม คือเล่นฝ่ายละ 6 คน (6 คนต่อ 6) ในปี ค.ศ. 1927 ประเทศฝรั่งเศสเป็นประเทศแรก ในยุโรปที่เริ่มเล่นกีฬานี้

ในปี ค.ศ. 1930 กีฬาประเภทนี้ก็ได้แพร่หลายไปในหลายๆ ประเทศในยุโรปปีเดียวกันนี้เอง ทางสหรัฐอเมริกาได้เริ่มเล่นระบบฝ่ายละ 4 คน (4 ต่อ 4) และระบบฝ่ายละ 3 (3 ต่อ 3) การเล่นวอลเลย์บอลชายหาดในครั้งนั้น ยังได้มีการกำหนดกติกาสำหรับการตบ การสกัดกั้นและการรับลูกที่แน่นอน

ในปี ค.ศ. 1947 ได้มีการจัดการแข่งขันแบบทีมละ 2 คน ขึ้นอย่างเป็นทางการ (เป็นจุดเริ่มต้นของระบบที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน) ณ ชายหาดสเตท (State) มลรัฐแคลิฟอร์เนีย (California) ในทศวรรษที่ 50 ได้จัดระบบการแข่งขันแบบเซอร์กิต (Circuit) ครั้งแรกในสหรัฐฯ และประเทศบราซิลได้จัดการแข่งขันทัวร์นาเมนต์แรกขึ้น

ภาพที่ 1 ภาพการเล่นกีฬาวอลเลย์บอลชายหาด

และในทศวรรษที่ 60 ได้มีการกำหนดกติกาเกี่ยวกับการตบและการสกัดกั้น และยังได้มีการเสนอกติกาเกี่ยวกับการรับลูกบอลในกรณีต่างๆ แต่ยังไม่มีการประกาศใช้ ในปี ค.ศ. 1976 การแข่งขันชิงแชมป์โลก(อย่างไม่เป็นทางการ)ได้เกิดขึ้นที่ชายหาด สเตท (State) และแปซิฟิก พาริซาเดส (Pacific Palisades) ซึ่งเป็นการแข่งขันระดับมืออาชีพ (มีเงินรางวัล 5,000 เหรียญสหรัฐฯ)

ในปี ค.ศ. 1982 วอลเลย์บอลชายหาดเป็นกีฬาที่นิยมกันมากที่สุดในการเล่นกันบริเวณชายหาด โดยเฉพาะที่โคปาคาบานา (Copacabana) และอิปานีมา (Ipanema) ในเมืองรีโอ เดอ จาเนโร (Rio De Janeiro) ประเทศบราซิล

ในปี ค.ศ.1986 ได้มีการสาธิตการเล่นในระดับนานาชาติครั้งแรกขึ้นที่เมืองรีโอ เดอ จาเนโร (Rio De Janeiro) ประเทศบราซิล มีผู้ชมการแข่งขันประมาณ 5,000 คน ในปี ค.ศ. 1987 สหพันธ์วอลเลย์บอลนานาชาติ ได้จัดการแข่งขันวอลเลย์บอลชายหาดชิงแชมป์โลกประเภททีมชาติขึ้นที่เมือง อิปานีมา (Ipanema) คาดว่าจะเป็นการแข่งขันครั้งแรกที่สหพันธ์วอลเลย์บอลนานาชาติเข้ามาจัดแข่งขัน

ในปี ค.ศ. 1989 และ ค.ศ.1990 ได้มีการแข่งขันประเภททีมชายที่ชื่อว่า "Five World Series" (Men Circuit) ซึ่งมีการจัดขึ้นหลายประเทศได้แก่ บราซิล, อิตาลี, ญี่ปุ่น ในแต่ละประเทศมีเงินรางวัล 50,000 เหรียญสหรัฐฯ

ในปี ค.ศ. 1992 วอลเลย์บอลชายหาดจัดว่าเป็นกีฬาอาชีพที่ได้รับความนิยมไปทั่วโลก คณะกรรมการโอลิมปิกสากลได้ให้ความสนใจกีฬาประเภทนี้เป็นอย่างมาก และได้บรรจุกีฬาวอลเลย์บอลชายหาดเข้าเป็นกีฬาสาธิตในโอลิมปิกที่กรุงบาร์เซโลนา (Barcelona) ประเทศสเปน

และหลังจากนั้น 1 ปี ใน ค.ศ. 1993 ได้มีการจัดการแข่งขันชิงแชมป์โลกประเภททีมหญิงครั้งแรกขึ้น โดยใช้ชื่อว่า "Women World Championship-Series"

ในปี ค.ศ. 1994-1995 สหพันธ์วอลเลย์บอลนานาชาติได้จัดการแข่งขันประเภท 6 คน ทั้งประเภททีมชายและประเภททีมหญิงในรายการ "World Championship-Series" โดยมีเงินรางวัล 100,000 เหรียญสหรัฐในประเภททีมชาย และ 50,000 เหรียญสหรัฐในประเภททีมหญิง

ในปี ค.ศ. 1995-1996 กีฬาวอลเลย์บอลชายหาดเป็นที่รู้จักแพร่หลายและตื่นตัวไปทั่วโลก สหพันธ์วอลเลย์บอลนานาชาติได้เพิ่มจำนวนรายการขึ้นถึง 29 รายการ (29 Tournament Leagues) ใน 5 ทวีป มีผู้เข้าชมมากกว่า 80,000 คน และผู้เข้าชมทางโทรทัศน์ทั่วโลกมากกว่า 50 ล้านคน และผลจากการแข่งขันแต่ละทีมจะมีคะแนนสะสมเพื่อเข้าร่วมแข่งขันในกีฬาโอลิมปิก

ในปี ค.ศ. 1996 สหพันธ์วอลเลย์บอลนานาชาติ ได้จัดการประชุมแบ่งการแข่งขัน "World Championship Series" เป็น 3 ระดับคือ 1. Grand Slam 2. World Series 3. Challenger ทุกประเทศสามารถจัดการแข่งขันและเปิดรับสมัครทั่วไปในปีนั้นเอง วอลเลย์บอลชายหาดได้เป็นกีฬาอีกประเภทหนึ่งในการแข่งขันโอลิมปิกที่แอตแลนต้า (Atlanta) ประเทศสหรัฐอเมริกา

ปี ค.ศ. 1997 สหพันธ์วอลเลย์บอลนานาชาติเปลี่ยนชื่อการแข่งขันจาก "World Championship-Series" เป็น "Beach Volleyball World Tour"

ประวัติกีฬาฟุตซอล

ภาพที่ 2 ภาพการเล่นกีฬาฟุตซอล

เมื่อเข้าสู่ช่วงฤดูหนาว ประเทศในบางทวีปของโลกที่ประสบกับปัญหาหิมะตกและสภาพอากาศที่หนาวมากจนไม่สามารถจัดการแข่งขันกีฬากลางแจ้งต่างๆ ได้ รวมทั้งกีฬาฟุตซอลด้วย จึงถือเป็นช่วงสิ้นสุดฤดูกาลแข่งขันแต่เนื่องจากฤดูหนาวมีระยะเวลาที่ยาวนานและสภาพอากาศกลางแจ้งไม่เอื้ออำนวยต่อการเล่นกีฬาฟุตบอล จึงเป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้คนหันมาเล่นกีฬาในร่มแทน และนี่คือที่มาของกีฬาฟุตบอลในร่ม 5 คน หรือที่เรียกว่า "ฟุตซอล" (Futsal)

Futsal มาจากภาษาสเปนหรือโปรตุเกส ที่เรียกว่าฟุตบอล ว่า “Futbol” หรือ “Futbol” ตามด้วยภาษาฝรั่งเศสและสเปน คือ “Sala หรือ Salon ที่แปลว่า อินดอร์ หรือในร่ม เมื่อรวมกันจึงเป็นคำว่า “Futsal” หมายถึง การเตะบอลในสนามขนาดย่อมในร่ม กลายเป็นคำที่เรียกขานกันแทนคำว่า “Five-A-Side” หรือบอล 5 คนในปัจจุบัน

ฟุตซอลมีการแข่งขันมาตั้งแต่ปี ค.ศ.1930 ณ กรุงมอนเตวิเดโอ ประเทศอุรุกวัย เป็นเกมที่ชาวอเมริกาใต้นิยมเล่นกันมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเทศบราซิล ซึ่งประชากรมีทักษะความสามารถเฉพาะตัวในการเล่นฟุตบอลสูง ด้วยลีลาอันเร้าใจจากนักเตะชื่อก้องโลกอย่างเปเล่ ไชคราเตส หรือซิโก้ ซึ่งต่างเคยเข้าแข่งขันฟุตบอลมาแล้วทั้งสิ้น

การแข่งขันฟุตบอล 5 คน ในระดับนานาชาติ

ค.ศ.1965 จัดการแข่งขันครั้งแรกในอเมริกาใต้ ประเทศปารากวัยได้แชมป์ทวีปอเมริกาใต้
ค.ศ.1979 มีการแข่งขันชิงแชมป์ทวีปอเมริกาใต้อีก 6 ครั้ง โดยนักเตะแชมป์ ประเทศบราซิลได้แชมป์ทุกครั้ง

ค.ศ.1980 และ ค.ศ.1984 การแข่งขันแพนอเมริกาคัพ โดยนักเตะแชมป์ ประเทศบราซิลได้แชมป์ทั้งสองครั้ง

ค.ศ.1982 การแข่งขันชิงแชมป์โลก (อย่างไม่เป็นทางการ) ครั้งแรก ณ กรุงเซาเปาโล ประเทศบราซิล และแชมป์ในปีนั้นก็คือ เจ้าถิ่นประเทศบราซิลนั่นเอง

ค.ศ.1985 การแข่งขันชิงแชมป์โลก (อย่างไม่เป็นทางการ) ครั้งที่ 2 ณ ประเทศสเปน ประเทศบราซิลได้แชมป์

ค.ศ.1988 การแข่งขันชิงแชมป์โลก (อย่างไม่เป็นทางการ) ครั้งที่ 3 ณ ประเทศออสเตรเลีย ประเทศบราซิลเสียแชมป์ให้แก่ประเทศปารากวัยเป็นครั้งแรก

ค.ศ.1989 ต่อมาสหพันธ์ฟุตบอลนานาชาติ (ฟีฟ่า) ได้เข้ามาดูแลการแข่งขันชิงแชมป์โลกเป็นครั้งแรก ซึ่งจัดการแข่งขัน ณ ประเทศฮอลแลนด์ และประเทศบราซิลยังครองเป็นแชมป์ รองแชมป์ประเทศสเปน อันดับสามประเทศรัสเซีย

ค.ศ.1992 การแข่งขันชิงแชมป์โลก ครั้งที่ 2 ณ ประเทศฮ่องกง ประเทศบราซิลยังครองความเป็นแชมป์ รองแชมป์ประเทศสหรัฐอเมริกา อันดับสามประเทศสเปน

ค.ศ.1996 การแข่งขันชิงแชมป์โลก ครั้งที่ 3 ประเทศสเปน ประเทศบราซิลยังครองความเป็นแชมป์ของโลกอย่างเหนียวแน่น รองแชมป์ประเทศฮอลแลนด์ อันดับสามประเทศสหรัฐอเมริกา

ค.ศ.2000 การแข่งขันชิงแชมป์โลก ครั้งที่ 4 ณ ประเทศกัวเตมาลา ประเทศสเปนสามารถล้มแชมป์เก่าสามสมัยอันดับหนึ่งของโลก รองแชมป์ประเทศบราซิล อันดับสามโปรตุเกส

ค.ศ.2004 การแข่งขันชิงแชมป์โลกครั้งที่ 5 ณ ประเทศไต้หวัน ประเทศสเปนยังครองความเป็นแชมป์ รองชนะเลิศประเทศอิตาลี อันดับสามประเทศบราซิล

กีฬาฟุตบอลจัดได้ว่าเป็นเกมกีฬาที่ยิ่งใหญ่และมีผู้ชมคลั่งไคล้กีฬานิดนี้มากที่สุดในโลก เนื่องจากฟุตบอลเป็นเกมที่สนุก ดูง่าย มีสีสันในการเชียร์ โดยเฉพาะในเกมสนามใหญ่ที่เรียกว่า เกมส์ 11 คน นั้นเป็นที่นิยมทั้งในระดับสโมสร ในลีกของแต่ละประเทศและระดับนานาชาติ นั่นคือการแข่งขันฟุตบอลโลก ซึ่งในปัจจุบันนี้กีฬาฟุตบอลไม่แข่งขันเพียงแคในสนามใหญ่เท่านั้นยังมีการจัดการแข่งขันฟุตบอลในร่มที่เราเรียกว่า "ฟุตบอล 5 คน" หรือ "ฟุตซอล" (Futsal) นั้นเอง

การแข่งขันฟุตบอล 5 คน ในประเทศไทย

ประเทศไทยได้มีการจัดการแข่งขันฟุตบอล 5 คน ขึ้นครั้งแรกในปี พ.ศ.2540 ด้วยความร่วมมือจากหลายๆ ฝ่ายที่ช่วยกันผลักดันกีฬานิดนี้ให้ได้รับความนิยมมากขึ้น ไม่ว่าจะเป็นสมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ กรุงเทพมหานคร การกีฬาแห่งประเทศไทย และ เดอะมอลล์ กรุ๊ป จำกัด ร่วมกันจัดการแข่งขันฟุตบอล 5 คน ในรายการ “Star Indoor Soccer 1997” เมื่อวันที่ 12 – 21 กรกฎาคม 2540 ณ เดอะมอลล์ บางกะปิ โดยมี 12 ทีมสโมสรชั้นนำจากไทยแลนด์ ลีกเข้าร่วมการแข่งขัน และทีมการทำเรือแห่งประเทศไทยชนะเลิศ

ในปีต่อมาได้จัดการแข่งขันฟุตบอล 5 คน ขึ้นอีกเป็นครั้งที่ 2 ในครั้งนี้ “ทีมกรุงเทพมหานคร” ชนะแชมป์เก่าการทำเรือแห่งประเทศไทย

ปี พ.ศ.2543 ได้มีการจัดการแข่งขันฟุตซอลขึ้นเป็นครั้งที่ 3 โดยมีการแข่งขันรอบคัดเลือกในแต่ละภาคเพื่อนำทีมชนะเลิศและรองชนะเลิศมาแข่งขันกับทีมสโมสรชั้นนำจากไทยลีก ในการแข่งขันฟุตซอลชิงชนะเลิศแห่งประเทศไทย ซึ่งจากความสำเร็จในการแข่งขันครั้งนี้ทำให้กีฬาฟุตซอลเป็นที่นิยมมากยิ่งขึ้น

ต่อมาประเทศไทยได้มีโอกาสเป็นเจ้าภาพจัดการแข่งขันฟุตซอลชิงแชมป์เอเชีย และจากการแข่งขันดังกล่าวทำให้ประเทศไทยได้อันดับสามและได้สิทธิ์เดินทางไปแข่งขันฟุตซอลชิงแชมป์โลกรอบสุดท้าย ระหว่างวันที่ 18 พฤศจิกายน – 3 ธันวาคม 2543 ณ ประเทศกัวเตมาลา

ในปัจจุบันฟุตซอล (Futsal) เป็นกีฬาที่ได้รับความนิยมและสนใจจากทุกเพศทุกวัย เนื่องจากเป็นเกมกีฬาที่ตื่นเต้น สนุกสนานในทุกๆ นาทีของการแข่งขัน และสามารถเล่นได้ตลอดปีทุกสภาพอากาศ ทำให้ฟุตซอล (Futsal) กลายเป็นกีฬายอดนิยมรับสหัสวรรษใหม่นี้

อาชีพผู้ฝึกสอนกีฬาหรือโค้ชกีฬา

ผู้ฝึกสอนกีฬาหรือโค้ชกีฬา มีหน้าที่สอนวิธีเล่นขั้นพื้นฐาน เทคนิค และกติกาของกีฬาให้แก่ผู้เล่นเป็นกลุ่มหรือเป็นรายบุคคลตามโรงเรียน วิทยาลัย ศูนย์กีฬา ศูนย์พักผ่อนหย่อนใจ หรือองค์กรอื่นๆ สอนเทคนิคการเล่นด้วยการแสดงตัวอย่างให้ดู ฝึกสอนกีฬาขั้นพื้นฐานให้แก่ผู้เล่นคนเดียวหรือหลายคน และให้คำติชมเพื่อให้ผู้เล่นมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น อาจมีชื่อเรียกตามกีฬาที่ฝึกสอน

ลักษณะของงานที่ทำ

ผู้ประกอบอาชีพนี้ อาจต้องปฏิบัติงานทั้งในกลางแจ้งและในที่ร่ม ขึ้นอยู่กับประเภทของกีฬา และหลักการฝึกซ้อม มีหน้าที่ให้คำปรึกษาชี้แนะแนวทางเพื่อพัฒนาขีดความสามารถของนักกีฬา ผู้ฝึกสอนต้องใช้กลยุทธ์ทั้งทางศาสตร์และศิลป์ เพื่อที่จะช่วยให้นักกีฬามีพัฒนาการทางด้านร่างกาย และจิตใจ โดยต้องศึกษา ค้นคว้า และเรียนรู้สิ่งต่างๆ เพื่อพัฒนาขีดความสามารถและทักษะของนักกีฬา เป็นผู้ควบคุมการฝึกซ้อม ความประพฤติ และสุขภาพของนักกีฬา ตลอดจนวางแผนกลยุทธ์ต่างๆ ให้แก่นักกีฬาระหว่างการแข่งขัน สอนเทคนิค และกติกาในการเล่นกีฬาให้แก่ผู้เริ่มต้นเล่นกีฬาแต่ละประเภท

สภาพการทำงาน

ผู้ประกอบอาชีพนี้ได้รับการว่าจ้างจากหน่วยงานทั้งในภาครัฐและเอกชน แต่ส่วนมากผู้ฝึกสอนกีฬามักจะอยู่ในภาคเอกชนเพราะจะมีการจ้างให้ฝึกสอนนักกีฬาประจำสโมสรหรือคลับเป็นช่วงเวลา เช่น จ้างเฉพาะช่วงการแข่งขัน จนกระทั่งจบฤดูกาลแข่งขัน หรือหมดจนช่วงสัญญา เป็นต้น อัตราค่าตอบแทนที่ได้รับขึ้นอยู่กับความสามารถ ความชำนาญในแต่ละประเภทกีฬา รวมทั้งประสบการณ์และผลงานในการฝึกสอนที่ผ่านมา โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้ามีผลงานฝึกสอนกีฬาจนประสบความสำเร็จและมีชื่อเสียงก็จะได้รับค่าตอบแทนสูงยิ่งขึ้นไป เช่น ค่าตอบแทนของผู้ประกอบอาชีพนี้ที่ฝึกสอนกีฬาให้กับสโมสรการกีฬาต่างๆ ขึ้นอยู่กับชื่อเสียง ผลงานและความสามารถ อาจได้รับเป็นเงินเดือนๆ ละ 30,000 บาทขึ้นไป โดยจะได้รับเบี้ยเลี้ยงในการฝึกซ้อมแต่ละวัน สวัสดิการ และสิทธิพิเศษอื่นๆ ซึ่งขึ้นอยู่กับข้อตกลงกับผู้ว่าจ้าง ผู้ฝึกสอนกีฬาเป็นผู้วางแผนและกำหนดเวลาในการฝึกซ้อมสัปดาห์ละ 5 วัน อาจหยุดในวันเสาร์อาทิตย์ ส่วนผู้ประกอบอาชีพอิสระในการฝึกสอนและฝึกซ้อม กีฬาขึ้นพื้นฐานของแต่ละประเภทให้นักกีฬาใหม่อายุตั้งแต่ 7 – 14 ปี นั้น อาจได้รับค่าตอบแทนเป็นรายกลุ่ม หรือรายบุคคล อัตราเฉลี่ยที่ผู้ปกครองหรือผู้แทนกลุ่มว่าจ้างประมาณคนละ 200 – 1,000 บาทต่อเดือน เวลาในการฝึกซ้อมอาจเป็นช่วงเย็นของทุกวัน รวมทั้งต้องฝึกซ้อมเต็มวันในวันเสาร์และวันอาทิตย์ สำหรับผู้ที่ปฏิบัติงานอยู่ในหน่วยงานภาครัฐ จะได้รับค่าตอบแทนเป็นเงินเดือนตามวุฒิการศึกษาและประสบการณ์ สวัสดิการ สิทธิพิเศษอื่นๆ และเบี้ยเลี้ยงตามกำหนดระเบียบเงินเดือนที่องค์กรและหน่วยงานนั้นๆ กำหนดไว้ และสามารถทำงานนอกเวลาในการฝึกซ้อมให้กับทีมนักกีฬาที่ต้องการว่าจ้างในช่วงเวลาเย็น และในช่วงวันเสาร์และอาทิตย์

สภาพการทำงาน

ผู้ฝึกสอนกีฬาจะปฏิบัติหน้าที่ประจำอยู่ที่สนามกีฬา หรือศูนย์ฝึกกีฬาแต่ละประเภท หรือมหาวิทยาลัย โรงเรียน หรือตามสถานที่ต่างๆ ที่มีความเหมาะสม ซึ่งหน่วยงานทั้งภาครัฐและเอกชนที่ให้การสนับสนุนด้านกีฬาจัดเตรียมไว้เป็นการเฉพาะและบางครั้งอาจต้องมีการปฏิบัติงาน

นอกสถานที่ เช่น เข้าค่ายเก็บตัวฝึกซ้อมนักกีฬา หรือการทดสอบสมรรถภาพร่างกายของนักกีฬา หรือเดินทางร่วมไปกับนักกีฬาที่เข้าแข่งขันในต่างประเทศ เป็นต้น

คุณสมบัติผู้ประกอบอาชีพ

1. เพศหญิง หรือเพศชาย
2. วุฒิมัธยมศึกษาตอนปลาย หรือปริญญาตรี คณะศึกษาศาสตร์หรือครุศาสตร์ สาขาวิชาพลศึกษา และ นันทนาการ หรือสาขาวิทยาศาสตร์การกีฬา หรือสาขาวิชาที่เกี่ยวข้อง
3. ต้องมีร่างกายและสุขภาพแข็งแรง
4. มีประสบการณ์และความเชี่ยวชาญเป็นพิเศษในแต่ละประเภทกีฬาที่สอน
5. มีความรู้ด้านวิทยาศาสตร์การกีฬาและจิตวิทยา
6. มีความรู้ความเข้าใจและประสบการณ์ในการเป็นผู้ฝึกสอนเป็นอย่างดี

ผู้ที่สนใจในอาชีพนี้

ควรเตรียมความพร้อมโดยผู้ที่จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย หรือเทียบเท่า สามารถสอบคัดเลือกเข้าศึกษาต่อในสถาบันการศึกษา หรือมหาวิทยาลัย ที่มีการเปิดสอนสาขาวิชาพลศึกษา และนันทนาการ สาขาวิทยาศาสตร์การกีฬา หรือสาขาวิชาที่เกี่ยวข้อง

โอกาสในการมีงานทำ

เนื่องจากปัจจุบัน ได้มีการจัดตั้งกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาขึ้นมา ทำให้พอจะเห็นภาพการกีฬาของประเทศเป็นรูปธรรมชัดเจนมากขึ้น โดยวางเป้าหมายให้ไทยเป็นศูนย์กลางการกีฬา และนันทนาการในภูมิภาคเอเชีย และจัดให้มีองค์กรและหน่วยงานมารับผิดชอบนโยบายด้านการพัฒนาการกีฬา เช่น สำนักงานพัฒนาการกีฬาและนันทนาการ ทำหน้าที่ศึกษา วิเคราะห์ วิจัย ปัญหาและแนวทางการดำเนินการให้สอดคล้องกับนโยบายและแผนยุทธศาสตร์ของกระทรวงฯ วางแผนพัฒนาคุณภาพโครงสร้างพื้นฐานและมาตรฐานการกีฬาและนันทนาการในระบบการศึกษา และของประชาชน พัฒนาคุณภาพและมาตรฐานทางด้านวิทยาศาสตร์การกีฬา สนับสนุนกิจกรรมกีฬาและนันทนาการขององค์กรและหน่วยงานทั้งภาครัฐและภาคเอกชน รวมถึงพัฒนาสถาบันการศึกษาให้มีศักยภาพในการผลิตและพัฒนาบุคลากรอย่างมีคุณภาพ ในนโยบายด้านการกีฬา มีการเตรียมตัวนักกีฬาทิมชาติ แต่ละประเภทและเก็บตัวก่อนล่วงหน้า 1 ปี ก่อนการแข่งขัน โดยมีการกีฬาแห่งประเทศไทยเป็นผู้รับผิดชอบและให้สมาคมกีฬาแต่ละสมาคมทำการคัดเลือกนักกีฬา เพื่อส่งเสริมพัฒนาการกีฬาสู่ความเป็นเลิศและอาชีพ แต่เป้าหมายและแผนเหล่านี้จะบรรลุวัตถุประสงค์ได้ บุคลากรที่ปฏิบัติหน้าที่และดำเนินการก็ต้องเป็นมืออาชีพเช่นกัน และหนึ่งในจำนวนนั้นก็คือ ผู้ฝึกสอนกีฬา ผู้ประกอบอาชีพนี้คือบุคคลสำคัญในการสร้างนักกีฬาของประเทศหลายประเภทให้ได้รับชัยชนะจากการแข่งขันระดับนานาชาติ จากการมุ่งเน้นกีฬาเพื่อการแข่งขันและจากการส่งเสริมให้ประชาชนในชาติเล่นกีฬาและออกกำลังกาย ซึ่งเป็นการช่วยป้องกัน

และรักษาสุขภาพอนามัย การพักผ่อน และการบันเทิงยามว่างจากภารกิจประจำวัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเยาวชน ควรได้รับการสนับสนุนในการเล่นกีฬาประเภทใหม่ๆ ที่ตนเองสนใจ ทั้งในด้านสถานที่ อุปกรณ์การเล่น และผู้ฝึกสอนกีฬา เพื่อป้องกันเยาวชนเหล่านี้ให้ไกลจากยาเสพติด อันเป็นการช่วยลดการสูญเสียทรัพยากรมนุษย์และเศรษฐกิจของประเทศอย่างถูกวิธีและประหยัด ดังนั้น อาชีพผู้ฝึกสอนกีฬาหรือโค้ชกีฬา หรือผู้ช่วยโค้ช จึงมีแนวโน้มเป็นที่ต้องการมากขึ้นตามไปด้วยเช่นกัน นอกจากนี้ผู้ประกอบการวิชาชีพนี้ อาจประกอบอาชีพอิสระเปิดชั้นสอนกีฬาในประเภทที่ตนเองถนัด หรืออาจร่วมกับเจ้าของสถานที่ ในการเปิดสถานที่ฝึกสอนกีฬาต่างๆ หรือการออกกำลังกายให้กับสมาชิกสโมสรของหมู่บ้าน หรือสมาชิกสถานบริการฟิตเนส ฟิตเนสเซ็นเตอร์ของโรงแรม หรือห้องเช่าชุด ซึ่งเป็นทั้งที่พักอาศัยและสำนักงาน เป็นต้น

โอกาสความก้าวหน้าในอาชีพ

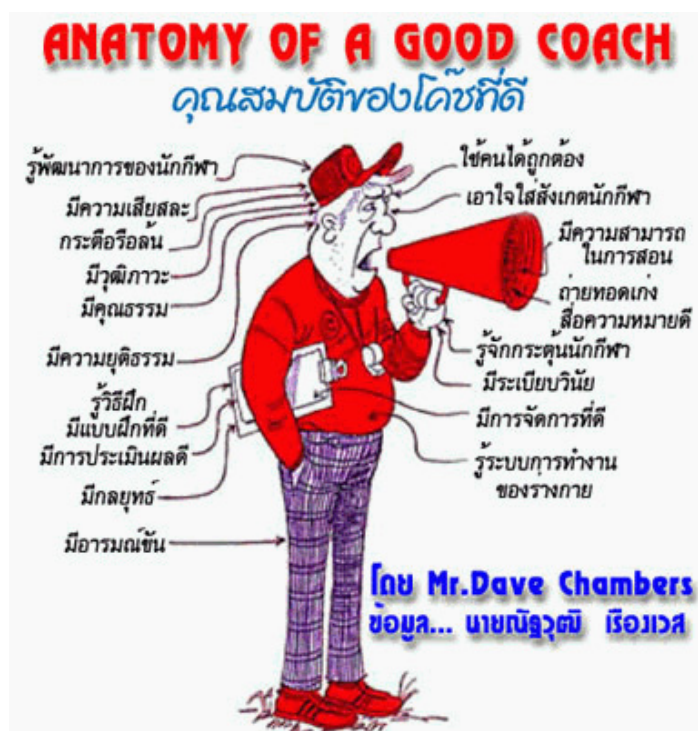
ผู้ประกอบการอาชีพที่มีประสบการณ์และผลงาน อาจได้รับการคัดเลือกให้เป็นผู้ช่วยโค้ช หรือโค้ชกีฬาทีมชาติของกีฬาแต่ละประเภท หรือเป็นผู้บริหารสโมสรการกีฬาขององค์กรเอกชนหรือรัฐวิสาหกิจที่มีชื่อเสียง

อาชีพที่เกี่ยวข้อง

อาจารย์สอนวิชาพลศึกษาและนันทนาการ นักนันทนาการ นักวิจัยการกีฬา ผู้บริหารทางพลศึกษา หรือนักกีฬาทีมชาติ ผู้จัดการกีฬาทีมชาติ ผู้จัดสอนกีฬาให้เยาวชนในภาคฤดูร้อนทั้งในประเทศและต่างประเทศ นักข่าวกีฬา ผู้ประกาศข่าวกีฬา นักเขียนเรื่องกีฬา ที่ปรึกษาด้านสมรรถภาพนักกีฬาหรือสุขภาพ หัวหน้าหรือเจ้าหน้าที่ประจำศูนย์ออกกำลังกายเอกชน โค้ชกีฬาประจำสโมสรกีฬาต่างๆ โค้ชกีฬาประจำโรงแรมหรือคลับที่พักตากอากาศระดับห้าดาวสำหรับนักท่องเที่ยว ผู้แทนจำหน่ายผลิตภัณฑ์เสื้อผ้าและอุปกรณ์การกีฬา ผู้จัดนันทนาการ หรือกิจกรรมสัมพันธ์ให้กับพนักงานองค์กรต่างๆ เจ้าของคลินิกซ่อมอุปกรณ์เครื่องกีฬา เจ้าของธุรกิจออกแบบตัดเย็บเสื้อผ้านักกีฬาทุกประเภท เป็นต้น

คุณสมบัติของผู้ฝึกสอนที่ดี

ผู้ฝึกสอนที่ดีจำเป็นต้องมีคุณสมบัติหลายประการ เช่น รู้พัฒนาการของนักกีฬา มีความเสียสละ รู้จักใช้คนได้อย่างถูกต้อง มีอารมณ์ขัน มีความยุติธรรม มีระเบียบวินัย ดังภาพแสดงต่อไปนี้

ภาพที่ 3 แสดงคุณสมบัติบางประการของผู้ฝึกสอนที่ดี

(ที่มา: http://www.the-tabletennis-association-of-thailand.com/wizContent.asp?wizConID=111&txtmMenu_ID=7)

คุณสมบัติของนักกีฬาที่ดี

ภาพที่ 4 แสดงคุณสมบัติบางประการของนักกีฬาที่ดี

(ที่มา : http://www.thaitabletennis.com/wizContent.asp?wizConID=110&txtmMenu_ID=7)

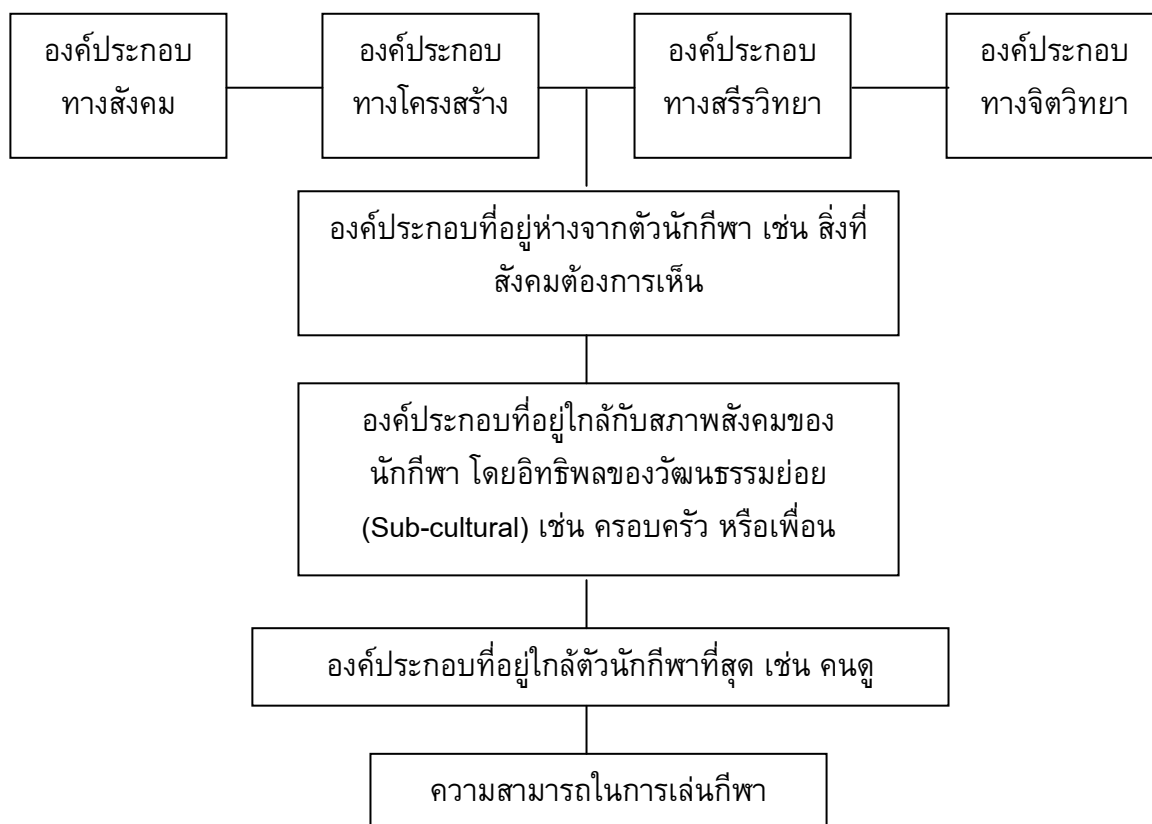
จากภาพ จะเห็นได้ว่าคุณสมบัติของนักกีฬาที่ดีประกอบไปด้วย รู้จักปรับตัวอย่าง มีเป้าหมายในการฝึกซ้อม รู้จุดเด่น-จุดด้อยของตนเอง มีความเตรียมพร้อมตลอดเวลา มีความตรงต่อเวลา มีความสามัคคีและรักเพื่อนพ้อง เป็นต้น

องค์ประกอบที่สำคัญของนักกีฬา

แครอน (อุดม พิมพา. 2526: 14 อ้างอิงจาก Carron. 1980: 4-6) กล่าวว่า ความสำเร็จในการเล่นกีฬานักกีฬามาจากองค์ประกอบที่สำคัญเฉพาะอย่าง องค์ประกอบเหล่านี้แบ่งออกเป็น 4 ประการ คือ

1. ทางสรีระวิทยา (Physiological)
2. ทางสังคม (Social)
3. ทางโครงสร้างของร่างกาย (Body Structure)
4. ทางจิตวิทยา (Psychological)

จากองค์ประกอบดังกล่าว แครอน (Carron) ได้ดัดแปลงแผนภูมิตำแสดงเป็นโครงสร้างขององค์ประกอบของความสามารถในการเล่นกีฬา (Modifiers of Performance) ไว้ดังนี้

ภาพที่ 5 แสดงแผนภูมิองค์ประกอบของความสามารถในการเล่นกีฬา

นอกจากนั้น แครอน (อุตม พิมพา. 2526 : 14 อ้างอิงจาก Carron. 1980 : 5) ยังได้นำ แผนภูมิของซิงเกอร์ (Singer) มาแสดงถึงองค์ประกอบของประสิทธิภาพในการเล่นกีฬาของนักกีฬาด้วย ดังนี้

ภาพที่ 6 แสดงแผนภูมิตัวบ่งชี้ของประสิทธิภาพในการเล่นกีฬา

ประทุม ม่วงมี (2527 : 292) ได้กล่าวถึง ปัจจัยสำคัญที่จะชี้ว่า คนเราจะประสบความสำเร็จในอาชีพกีฬามากน้อยแค่ไหน ขึ้นอยู่กับอิทธิพลที่มีต่อความสำเร็จทางการกีฬา 3 กลุ่ม ดังนี้คือ

1. ปัจจัยทางสรีรวิทยา (Physiological Factors) ปัจจัยทางสรีรวิทยาเกี่ยวข้องกับระดับของสมรรถภาพ หรือสภาพร่างกายที่เหมาะสมกับกีฬาประเภทต่าง ๆ ว่ามีมากน้อยเพียงไรในการเล่นกีฬาประเภทใดประเภทหนึ่ง หากนักกีฬามีสภาพร่างกายที่เหมาะสมและพร้อม

2. ปัจจัยทางจิตวิทยา (Psychological Factors) ปัจจัยทางจิตวิทยาเป็นปัจจัยที่วัดได้ยาก แต่จะมีอิทธิพลต่อความสำเร็จทางการกีฬาอยู่ส่วนหนึ่ง ปัจจัยทางจิตวิทยาที่อาจมีบทบาทต่อความสำเร็จ ได้แก่ แรงจูงใจ หรือความยิ่งใหญ่ของการแข่งขัน การประชาสัมพันธ์ หรือการทำให้รู้จัก เสี่ยงเชียร์จากผู้ชม การสนับสนุนที่อยู่เบื้องหลัง

3. ปัจจัยทางกายภาพ (Physical Factors) ปัจจัยทางกายภาพเป็นอีกสิ่งหนึ่งที่เรามองข้ามไม่ได้ เพราะในหลายๆ โอกาสปัจจัยนี้สามารถแยกผู้ชนะออกจากผู้แพ้ได้ ปัจจัยที่อยู่ในกลุ่มนี้ได้แก่ สภาพดินฟ้าอากาศ อุปกรณ์ที่ใช้ สถานที่แข่งขัน วิธีการจัดระบบ หรือแบ่งสายการแข่งขัน

นอกจากนี้ เกษม นครเขตต์ (2531 : 65-66) กล่าวถึง ปัจจัยสำคัญๆ ที่มีอิทธิพลต่อความสามารถของนักกีฬา ในการแข่งขันกีฬาไม่ว่าระดับใด ดังนี้

1. ปัจจัยทางสรีรวิทยา ได้แก่ ความแข็งแรงสมบูรณ์ทางกายของนักกีฬาที่เกี่ยวข้องกับสภาพร่างกายของนักกีฬามีความสมบูรณ์มากน้อยเพียงใด หลังจากได้รับการฝึกซ้อมมาแล้ว

2. ปัจจัยทางเทคนิคและทักษะ ได้แก่ การฝึกทักษะ และยุทธวิธีการเล่นเพื่อให้เป็นฝ่ายได้เปรียบคู่แข่ง ตลอดจนวิธีเอาตัวรอดเมื่อตกเป็นฝ่ายเสียเปรียบ

3. ปัจจัยทางจิตวิทยา ได้แก่ ความพร้อมทางด้านขวัญและกำลังใจของนักกีฬา ซึ่งจะถูกมองว่าเป็นอิทธิพลจากแรงเชียร์ของผู้ดู ตลอดจนการได้รับสนับสนุนเอาใจใส่จากผู้หลักผู้ใหญ่ในประเทศ ซึ่งก็มีส่วนอยู่บ้าง แต่ปัจจัยทางจิตวิทยาที่มีผลต่อประสิทธิภาพในการแข่งขันโดยตรง คือ การฝึกซ้อมเพื่อควบคุมจิตหรือการฝึกสมาธิของนักกีฬานั้นเอง กีฬาทุกชนิดไม่ว่าประเภทบุคคลหรือประเภททีมต้องมีความสามารถในการควบคุมจิตให้แน่วแน่ จึงจะปฏิบัติทักษะออกมาได้อย่างมีประสิทธิภาพ

4. ปัจจัยทางเศรษฐกิจ ได้แก่ การได้รับการสนับสนุนด้านงบประมาณ เพื่อการฝึกซ้อมและแข่งขัน ซึ่งจะส่งผลกระทบโดยตรงต่อความพร้อมในปัจจัย 3 ด้าน ที่กล่าวข้างต้น

5. ปัจจัยทางชาติกำเนิด ได้แก่ สิ่งที่ดีดัดตัวมาแต่กำเนิดของนักกีฬา ซึ่งบางครั้งเรียกว่า "พรสวรรค์" เช่น อาจพบว่า บางคนมีพรสวรรค์ในการเคลื่อนไหวบางอย่างที่เอื้อต่อการเล่นกีฬาบางประเภท เมื่อนำมาฝึกซ้อมกีฬาประเภทนั้นๆ อย่างมีระบบก็จะกลายมาเป็นนักกีฬาที่มีความสามารถสูงในที่สุด

ส่วนที่ 2 : กระบวนการถ่ายทอดทางสังคม

ในเส้นทางนักกีฬาอาชีพมีกระบวนการถ่ายทอดทางสังคมที่เกี่ยวข้องดังต่อไปนี้

1. กระบวนการถ่ายทอดทางสังคม (Socialization Process)
2. ธรรมชาติหรือการเลี้ยงดู (Nature or Nurture)
3. กลุ่มปฐมภูมิและกลุ่มทุติยภูมิ (Primary and Secondary Group)
4. ตัวแทนในการถ่ายทอดทางสังคม (The agents of Socialization)
5. การพัฒนาตัวตน (Development of Self)
6. อัตลักษณ์ทางกีฬา (Sports Identity)
7. ตัวแทนในการถ่ายทอดทางสังคมทางกีฬา (The Agent of Sports Socialization)
8. ครอบครัวและกีฬา (Family and Sport)
9. กลุ่มเพื่อนและกีฬา (Peer and Sport)
10. โรงเรียนและกีฬา (School Sport)
11. การถ่ายทอดทางสังคมในการเข้าสู่อาชีพกีฬา (Socialization Into Sport)
12. การถ่ายทอดทางสังคมผ่านทางกีฬา (Socialization Via Sport)

การถ่ายทอดทางสังคมและกีฬา

นักสังคมวิทยาเชื่อว่า พฤติกรรมของมนุษย์ได้รับการเรียนรู้โดยผ่านกระบวนการถ่ายทอดทางสังคม กระบวนการถ่ายทอดทางสังคมเป็นกระบวนการที่เกิดจากการเรียนรู้ทางวัฒนธรรม, บรรทัดฐานทางสังคม ค่านิยม ความเชื่อ และการคาดหวังทางสังคม. การถ่ายทอดทางสังคมมีบทบาทสำคัญในโลกของกีฬา กีฬาไม่ได้เป็นเพียงแค่การกระทำทางกายภาพ และเกมเท่านั้น แต่กีฬาเป็นจุดศูนย์รวมสำหรับองค์ประกอบของสังคมโลก สังคมโลกประกอบด้วยสมาชิกของกลุ่มที่มีการแลกเปลี่ยนมุมมองวัฒนธรรมย่อยโดยผ่านทางปฏิสัมพันธ์ และการติดต่อสื่อสาร สังคมจะอ้างอิงจากหลาย ๆ กลุ่ม โดยบุคคลในกลุ่มจะได้รับการถ่ายทอดไปสู่โลกกีฬาโดยผ่านทางตัวแทนของการถ่ายทอดทางสังคม

กระบวนการถ่ายทอดทางสังคม (Socialization Process)

การถ่ายทอดทางสังคมในวัยเด็กเป็นส่วนสำคัญ, การถ่ายทอดทางสังคมเป็นกระบวนการของการเรียนรู้ต่อเนื่องตลอดชีวิตที่เริ่มต้นตั้งแต่วัยทารกจนไปสู่วัยรุ่น การถ่ายทอดทางสังคมเป็นกระบวนการของการพัฒนาทางสังคมและการเรียนรู้ โดยเกิดจากการปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่น และเรียนรู้เกี่ยวกับความคาดหวังทางสังคม. ในระดับจุลภาค, กระบวนการถ่ายทอดทางสังคมเป็นกลไกทางสังคมที่นำไปสู่การสร้างอัตลักษณ์บุคคล โดยที่บุคคลในสังคมได้เรียนรู้จากบรรทัดฐาน ค่านิยม ความคาดหวังทางพฤติกรรม และความเหมาะสมในทางสังคมที่นำไปสู่บทบาททางสังคม ดังนั้นนักกีฬาจะถูกคาดหวังในการปฏิบัติเพื่อที่จะได้สอดคล้องกับบทบาทที่ได้รับ และผู้ฝึกสอนจะถูก

คาดหวังในการปฏิบัติต่อพฤติกรรมในตำแหน่งนั้น ๆ พฤติกรรมที่คาดหวังหรือพฤติกรรมที่เปลี่ยนไปคือรูปแบบที่ได้รับทั้งที่เป็นทางการและที่ไม่เป็นทางการ อย่างไรก็ตามการถ่ายทอดทางสังคมจะเกิดขึ้นอย่างมีประสิทธิภาพได้จากการได้รับการเสริมแรงจากบุคคลที่มีความสำคัญอันได้แก่ ครอบครัว เพื่อน โรงเรียน ตัวกลาง ซึ่งเราจะเรียนรู้โดยตรงผ่านบุคคลเหล่านี้ โดยได้รับข้อมูลพฤติกรรมที่เหมาะสมและการดำรงชีวิตอยู่เมื่อเผชิญกับอุปสรรคต่าง ๆ ทำให้เกิดการเรียนรู้ทางอ้อมโดยการสังเกตสิ่งต่าง ๆ ในสิ่งแวดล้อมรอบตัวเรา ในระดับมหภาคการถ่ายทอดทางสังคมเป็นสิ่งสำคัญสำหรับการดำรงอยู่ และการคงอยู่ในสังคมโดยสมาชิกของสังคมจะถูกถ่ายทอดสนับสนุน ตลอดจนการคงไว้ซึ่งการดำรงอยู่ในสังคม นอกจากนี้กระบวนการถ่ายทอดทางสังคมยังเกิดจากที่สมาชิกของสังคมเรียนรู้ผ่านทางวัฒนธรรม ดังนั้นเด็กจึงได้เรียนรู้วัฒนธรรมตามมา โดยผ่านทางพ่อแม่ หรือผู้ดูแล เด็กที่เติบโตเป็นผู้ใหญ่จะได้รับการสอนในเรื่องวัฒนธรรม

ธรรมชาติหรือการเลี้ยงดู (Nature or Nurture?)

มีคำถามว่า กระบวนการถ่ายทอดทางสังคมในการทำงานเกิดขึ้นอย่างไร? จากมุมมองธรรมชาติที่เกิดขึ้นโดยกำเนิด ถ้าเป็นไปตามประเด็นของธรรมชาติและมามีมาแต่กำเนิด คงจะไม่ต้องเกิดกระบวนการเรียนรู้ แต่พบว่าส่วนใหญ่มนุษย์จะเรียนรู้โดยผ่านมุมมองที่เกิดจากการเลี้ยงดูในเรื่องเกี่ยวกับความต้องการและความคาดหวังทางสังคม ซึ่งนักสังคมวิทยามีแนวโน้มที่เอนเอียงว่ากระบวนการถ่ายทอดทางสังคมมาจากการเลี้ยงดู ในระบบชีววิทยาการถ่ายทอดทางธรรมชาติจะเป็นเรื่องของ สีนัว สีมม สีนัยน์ตาสิ่งที่ได้รับจากบรรพบุรุษ เป็นต้น ในมุมมองที่เกิดจากการเลี้ยงดูจะเกี่ยวข้องกับการถ่ายทอดทางสังคม ประสบการณ์ การแสดงแบบอย่าง แรงจูงใจ และสภาพแวดล้อมซึ่งเป็นข้อสรุปถึงการแสดงพฤติกรรมมนุษย์ นักสังคมวิทยาได้มีข้อโต้แย้งที่ว่ามนุษย์มีอิสระที่จะตัดสินใจด้วยตนเองดังนั้นพฤติกรรมของเราจึงไม่อาจจะตัดสินใจล่วงหน้าโดยระบบชีววิทยาเพียงอย่างเดียว การที่เด็กเห็นว่าการกีฬาจะสร้างชื่อเสียงขึ้นภายภาคหน้าจะส่งผลให้เกิดแรงจูงใจขึ้นทางด้านกีฬา และมีความเป็นไปได้ที่จะนำไปสู่เส้นทางอาชีพ ไม่มีใครที่จะเกิดมาเป็นนักกีฬาแต่กำเนิด ตัวอย่างเช่น Michael Jordan เป็นบุคคลที่ถูกคัดออกจากทีมบาสเกตบอลโรงเรียน เป็นผู้ที่มีความเชื่อมั่นในความพยายามของตน และไม่ได้เก่งมาโดยกำเนิด หรือมาจากยีนส์ ดังนั้นธรรมชาติหรือการเป็นนักกีฬาโดยกำเนิดเป็นแนวทางความเข้าใจที่ผิด เพราะว่าบุคคลต้องเรียนรู้จากกลุ่มของสังคม จิตวิทยา และกิจกรรมการเคลื่อนไหวที่จัดขึ้นเฉพาะ แบบอย่างของบุคคลจะถูกอ้างอิงมาจากการเลี้ยงดู ถ้าบุคคลมีทักษะ (ให้ความร่วมมือ, มีความห่วงใย, มีความเร็ว, มีผลกำลังที่แข็งแกร่ง และความอดทน) จะสร้างความมีทักษะทางกีฬา ในลักษณะทางกายภาพ (จากตัวอย่างผู้เล่นบาสเกตบอลสิ่งที่สำคัญในผู้เล่นคือต้องมีความสูง การมีมือขนาดใหญ่จับลูกเลี้ยงลูก) เป็นปัจจัยที่สำคัญ แต่ที่สำคัญมากกว่านั้นอีกคือ ทักษะจิตวิทยาทางสังคม เช่น การออกแบบวิธีการเล่น โอกาสเอื้ออำนวย ผู้ฝึกสอน และการสนับสนุน ดังนั้นความสูงหรือลักษณะทางกายภาพเพียงอย่างเดียวก็ไม่เพียงพอในกีฬามีสเกตบอล โดยที่ถ้าบุคคลไม่ตั้งใจที่จะวิ่งขึ้นและลงในสนาม

กลุ่มปฐมภูมิและทุติยภูมิ (Primary and Secondary Group)

บุคคลที่ใกล้ชิดเป็นกลุ่มปฐมภูมิ เป็นการถ่ายทอดทางสังคมแบบไม่เป็นทางการที่มีประสิทธิภาพ Charles Cooley (1909 citing Delaney & Madigan. 2009:79) นักปฏิสังสรรค์ สัญลักษณ์นิยมช่วงแรก ได้บรรยายถึงกลุ่มปฐมภูมิ คือลักษณะความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดและมีความร่วมมือ Cooley ได้กล่าวถึง 5 พื้นฐานของกลุ่มปฐมภูมิดังต่อไปนี้

1. ความสัมพันธ์แบบเผชิญหน้า
2. ความสัมพันธ์โดยกำเนิด
3. ความสัมพันธ์ที่ไม่มีสิ้นสุด
4. กลุ่มบุคคลขนาดเล็กที่มีส่วนเกี่ยวข้อง
5. ความสัมพันธ์ของการมีส่วนร่วมแบบใกล้ชิด

กลุ่มปฐมภูมิเริ่มแรกคือครอบครัว เด็กที่จะเติบโตเป็นผู้ใหญ่นั้นพวกเขาจะมองหาเพื่อนที่อยู่ใกล้เคียงกันเพื่อเป็นการผูกมิตร บุคคลจะได้เรียนรู้ข้อมูลต่าง ๆ จากความสัมพันธ์เหล่านี้ เช่น จากเพื่อนในโรงเรียน เพื่อนบ้าน ชุมชน และสังคม

Cooley ได้ให้ข้อมูลว่าบุคคลมักจะมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่นไม่มากนัก (Impersonal) แต่เป็นความสัมพันธ์แบบไม่ลึกซึ้ง ตัวอย่างเช่น การไปซื้อของในร้านขายของชำและได้เห็นแคชเชียร์คนเดิมบ่อย ๆ ก็มีการทักทายกันแต่ไม่ได้มีการพูดคุยแบบเป็นเรื่องเป็นราว โดยแคชเชียร์ถือว่าเป็นกลุ่มทุติยภูมิ ซึ่งกลุ่มทุติยภูมิก็คือการปฏิสัมพันธ์กันในกลุ่มของสมาชิกแบบเป็นทางการ และแบบมีปฏิสัมพันธ์กับสมาชิกน้อย

ตัวแทนในการถ่ายทอดทางสังคม (The Agents of Socialization)

ตัวแทนในการถ่ายทอดทางสังคมมาจากหลายๆ แหล่งวัฒนธรรม ซึ่งประกอบไปด้วยบุคคล กลุ่ม หรือสถาบัน จะเป็นตัวแทนในการสอนเราว่าอะไรที่เราต้องรู้ในตำแหน่งทางสังคมที่เหมาะสม ตัวแทนที่สำคัญของการถ่ายทอดทางสังคม สำหรับบุคคลที่สร้างความไว้วางใจอย่างสูงประกอบไปด้วย

1. พ่อแม่และครอบครัว เป็นบุคคลที่สำคัญในระยะแรกโดยพ่อแม่ถือเป็นตัวแทนปฐมภูมิของการถ่ายทอดทางสังคมในการเข้าสู่กีฬา
2. โรงเรียนและสถานเลี้ยงเด็กในวัยเยาว์ เป็นกระบวนการถ่ายทอดทางสังคมในระยะที่สอง
3. กลุ่มเพื่อน เพื่อนและสมาชิกที่มีอายุใกล้เคียงกัน ความเห็น ค่านิยม และบรรทัดฐานของกลุ่มเพื่อนเป็นการถ่ายทอดทางสังคมที่มีนัยสำคัญ
4. สื่อต่างๆ รวมถึงโทรทัศน์ วิทยุ นิตยสาร และภาพเคลื่อนไหว วิดีโอเกมส์ อินเทอร์เน็ต โดยสื่อต่างๆ เหล่านี้จะมีอิทธิพลเป็นอย่างมาก
5. ศาสนา

6. การว่าจ้าง การดำรงชีวิตของคนส่วนใหญ่ถูกกำหนดโดยสภาพแวดล้อมการทำงาน เป็นได้ทั้งการขัดขวางหรือการสร้างโอกาสสำหรับบุคคล ตลอดจนนำไปสู่การสร้างแรงจูงใจในการเล่นกีฬาและกิจกรรมยามว่าง

7. รัฐบาล รูปแบบของโครงสร้างนโยบายทางสังคม ซึ่งจะมีอิทธิพลต่อบุคคลและโลกของ กีฬาตัวแทนของการถ่ายทอดทางสังคม จะถ่ายทอดวัฒนธรรมของรุ่นหนึ่งไปสู่รุ่นหนึ่ง

การพัฒนาตัวตน (Development of Self)

ถึงแม้ว่ากระบวนการถ่ายทอดทางสังคมจะดำเนินอย่างต่อเนื่องทุกช่วงชีวิตของบุคคล เรา ถือว่าวัยเด็กเป็นช่วงเวลาที่สำคัญ เป็นจุดเริ่มต้นของการพัฒนาตนเอง พบว่าการมีส่วนร่วมของกลุ่ม ปฐมภูมิเป็นสิ่งที่สำคัญสำหรับเด็กมาก การพัฒนาตนเองในบริบทกลุ่ม Charles Cooley (1909 citing Delaney & Madigan. 2009:80) เรียกว่ากลุ่มปฐมภูมิ ซึ่งก็คือ การพัฒนาตนเอง การพัฒนา ตนเองเป็นผลลัพธ์ของกลุ่มสมาชิกที่มีการปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่นในช่วงระยะเวลาหนึ่ง ในหลาย บริบททางสังคมและทางวัฒนธรรม ดังนั้น บุคคลจะได้รับอัตลักษณ์และสัญญาสัญญานแห่งตนจากกลุ่ม สมาชิกที่พวกเขาเป็นสมาชิกอยู่ สัญญาสัญญานแห่งตนได้รับการพัฒนาในบริบททางสังคม ทำให้ บุคคลเกิดอัตลักษณ์ ดังนั้นอัตลักษณ์ในตัวบุคคลจะถูกสร้างมาจากสังคม ขณะที่การเข้าสู่อัตลักษณ์ ของบุคคลอื่น บุคคลจะพยายามแสดงตัวตนของตนเอง รวมถึงการสร้างอัตลักษณ์ตนเอง ในกีฬาสิ่ง ที่สำคัญสำหรับผู้เล่นทุกคนคือ การเล่นตามบทบาทและการยอมรับหน้าที่ที่รับผิดชอบในทีม ผู้เล่นที่ เข้ามาใหม่ในกลุ่มจะได้รับการยอมรับจากสมาชิกทีมก็ต่อเมื่อพวกเขาปฏิบัติตามบทบาท โดยกลุ่ม จะมีอิทธิพลในการพัฒนาตนเองและมีอิทธิพลในการพัฒนากลุ่ม

อัตลักษณ์ทางกีฬา (Sport Identity)

การเข้าร่วมในการเล่นกีฬาโดยทั่วไปมีอย่างน้อย 2 เหตุผลที่สำคัญคือ เป็นการสร้างโอกาส ที่มีค่าที่จะพัฒนาทักษะทางกาย สมรรถนะ และสร้างให้เกิดสภาพร่างกายที่เหมาะสม และกีฬาจะเป็นตัวแทนการถ่ายทอดที่มีอำนาจที่ส่งเสริมค่านิยมและบรรทัดฐานของวัฒนธรรมที่แพร่หลาย บุคคลในสังคมจะได้รับอัตลักษณ์ไม่ทางตรงก็ทางอ้อม การมีส่วนร่วมในกีฬาจะมีการสร้างอัตลักษณ์ ของนักกีฬาให้เกิดขึ้น และภายในอัตลักษณ์ของนักกีฬาก็จะมีกลุ่มย่อยที่มีพื้นฐานมาจากกฎเกณฑ์ การประสบความสำเร็จ ตำแหน่งทางวิชาชีพ ทีมนักกีฬา หรือตัวนักกีฬา ผู้นำทีม และผู้เล่นสำรอง และปัจจัยอื่นๆ นักกีฬาวัยจริงจะมีสถานภาพสูงกว่าผู้เล่นสำรอง อัตลักษณ์ทางกีฬาในบุคคลที่ไม่ได้ เป็นนักกีฬาจะเกิดขึ้นได้ในผู้ที่ชอบดูกีฬาและผู้จัดกีฬา นักกีฬาวัยจริงเป็นบุคคลที่มีผลการเล่นอยู่ใน ระดับดีอยู่ในระดับแนวหน้าของการแข่งขัน ผู้เล่นตัวจริงเหล่านี้จะเริ่มเล่นกีฬาตั้งแต่อายุน้อยและ ประสบความสำเร็จในการเล่น นักกีฬาวัยจริงโดยทั่วไปจะมีระบบของการได้รับการสนับสนุนสูงจาก หลายๆแหล่ง Kenyon and McPherson (1981 citing Delaney & Madigan. 2009: 81) ได้อธิบาย ว่า นักกีฬาวัยจริงเกิดมาจากสภาพแวดล้อมที่มีระดับการสนับสนุนที่สูง เขาจะได้รับโอกาสมากมาย (สิ่งอำนวยความสะดวก เครื่องมืออุปกรณ์ต่างๆ และภาวะผู้นำ) และการสนับสนุน รางวัล และการ

เสริมแรงจากวิธีการอื่นๆ ผู้นำทีมหรือกับด้นทีมมีความพึงพอใจกับตัวเองเพิ่มขึ้น เพราะพวกเขาได้แสดงคุณลักษณะในบริบทของทีมและมีความสัมพันธ์ที่เฉพาะเจาะจงกับสมาชิกทีม การมีอัตลักษณ์ในนักกีฬาตัวจริงหรือผู้นำทีมทำให้เกิดความรับผิดชอบที่ดีและความพยายามในการดำรงสถานภาพส่วนบุคคลไว้

อย่างไรก็ตามผลที่เกิดขึ้นจากกีฬาในเรื่องอัตลักษณ์ส่วนตนและมโนภาพส่วนตนไม่อาจจะเข้าใจได้อย่างสมบูรณ์ เราอาจจะรู้ได้ว่าเด็กผู้ชายเรียนรู้ตั้งแต่วัยเด็กซึ่งกล่อมเนื้อมีความสัมพันธ์กับความสำเร็จทางด้านกีฬาและทำให้เด็กประสบความสำเร็จในกีฬามากขึ้น เด็กผู้ชายที่มีกล่อมเนื้อเยอะจะได้รับการยอมรับจากเพื่อนในกลุ่ม นอกจากนี้เด็กผู้ชายทั้งหมดจะถูกตัดสินว่ามีศักยภาพทางด้านการเล่นกีฬาหรือไม่โดยการดูจากการแข่งขันกีฬา

ผู้บริโภคนักกีฬา(คนที่ซื้อตั๋วเข้าดูการแข่งขันกีฬา,สินค้าเกี่ยวกับกีฬา) จะรวบรวมอัตลักษณ์ไว้อย่างหลากหลาย ธรรมชาติที่หลากหลายของกลุ่มสามารถบอกได้ว่าอัตลักษณ์ของผู้บริโภคนักกีฬาไม่เพียงแต่ในทีมเท่านั้น หากแต่สถาบันแสดงถึงทีมที่ผู้บริโภคนักกีฬาชื่นชอบ ซึ่งในความเป็นจริงแล้วผู้เชียร์ที่ชื่นชอบทีมเดียวกันจะมีอัตลักษณ์ของทีมนั้นอยู่เหมือนกัน งานวิจัยได้ชี้ไปถึงความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มสามารถเพิ่มความเชื่อมั่นในตนเอง(Lemyre and Smith. 1985; Oakes and Turner. 1980 citing Delaney & Madigan. 2009: 82) อัตลักษณ์เกี่ยวข้องกับชีวิตมนุษย์ซึ่งถือว่าเป็นที่จะนำไปสู่การสร้างคุณลักษณะและการคงอยู่ของตนเอง อัตลักษณ์ของผู้เชียร์กีฬาส่วนมากจะเข้าไปสู่การเป็นส่วนหนึ่งของทีมหรือนักกีฬาที่ชื่นชอบจะได้รับการถือว่าเป็นสิ่งที่ระบุความเป็นตัวตนที่สำคัญ

ตัวแทนของการถ่ายทอดทางสังคมในอาชีพกีฬา (Agents of Sport Socialization)

ไม่ใช่เด็กทุกคนจะถูกจูงใจให้มาเล่นกีฬา เด็กบางคนเล่นกีฬาและมีประสบการณ์เริ่มต้นที่ไม่ค่อยดีจึงไม่หันกลับไปเล่นกีฬาอีก ตามที่ทูนเนอร์ (Turner. 2006 citing Delaney & Madigan. 2009: 83)ได้อธิบายไว้ว่าเราต้องการแรงจูงใจในการประกอบอาชีพ ต้องการถูกกระตุ้นในการแสดงบทบาทในชีวิต แรงจูงใจในอาชีพกีฬาเกิดจากตัวแปรต่อไปนี้

1. **ความสามารถส่วนบุคคล (Individual Ability)** ทักษะในการเล่นกีฬาเป็นแรงจูงใจขั้นแรกในการเข้าสู่อาชีพกีฬาอย่างต่อเนื่อง คนที่ขาดทักษะในกีฬาจะมีแรงจูงใจน้อยลงเมื่อถูกเปรียบเทียบกับคนอื่น

2. **การมีโอกาในการเล่นกีฬา (The Availability of Opportunities to Play Sports)** กีฬาและทีมต้องทำให้คนสามารถเข้าถึงได้ โชคไม่ดีที่โรงเรียนเล็กๆ จำนวนมากมีปัญหาเรื่องงบประมาณทำให้ไม่ได้เข้าร่วมการแข่งขันต่างๆ สภาพภูมิศาสตร์ในการเล่นกีฬามีส่วนสำคัญด้วย เช่น เยาวชนในลอสแอนเจลิสมีโอกาสในการเล่นกีฬาได้คืบคลานมากกว่าเยาวชนในแถบมอนทานา

3. ปัจจัยทางเศรษฐกิจสังคม (Socioeconomic Factors) กีฬาจำนวนมาก (เช่น ฮ็อกกี้ โปโล เทนนิส กอล์ฟ) มีค่าใช้จ่ายสูงในการเข้าร่วมซึ่งจะเป็นการจำกัดผู้เล่น ในทางตรงกันข้ามกีฬาอื่นๆ (เช่น ฟุตบอล บาสเกตบอล) มีค่าใช้จ่ายน้อยในการเล่นและทำให้เยาวชนทุกคนชั้นสามารถเล่นได้

4. อิทธิพลจากครอบครัวและเพื่อน (The Influence of Family and Friends) เยาวชนที่ได้รับการสนับสนุนให้เล่นกีฬาและได้รับแรงเสริมทางบวกด้านความพยายามจากเพื่อนและครอบครัว มักจะมีการเริ่มต้นและมีความต่อเนื่องในการเล่นกีฬา

5. เกียรติยศและอำนาจของตัวแทนการถ่ายทอดทางสังคม (The Prestige and Power of the Socializing Agents) อัตลักษณ์ทางด้านกีฬาคือแรงจูงใจสำคัญสำหรับเยาวชน ในทางตรงกันข้ามเมื่อออกจากการมีส่วนร่วมในกีฬาก็จะทำให้เกียรติยศชื่อเสียงลดลง

แรงจูงใจของบุคคลต่อการเล่นกีฬาหรือการออกจากกีฬาได้รับอิทธิพลอย่างมากจากตัวแทนการถ่ายทอดทางสังคม ในขณะที่ตัวแทนเหล่านั้นมีการเตรียมบุคคล “ในบทบาทที่หลากหลายซึ่งไม่ต้องการอะไรนอกจากเล่นกีฬา”

ครอบครัวและกีฬา (The Family and Sport)

พ่อแม่ถือเป็นตัวแทนปฐมภูมิของการถ่ายทอดทางสังคม โดยเฉพาะพ่อและสมาชิกคนอื่นๆ ในครอบครัวจะส่งผลต่อการถ่ายทอดทางสังคมในการเข้าสู่กีฬา ฟิลลิปส์ (Phillips. 1993 citing Delaney & Madigan. 2009: 83) กล่าวว่า “เด็กมีความสนใจในกีฬาอย่างมากเมื่อได้รับการสนับสนุนจากครอบครัว” พ่อแม่เกือบทุกคนให้ทารกเล่นลูกบอลเพื่อการพัฒนาด้านการประสานงาน ความสมดุลของกล้ามเนื้อ การกลิ้งลูกบอลไปหาเด็กทารกและสนับสนุนให้เด็กเล่นนั้นเป็นการเริ่มต้นครั้งแรกในการนำเข้าสู่กีฬา ซึ่งไม่เป็นอันตรายและยังเป็นสิ่งที่สนุกในการพัฒนาความสัมพันธ์ระหว่างผู้ปกครองกับเด็ก เด็กอเมริกันโดยมากได้รับการสนับสนุนให้จับและตีเบสบอล อุปกรณ์กีฬา (เช่น ลูกบอล, ถุงมือ) ถือเป็นของขวัญปกติสำหรับเด็กทารกเพศชาย จากงานวิจัยของเมสเนอร์ (Messner. 2002 citing Delaney & Madigan. 2009: 84) ในนักกีฬาชายพบว่า ประสบการณ์เริ่มต้นของพวกเขาในกีฬาเกิดขึ้นในวัยเด็กจากสมาชิกครอบครัวที่เป็นเพศชายซึ่งรวมไปถึงลุงและพี่ชายในการทำหน้าที่เป็น “ตัวแบบบทบาทการเป็นนักกีฬา เป็นแหล่งของความสนใจในการแข่งขันและสถานภาพภายในครอบครัว” และยังพบว่าในบางกรณีความพยายามของนักกีฬารุ่นเยาว์ที่ต้องการได้มาตรฐานเหมือนพี่นั้นถือเป็นแรงกดดันอย่างมากและทำให้อยากที่จะต่อสู้ด้วย กระทั่งขณะนี้เมื่อโตเป็นผู้ใหญ่แรงบันดาลใจในการเป็นนักกีฬาเหล่านี้ได้ถูกมองย้อนกลับไปในความสัมพันธ์ในช่วงวัยเด็กกับสมาชิกในครอบครัวที่เป็นเพศชายในเชิงบวก

หลายครอบครัวสนับสนุนให้เด็กมีส่วนร่วมในเกมและกิจกรรมความบันเทิงอย่างอื่นซึ่งก็เป็นทางที่นำเด็กไปสู่โลกของกฎระเบียบและให้รู้จักการเป็นผู้ชนะผู้แพ้ ความรู้สึกสนุกสนานกับการแข่งขันจะเป็นสิ่งดึงดูดให้เข้าสู่กีฬาและการแข่งขันอื่นๆ นอกจากนั้นพบว่าพ่อแม่ที่สนับสนุนให้ลูกทำกิจกรรมที่ไม่เคลื่อนไหว เช่น อ่านหนังสือ สะสมเหรียญหรือสะสมแสตมป์ มักจะให้ลูกหลบเลี่ยงในเรื่องกีฬา

เงื่อนไขด้านอายุและร่างกายของครอบครัวสามารถมีผลกระทบการถ่ายทอดทางสังคมของเด็กในการเข้าสู่หรือออกจากกีฬา พ่อหรือแม่ที่มีรูปร่างที่สมส่วนและกระตือรือร้นมักจะส่งเสริมให้ลูกมีส่วนร่วมในกีฬา ตรงกันข้ามถ้าพ่อแม่มีรูปร่างไม่เหมาะกับการเล่นกีฬาลูกก็จะขาดโอกาสในด้านกีฬาด้วย พ่อแม่ที่อายุมากมักไม่ค่อยเต็มใจเล่นกีฬากับลูก สถานะทางเศรษฐกิจในครอบครัวและถิ่นที่อยู่ตามภูมิศาสตร์เป็นปัจจัยเพิ่มเติมสองประการที่มีอิทธิพลต่อการถ่ายทอดทางสังคมของเด็กในการเข้าสู่กีฬา ครอบครัวที่มีข้อจำกัดด้านรายได้จะมีข้อจำกัดในการเล่นกีฬาด้วย ดังนั้นครอบครัวที่ร่ำรวยจะก็มีโอกาสในการเล่นกีฬาระดับสูง เช่น โปโลและกอล์ฟ ในขณะที่ครอบครัวยากจนมักจะเล่นบาสเก็ตบอล ฟุตบอล สติกบอลตามท้องถนน

เชื้อชาติของครอบครัวเป็นอีกตัวแปรหนึ่งของการมีส่วนร่วมในกีฬา ฟิลลิปส์ (Phillips. 1993 citing Delaney & Madigan. 2009: 84) ศึกษาเรื่องอิทธิพลทางเชื้อชาติ(Ethnic influence)จากความคิดเห็น พบว่ากลุ่มของเชื้อชาติเป็นตัวแบ่งแยกการเข้าร่วมกีฬา คนผิวดำให้คุณค่ากับความเป็นเลิศด้านเล่นกีฬามานานนับทศวรรษและมีความก้าวหน้ารวมทั้งมีเปอร์เซ็นต์ของการเข้าร่วมในกีฬามากกว่าคนผิวขาว(Edwards. 1973 citing Delaney & Madigan. 2009: 84) แนวโน้มนี้ยังคงมีต่อเนื่องมาถึงต้นศตวรรษที่ยี่สิบ ซึ่งเป็นการอธิบายได้ว่าทำไมคนผิวดำมีอิทธิพลในกีฬาอเมริกันจำนวนมาก ปัจจุบันนี้ชนกลุ่มน้อยอื่นๆ เริ่มที่จะใช้กีฬาในความหมายของการก้าวหน้าและเริ่มที่จะจัดรูปแบบใหม่ในชนชั้นอภิสิทธิ์ของกีฬา ฟิลลิปส์ (Phillips) กล่าวว่าคนผิวขาวมีอัตราการเข้าร่วมกีฬาสูงกว่าชาวเอเชีย โวกเลอร์และชาร์ท(Vogler and Schwartz. 1993 citing Delaney & Madigan. 2009: 84) ศึกษาอิทธิพลทางเชื้อชาติในฐานะเป็นตัวถ่ายทอดทางสังคมในกีฬาในมุมมองที่แตกต่างไป พวกเขาให้ความสนใจกลุ่มเชื้อชาติใกล้เคียงที่มีความชอบในกีฬาที่เฉพาะอย่าง (เช่น กลุ่มใกล้เคียงชาวบราซิลจะให้การส่งเสริมการเข้าร่วมฟุตบอลระหว่างเยาวชน) ซึ่งจะนำไปสู่ความสนใจและการเข้าร่วมกีฬาอย่างมาก

กลุ่มเพื่อนและกีฬา (Peers and Sport)

กลุ่มเพื่อน (Peers) ของเด็กจะมีอิทธิพลในการเข้าร่วมกีฬา ถ้าเพื่อนเล่นบอลลเด็กก็จะชอบเล่นบอลลด้วย เมื่อเด็กเล่นกับคนอื่นจะมีการเปรียบเทียบระดับความสามารถระหว่างกัน เด็กที่ได้รับการชมเชยในกีฬามีแนวโน้มที่จะมีเล่นกีฬาอย่างต่อเนื่องต่อไป ตรงกันข้ามถ้าระดับการเล่นของเด็กมีเพียงส่วนหนึ่ง (Sub-par) เด็กก็อาจจะถูกเยาะเย้ยจากเพื่อนๆ สิ่งเหล่านี้จะส่งผลต่ออัตมโนทัศน์ด้านลบ(Self-Concept) และมุมมองด้านลบต่อกีฬาซึ่งจะทำให้การเข้าร่วมในกีฬาลดลง เด็กจะเล่นกีฬาต่อเนื่องไปตราบเท่าที่ยังสนุกและพบกับความสมหวัง พวกเขามักจะมีกลุ่มคนที่ชื่นชอบ(Fans) หรือผู้ชมในกีฬาหลังจากการแข่งขันเสร็จ ความสัมพันธ์ได้รับการแบ่งปันระหว่างกลุ่มที่ใกล้ชิด (Peers) ผู้ซึ่งคอยเชียร์ทีมหรือชื่นชอบนักกีฬาเดียวกัน

เคนยอนและแมคเฟอร์สัน (Kenyon and McPherson. 1981 citing Delaney & Madigan. 2009: 85) ได้สรุปปัจจัยการโน้มน้าวของกลุ่มเพื่อนที่สัมพันธ์กับการถ่ายทอดทางสังคมทางกีฬาไว้ดังนี้

1. หากกลุ่มเพื่อนมีความเกี่ยวข้องในกีฬามากขึ้นจะทำให้มีแนวโน้มมีส่วนร่วมในกีฬาเพิ่มขึ้น
2. การสนับสนุนทางบวกจากกลุ่มเพื่อนที่มากขึ้นจะเพิ่มความโน้มเอียงในการมีส่วนร่วมในกีฬา
3. ปฏิสัมพันธ์กับกลุ่มเพื่อนที่มากขึ้นจะทำให้มีแนวโน้มมีส่วนร่วมในกีฬามากขึ้น
4. การให้คุณค่าทางกีฬาที่สูงขึ้นในกลุ่มเพื่อน จะเพิ่มระดับของบทบาทการถ่ายทอดสังคมในกีฬา

โรงเรียนและกีฬา (School and Sport)

เป็นที่ทราบกันดีว่าเด็กๆ ควรมีโอกาสในการเล่นกีฬา พัฒนาความชื่นชอบในกีฬาและมีกิจกรรมทางด้านร่างกาย ซึ่งโรงเรียนโดยมากได้จัดให้มีวิชาพลศึกษา (Physical Education) ไว้ แต่บางโรงเรียนก็ตัดวิชาเหล่านี้ออกไป (ด้วยเหตุผลทางงบประมาณ) และไม่ต้องการจัดกิจกรรมที่让孩子们นักเรียนได้ออกกำลังกาย แต่อย่างไรก็ตามโดยมากโรงเรียนก็จัดวิชาพลศึกษาไว้ให้เด็ก ครูที่สอนพลศึกษาซึ่งมีบทบาทในการเป็นโค้ช (Coaches) ด้วยนั้น จะเป็นผู้เห็นศักยภาพของเด็ก สนับสนุนให้มีความก้าวหน้าและให้การฝึกอย่างพิเศษกับเด็กนักเรียนเหล่านั้น เมื่อมีความร่วมมือระหว่างโรงเรียนให้มีการแข่งขันภายใน เด็กที่มีความสามารถด้านกีฬาจะถูกวางแผนให้แสดงทักษะเหล่านี้ออกมา ไม่ว่าจะเป็นการแข่งขันระดับใดก็จะเป็นการนำเข้าสู่การเล่นกีฬาต่อไป รางวัลที่ได้จากเพื่อนร่วมชั้นจากครูและจากโรงเรียนจะเป็นการขยายตัวตน (Ego) ให้กับนักกีฬารุ่นเยาว์เหล่านั้นและเพิ่มความผูกพัน (Commitment) ในเส้นทางกีฬาได้ตามลำดับ

การถ่ายทอดทางสังคมเข้าสู่กีฬา (Socialization Into Sport)

การถ่ายทอดทางสังคมเข้าสู่กีฬาเป็นกระบวนการที่บุคคลได้รับการส่งเสริมจากตัวแทนของการถ่ายทอดทางสังคม (Agents of Socialization) ในการเข้ามามีส่วนร่วมในกีฬาไม่ว่าจะเป็นในฐานะผู้เล่นหรือผู้ชมก็ตาม โดยทั่วไปแล้วบุคคลจะถูกนำเข้าสู่กีฬาจากคนที่มีความสำคัญ (Significant Others) ซึ่งเป็นตัวแทน (Agents) ของการถ่ายทอดทางสังคมได้รับรู้คุณลักษณะด้านบวกของกีฬา โดยในระยะก่อนหน้านี้พ่อแม่เป็นบุคคลที่ชักนำเด็กเข้าสู่เกมกีฬาด้วยเหตุผลของพันธะด้านบทบาท (Rule-Bound) และสนับสนุนให้มีพฤติกรรมที่เหมือนกับพ่อแม่ เกมที่มีผู้เล่นหลายคนหมายความว่าผู้เล่นแต่ละคนต้องรู้บทบาทของผู้อื่น ต้องมีการปรับพฤติกรรมให้เข้ากับความต้องการของทีมและกติกาของเกม ทันทีที่เด็กเรียนรู้วิธีการเล่นเกมแสดงว่าเด็กจะมีวุฒิภาวะเพียงพอที่จะได้รับการถ่ายทอดทางสังคมเข้าสู่กีฬา

การถ่ายทอดทางสังคมเข้าสู่กีฬาที่มีประสิทธิภาพที่สุดต้องเริ่มจากประสบการณ์ช่วงต้นในวัยเด็ก หากพ่อแม่สนใจและส่งเสริมให้ลูกเล่นกีฬาก็จะมีการแสดงออกให้เห็นถึงความคลั่งไคล้เหล่านั้น และพยายามที่จะถ่ายทอดกีฬาเหล่านี้ให้กับลูกโดยการแต่งตัวลูกด้วยชุดทีมโปรด หรือจัดหาชุดนอน เสื้อ ผ้ากันเปื้อน ตุ๊กตาที่เป็นตัวนำโชคของทีม การดูทีวีเชียร์ร่วมกับลูก เด็กที่โตในครอบครัวที่มีพ่อแม่หรือพี่น้องที่สนใจในกีฬา (ไม่ว่าจะเข้าร่วมโดยตรงในการเป็นนักกีฬาหรือเกี่ยวข้องทางอ้อมในฐานะผู้ชม) ก็จะรู้สึกเป็นส่วนหนึ่งในกีฬาด้วย

พ่อจะเป็นผู้ที่มีอิทธิพลในการถ่ายทอดทางสังคมด้านกีฬากับเพศของเด็ก ซึ่งโดยมากพ่อจะเลือกประเภทของกีฬาที่เหมาะสมกับเพศของเด็ก เช่น ให้ลูกผู้ชายเล่นกีฬาพวกฟุตบอล เบสบอล มากกว่าบิลเล่หรือเทนนิส จากอิทธิพลการถ่ายทอดนี้เด็กผู้ชายจึงเข้าไปเกี่ยวข้องกับกีฬาที่คิดว่า “เหมาะกับเพศ” มากกว่าเด็กผู้หญิง ลำดับในการเกิดของเด็กก็เป็นปัจจัยในการถ่ายทอดทางสังคมเข้าสู่กีฬาด้วย โดยลูกคนโตจะไม่มีโอกาสได้เลียนแบบพี่น้องและขาดตัวแบบในการก่อรูปพฤติกรรมทางกีฬา

ที่ผ่านมาในวัฒนธรรมอเมริกันเด็กชายจะได้รับการสนับสนุนให้เล่นกีฬาว่าเด็กหญิงผู้หญิงจึงได้มีการพยายามเอาชนะอุปสรรคต่างๆ เพื่อแสดงให้เห็นถึงความเท่าเทียมกันในโลกของการเล่นกีฬา การถ่ายทอดทางสังคมเข้าสู่กีฬาถืออุปสรรคแรกที่เพศหญิงต้องเอาชนะให้ได้ โดยทั่วไปมีความเชื่อว่าการเล่นกีฬานั้นเป็นอาณาเขตของเพศชาย พ่อแม่และครอบครัวก็ได้ถ่ายทอดความเชื่อเช่นนี้ให้กับลูกในการเข้าสู่กีฬาด้วยมุมมองทางเพศนี้ด้วย ดังจะเห็นในอดีตที่มีการไม่อนุญาตให้นักกีฬาหญิงเข้าร่วมแข่งขันในกีฬาโอลิมปิกส์โบราณ

จากการเคลื่อนไหวเรื่องสิทธิสตรีในปี ค.ศ.1960 และกฎหมายได้ผ่านในปีค.ศ.1970 ทำให้เพศหญิงมีโอกาสเข้าร่วมในกีฬามากขึ้น แรกเริ่มของการเรียกร้องความเท่าเทียมกันทางเพศได้ถูกท้าทายอย่างมาก เช่น ในปี 1980 ไอริส มาเรียน ยัง (Iris Marion Young) ได้ตั้งคำถามว่าเพศหญิงควรที่จะมีส่วนร่วมในกีฬาเบสบอลหรือไม่ โดยถูกมองว่า “เธอขว้างเหมือนเด็กหญิง(You throw like a girl)” ซึ่งในบทความล่าสุดของ ยัง(Young.1998 citing Delaney & Madigan. 2009: 86) ให้ข้อเสนอแนะว่าการประเมินค่าผู้หญิงต่ำในพลกำลังทางร่างกาย ทักษะ และการเล่นวอลเลย์บอล นาสกีสและลิ่งเลนั้น เป็นเพราะเพศหญิงกลัวการบาดเจ็บ แต่ในขณะเดียวกันเพศชายไม่กลัวการบาดเจ็บ ดังนั้นผู้ชายจึงเหมาะกับกีฬามากกว่า

นิกกี เวจวูด (Nikki Wedgwood) ได้เปลี่ยนประโยค “ขว้างเหมือนเด็กผู้หญิง (Throwing like a girl)” ไปเป็น “เตะเหมือนเด็กผู้ชาย (Kicking like a boy)” จากการศึกษาในทีมฟุตบอลนักเรียนหญิงออสเตเรีย การศึกษาของเวจวูด(Wedgwood. 2004 citing Delaney & Madigan. 2009: 86)ได้สนใจว่าทำไมเด็กผู้หญิงจึงเล่นฟุตบอล โดยศึกษาทั้งในความหมายของการต่อต้านอำนาจเพศชาย การได้รับอำนาจจากการเล่นฟุตบอล และมีการจัดการความขัดแย้งทางเพศอย่างไร ผลการศึกษาพบว่า

1) เด็กผู้หญิงบางคนรับรู้ถึงความแข็งแกร่งของร่างกายและมีความมั่นใจมาก่อนการเล่นฟุตบอล จึงยากที่จะสรุปว่าพวกเธอรู้สึกมีอำนาจมากขึ้นหลังจากมาเล่นฟุตบอล

2) ผู้หญิงที่แต่ก่อนไม่ได้รู้สึกถึงความแข็งแกร่งของร่างกายและความมั่นใจ การเล่นฟุตบอลเป็นสิ่งส่งเสริมให้เกิดสิ่งเหล่านั้นขึ้น

3) ความสนุกสนานจากการเล่นและความกล้าแสดงออกเป็นตัวส่งเสริมความมั่นใจ

เวจวูดสรุปว่าเด็กหญิงได้ประโยชน์โดยการถ่ายทอดทางสังคมของพวกเธอไปยังอำนาจทางกีฬาของผู้ชาย และการเข้าร่วมทีมฟุตบอลเป็น “โอกาสในการต่อต้านความเชื่อดั้งเดิมของผู้หญิงว่าเป็นสิ่งที่เปราะบาง ปกป้องตัวเองไม่ได้ เป็นวัตถุทางเพศที่อ่อนแอ” นอกจากนี้ยังพบว่าผู้หญิงส่วนมากไม่ได้รับอิทธิพลจากความเชื่อของสิทธิสตรีต่อการเล่นฟุตบอล แต่แรงบันดาลใจในการเล่นฟุตบอลเกิดมาจากความรักในกีฬาเหมือนกับเด็กผู้ชาย ภายหลังจากการศึกษาของเวจวูดนับสิบปี ริคแมนและฮาเมล (Ryckman and Hamel. 1992 citing Delaney & Madigan. 2009: 87) ได้สรุปว่าวัยรุ่นหญิงเข้าไปมีส่วนร่วมในกีฬาเพื่อรักษาและยืดระยะเวลาของมิตรภาพมากกว่าความต้องการที่จะพัฒนาและปรับปรุงทักษะทางกีฬาหรือการอบรมให้รักในกีฬา

ลักษณะทางสังคมของเชื้อชาติ กลุ่มชาติพันธุ์และระดับชนชั้นทางสังคมเป็นปัจจัยเกี่ยวข้องในการถ่ายทอดทางสังคมเข้าสู่กีฬา คนรวยมักจะมีการถ่ายทอดเข้าสู่กีฬาที่สะท้อนถึงสถานะและความมีเกียรติ คนจากชนชั้นที่มีฐานะทางสังคมระดับต่ำมักจะเข้าสู่กีฬาที่สามารถเล่นได้และให้ความบันเทิง

สภาพภูมิศาสตร์ของถิ่นที่ตั้งก็มีบทบาทในการถ่ายทอดทางสังคมเข้าสู่กีฬา เด็กที่โตในไซราคิว (Syracuse); นิวยอร์ก มักจะเล่นลาครอส (Lacrosse) มากกว่าเด็กในลอสแอนเจลิส เด็กที่อาศัยอยู่แถบเมืองชายทะเลด้านนอกของลอสแอนเจลิสก็มักจะเล่นกระดานโต้คลื่นมากกว่าเด็กในไซราคิว แต่อย่างไรก็ตามเป็นความจริงที่ว่าบางคนที่มีภูมิศาสตร์แบบหนึ่งอาจมีความสามารถมากในการเล่นกีฬาที่มีชื่อเสียงในพื้นที่อื่น เช่น ถิ่นที่รู้จักกันในแต่ละกีฬา: บาสเก็ตบอลในนิวยอร์ก ฮ็อกกีในแคนาดา ฟุตบอลในเท็กซัส ฟอริดาและอลาบามา อีกทั้งคนที่อาศัยอยู่ในเขตเมือง ชานเมืองหรือชนบทล้วนสามารถมีผลต่อการถ่ายทอดทางสังคมเข้าสู่กีฬา

การถ่ายทอดทางสังคมโดยผ่านกีฬา (Socialization Via Sport)

ทันทีที่บุคคลเข้าสู่โลกกีฬาอะไรที่เป็นตัวรักษาความสนใจของเขาไว้ได้? ในมุมมองของนักหน้าที่นิยม (Functionalist) การเข้าร่วมในกีฬาอย่างต่อเนื่องนั้นมีความสัมพันธ์กับความสามารถของบุคคล อิทธิพลของกลุ่มเพื่อนและครอบครัวที่มีต่อบุคคล ความต่อเนื่องในความสามารถที่เข้าถึงได้ของแหล่ง (Resources) รวมทั้งประสบการณ์ในการได้รับความสำเร็จหรือประสบการณ์ทางบวกในขณะที่เล่นกีฬา การพัฒนาความผูกพันในการเข้าร่วมกีฬาเกี่ยวข้องกับหลายปัจจัย ได้แก่

1. ความเต็มใจในการยอมรับบทบาททางกีฬาและความสอดคล้องของมิตรภาพและเครือข่ายที่รวมเข้าด้วยกัน ซึ่งรวมไปถึงความเต็มใจในการทนต่อกฎระเบียบ

2. ความต่อเนื่องในพัฒนาการของสายใยความสัมพันธ์ในบุคคลที่เชื่อมต่อการเข้าร่วมในกีฬา

3. การประเมินศักยภาพในการได้รับความสำเร็จ

4. ระดับความเกี่ยวข้องในกีฬา เช่น เปรียบเทียบระหว่างคนที่เล่นกีฬามานานจะได้รับความสนใจอย่างต่อเนื่องในการมีส่วนร่วมของพวกเขา กับคนที่เพิ่งเริ่มเล่นซึ่งจะนั่งอยู่บนม้านั่งซึ่งดูเหมือนจะไม่ค่อยได้รับความสนใจ

5. การเข้าร่วมด้วยความสมัครใจ (Voluntary) หรือโดยไม่เต็มใจ (Involuntary) เด็กที่ถูกพ่อแม่ โค้ช หรือผู้ที่มีความสำคัญ (Significant Others) ดึงให้เข้ามาเล่นกีฬา (แบบไม่เต็มใจ) มักจะไม่ต้องการรักษาการเล่นเมื่อเปรียบเทียบกับคนที่เล่นด้วยความสมัครใจ

6. ความมีเกียรติและอำนาจมีความเชื่อมโยงกับการเล่นกีฬาและการที่บุคคลได้รับรางวัลอย่างไรจะมีผลต่อความเต็มใจในการเล่นกีฬาต่อไป

7. การได้รับชื่อเสียงและการระบุในฐานะนักกีฬานั้น จะทำให้บุคคลมองตนเองว่าเป็นนักกีฬา

เมื่อนักกีฬาได้รับการยอมรับมากขึ้นในบทบาทและตำแหน่งในโลกกีฬา พวกเขาได้รับการกล่าวถึงคุณลักษณะจำนวนมาก ทั้งลักษณะด้านบวกของนักกีฬา เช่น เป็นพวกทำงานหนัก อุทิศตนเอง มีความจงรักภักดี ทำงานเป็นทีมได้ และมีความผูกพัน (Commitment) และด้านที่ไม่เหมาะสม เช่น นักกีฬาที่โกง เสพยา หรือใช้เงินซื้อชัยชนะได้ (Win-At-All-Costs) แทนที่จะเล่นอย่างยุติธรรม และมักมีการร่วมมือกันในกลุ่มผู้เล่นทั้งหมด

การถ่ายทอดทางสังคมโดยผ่านกีฬาเกี่ยวข้องกับกระบวนการทางสังคมและผู้ที่มีความสำคัญ (Significant Others) ที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของการคงอยู่ในอาชีพกีฬา บุคคลที่ตัดสินใจยึดอาชีพนักกีฬาต่อไปมีต้นทุนที่ต้องจ่ายมาก โดยพวกเขาต้องละทิ้งเวลาว่างเพื่อมาฝึกซ้อม ต้องควบคุมน้ำหนักและออกกำลังกาย ต้องมีการฝึกโปรแกรมที่สร้างความแข็งแกร่ง นักกีฬาบางประเภท เช่น นักฟุตบอล ต้องการร่างกายที่ใหญ่ขึ้น กีฬาบางอย่างเช่น นักมวยปล้ำต้องจำกัดน้ำหนักก่อนการแข่งขันแต่ละครั้ง นักกีฬาเรียนรู้ว่าพวกตนต้องอดทนต่อกฎของโค้ช กฎของทีม กฎของโรงเรียนและขององค์กร (League) พวกเขาต้องยอมรับถึงการลงโทษในพฤติกรรมที่ไม่ทำตามระเบียบ

ในเรื่องการเรียนรู้การมีน้ำใจนักกีฬานั้น จอห์น โรสมุน (John Rosemond) นักจิตวิทยา กล่าวว่าผู้ที่ไม่มีน้ำใจนักกีฬาเป็นสิ่งที่แสดงถึงการยึดตนเป็นศูนย์กลางไม่เคารพในผู้อื่น เด็กควรได้รับการปลูกฝังเรื่องน้ำใจนักกีฬาตั้งแต่อายุ 10 ขวบ โรสมุนแนะนำว่าเด็ก (อายุ 7 ขวบ) ที่ซึ่งดีใจหรือเสียใจระหว่างการแข่งขันควรจะถูกให้ออกจากการแข่งขันและไม่ให้เล่นต่อจนกว่าจะกล่าวคำขอโทษต่อโค้ช เพื่อนร่วมทีม และสมาชิกทีมอื่นได้ โรสมุนตระหนักว่าเด็กที่อยู่ในระเบียบวินัยจะรู้สึกอายหากไม่ยอมขอโทษ และเชื่อว่าสิ่งนี้เป็นประเด็นที่เหมาะสมในการถ่ายทอดทางสังคมแก่เด็ก

นักกีฬาในทีมต้องได้รับการดูแลในโลกทางสังคมของตนอีกครั้ง นั่นคือพวกเขารู้สึกสะดวกสบายมากไป แรงกดดันในกลุ่มเพื่อนคือรูปแบบที่มีอำนาจของเทคนิคการถ่ายทอดทางสังคมโดยผ่านกีฬา ไม่เพียงแต่แรงกดดันที่จากกฎระเบียบที่เป็นทางการ (เช่น การห้ามออกไปข้างนอก: Curfew การห้ามเล่นการพนัน) แต่ควรมีแรงกดดันจากกฎที่ไม่เป็นทางการของทีมด้วย กฎระเบียบบางอย่างเป็นอันตรายต่อการถ่ายทอดทางสังคม เช่น นักเบสบอลต้องบริจาค (Donation) ถ้วย (Cup) ทุกครั้งเมื่อเล่นผิดพลาด นี่เป็นกฎอย่างอ่อนเพื่อสร้างความสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมทีม ผู้เล่นจะเสียใจและกลัวการทำผิดพลาดมากเท่ากับกลัวเพื่อนเยาะเย้ย

องค์ประกอบที่สำคัญของกระบวนการถ่ายทอดทางสังคมโดยผ่านกีฬาคือ ความสัมพันธ์ฉันท์พี่น้อง (Fraternal Bond) ความสัมพันธ์ฉันท์พี่น้องคือกระบวนการที่สมาชิกของกลุ่มดูแลและเสริมสร้างความสัมพันธ์อันดีต่อกันและยึดมั่นผูกพันกับเป้าหมายของกลุ่ม เคอร์รี่ (Curry, 1991 citing Delaney & Madigan, 2009: 88) อธิบายความสัมพันธ์ฉันท์พี่น้องว่าเป็นเหมือนแรง เป็นเหมือนการเชื่อมโยง เป็นสิ่งที่ผูกมัดความรักใคร่ให้มีความเป็นหนึ่งเดียวกัน Fraternal bond เป็นได้ทั้งคุณและโทษ ด้านบวกนั้นทำให้เกิดความร่วมมือกันของสมาชิกในทีมเพื่อให้บรรลุเป้าหมาย และก็อาจทำให้เกิดคุณลักษณะนิสัยที่เป็นโทษได้ ดังที่เคอร์รี่เรียกว่า “การกระทำทางเพศ (Doing Gender)” ในห้องล็อกเกอร์ (เช่น การพูดคุยระหว่างกันถึงเรื่องการดูถูกเพศหญิง การปฏิบัติต่อผู้หญิงเพื่อแสดงถึงชัยชนะทางเพศ การพูดเยาะเย้ยพวกเกย์ หรือโอ้อวดกันในเรื่องทางเพศ) อาจกล่าวได้ว่าการถ่ายทอดทางสังคมทางกีฬาสามารถพัฒนาคุณลักษณะนิสัยในตัวบุคคลได้

การถ่ายทอดทางสังคมในการออกจากอาชีพกีฬา (Socialization Out of Sport)

ถึงแม้ว่านักกีฬาจะถูกการถ่ายทอดทางสังคมในการออกจากอาชีพกีฬาทั้งที่เป็นแบบสมัครใจ (เช่น การถอนตัว การลาออก) หรือแบบไม่สมัครใจ (เช่น การถูกตัดออกจากทีม การได้รับบาดเจ็บทำให้ไม่สามารถเล่นกีฬาได้) การถ่ายทอดทางสังคมในการออกจากอาชีพกีฬาเกี่ยวข้องกับกระบวนการถอดถอนบุคคล (Desocialization) ออกจากอาชีพกีฬา และการปรับความรู้สึกความเป็นตัวตน (Sense of Self) สำหรับนักกีฬาการออกจากอาชีพกีฬาเป็นสิ่งที่ยาก Drahota and Eitzen (1998 citing Delaney & Madigan, 2009: 89) กล่าวว่า การเปลี่ยนแปลงบทบาทของนักกีฬาเมื่อต้องออกจากอาชีพเป็นสิ่งที่ยาก เพราะว่า “พวกเขาสูญเสียสิ่งที่เคยได้รับการอยู่ในอาชีพกีฬา รวมทั้งสัญลักษณ์ของบุคคล ทักษะทางสรีระ (Physical Prowess) การเอาใจจากบุคคลรอบข้าง เงิน ค่าจ้าง ชื่อเสียง มิตรภาพของสมาชิกในทีม และความรู้สึกตื่นเต้นจากการแข่งขัน (Intense “Highs” of Competition) สิ่งเหล่านี้จะสูญเสียไปเมื่อพวกเขาต้องออกจากอาชีพกีฬา

สิ่งที่สำคัญที่สุดสำหรับนักกีฬา คือ การได้ยินกลุ่มกองเชียร์ร้องเพลงเรียกชื่อของตนเองและได้รับความนิยมชมชอบจากแฟนกีฬาอย่างมากขณะที่พวกเขากำลังเล่นกีฬา แต่เมื่อนักกีฬาต้องออกจากอาชีพกีฬา พวกเขาจะไม่ได้รับสิ่งเหล่านี้ นักกีฬาอาชีพหลายคนที่ต้องออกจากอาชีพ แต่

ยังคิดถึงการได้รับความสนใจที่เคยได้รับ โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าบุคคลนั้นมีอัตลักษณ์ที่ได้รับจากการอยู่ในอาชีพกีฬา นักกีฬาหลายคนจึงยังคงอยู่ใกล้ชิดกับเรื่องของกีฬา โดยการกลายเป็นโค้ช (Coaches) หรือเกี่ยวข้องกับสื่อด้านกีฬา (Sport Media)

การออกจากอาชีพกีฬาด้วยความสมัครใจ (Exiting Sport Voluntarily)

มีหลายวิธีการที่บุคคลออกจากอาชีพกีฬาด้วยความสมัครใจ สิ่งหนึ่งที่เป็นเหตุผลที่ง่ายสำหรับการออกจากอาชีพกีฬา เพราะพวกเขาสูญเสียความชื่นชอบในกีฬา นักกีฬาอาจจะต้องมีการจัดสรรเวลา เช่น การฝึกปฏิบัติ การอบรม การลงแข่งขันจริง ซึ่งต่างกับช่วงเวลาของคนปกติ ทำให้สูญเสียช่วงเวลาที่จะได้ทำกิจกรรมอย่างอื่นกับผู้อื่น โดยปกติในช่วงวัยเด็กส่วนมากบุคคลหยุดเล่นกีฬาเพราะสูญเสียความชื่นชอบในกีฬา แต่การสูญเสียความชื่นชอบมันเกิดขึ้นได้อย่างไร? ส่วนมากเด็กเล็กจะเล่นกีฬาเพราะความสนุก อย่างไรก็ตาม เมื่อระดับของการแข่งขันได้เพิ่มขึ้นและกลายเป็นทางการมากยิ่งขึ้น การให้ความสำคัญกับทักษะและความสำเร็จก็กลายเป็นสิ่งที่มีความสำคัญเช่นกัน จึงทำให้ผู้ที่มีความสามารถน้อยต้องออกจากการเล่นกีฬา นักกีฬาเด็กเหล่านี้พวกเขาจะจดจำกิจกรรมการกีฬามีความสนุกสนานและไม่ชอบการกดดันที่ทำให้เกิดความเครียด (เช่น เน้นการปรับปรุงทักษะ การฝึกเทคนิคที่เป็นประโยชน์ที่พยายามทำได้รับชัยชนะมากขึ้นในการแข่งขัน) การเพิ่มทักษะที่ละเอียดละน้อยจะทำให้พวกเขาอยากเข้าสู่การทำกิจกรรมกีฬาในเวลาว่าง

จากมุมมองของนักกีฬาที่สูญเสียความชื่นชอบในกีฬา เชื่อว่าเป็นสิ่งหนึ่งที่ทำให้ออกจากการเล่นกีฬาได้ง่าย อย่างไรก็ตาม บุคคลอาจจะพบว่ามันสำคัญกับการสูญเสียความชื่นชอบในกีฬา ได้แก่ เพื่อน เพื่อนร่วมทีม และโค้ช ที่อาจจะพยายามสร้างความกดดันให้กับนักกีฬา พ่อแม่หลายคนที่ทำให้เด็กรู้สึกกดดันจนเด็กต้องเลิกเล่นกีฬา ชุมชน การเงิน (เช่น อำนาจซื้ออุปกรณ์ใหม่) ความผูกพัน (Attachment) และความกังวลกับการเข้าร่วมการเล่นกีฬาของเด็ก พ่อแม่และสมาชิกในครอบครัวเป็นบุคคลที่มีความสำคัญกับการเล่นกีฬาของเด็ก บางครั้งจะพยายามมีอิทธิพลหรือบังคับนักกีฬาเด็กให้กลับสู่กีฬาอีกครั้ง พ่อแม่ผู้ที่มีความรู้สึกร่วม (Vicariously) กับการเข้าร่วมของเด็กจะสร้างความกดดันกับเด็กเมื่อเด็กเลิกเล่นกีฬา อย่างไรก็ตามเป็นไปได้ว่าการเลิกหรือออกจากการเล่นกีฬาด้วยความสมัครใจอาจเกิดจากความต้องการจะใช้เวลากับครอบครัว นักกีฬาอาชีพผู้ที่ออกจากการเล่นกีฬาด้วยความสมัครใจกล่าวว่า ความปรารถนาที่จะอยู่กับครอบครัวเป็นเหตุผลพื้นฐานสำหรับการเลิกเล่นกีฬา

นักกีฬาหลายคนได้รับความกดดันจากเพื่อน คู่สมรส และธุรกิจที่เกี่ยวกับผู้มีอำนาจทางการเงินในการสนับสนุนด้านกีฬา ซึ่งสิ่งเหล่านี้มีนัยสำคัญที่ทำให้บุคคลเลิกเล่นกีฬาและพบว่ามันเป็นสิ่งที่ยากในการเลิกเล่นกีฬาด้วยความสมัครใจถ้ากำลังอยู่ในช่วงสูงสุด และยังคงมีสิทธิพิเศษที่พวกเขาได้รับการในการเล่นกีฬา

อีกเหตุผลที่นักกีฬาออกจากอาชีพกีฬาคือเพราะการได้รับชัยชนะอย่างสูงสุด การได้รับชัยชนะอย่างสูงสุดเกิดขึ้นเมื่อบุคคลรู้สึกที่ตัวเองประสบความสำเร็จจากการเล่นกีฬาอย่างเต็มที่ ซึ่ง

เป็นจุดที่ทำให้บุคคลรู้สึกกลัวว่าจะสูญเสียและขาดความเชื่อมั่นในอัตลักษณ์ที่ได้จากการเล่นกีฬา สิ่งเหล่านี้ทำให้นักกีฬามีความเชื่อว่าพวกเขาอาจจะสูญเสียโอกาสและอัตลักษณ์จากกีฬาไปถ้าไม่ประสบความสำเร็จในการแข่งขันกีฬาครั้งต่อไป

การถอนตัวออกจากกีฬาเป็นตัวแทนของยุทธวิธีการออกจากอาชีพของนักกีฬาอาชีพ ความสมัครใจในการถอนตัวออกมีความแตกต่างกัน ถึงแม้ว่าการถอนตัวออกจากอาชีพกีฬา (หลังจากที่เล่นกีฬามานานและประสบความสำเร็จในอาชีพ) พวกเขา ก็ จะ ได้รับการ จดจำ ไปตลอดช่วงชีวิตของเขา แต่บางคนไม่ได้เตรียมตัวสำหรับชีวิตหลังจากเลิกเล่นกีฬา ซึ่งเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นได้อย่างเป็นปกติ เพราะพวกเขาจะมุ่งแต่เรื่องกีฬาและไม่ได้วางแผนอนาคตต่อไป

การออกจากอาชีพกีฬาด้วยความไม่สมัครใจ (Exiting Sport Involuntarily)

วิธีการที่ผู้เล่นกีฬาต้องออกจากกีฬาดด้วยความไม่สมัครใจ คือ การได้รับบาดเจ็บ (Injury) และการถูกตัดออกจากทีม หรือการไล่ออกจากทีม สำหรับการได้รับการบาดเจ็บเป็นเรื่องปกติที่เกิดขึ้นในขณะที่เล่นกีฬาในสนาม สามารถได้รับความรุนแรง อันตราย และเสี่ยงที่จะได้รับบาดเจ็บ กีฬาที่พบว่าทำให้นักกีฬาได้รับบาดเจ็บเป็นประจำ เช่น ฟุตบอล ฮอกกี้น้ำแข็ง ซอกเกอร์ และรักบี้ (Delaney & Madigan. 2009 citing Delaney. 2002 : 156) ซึ่งตามที่ Center for Disease Control and Prevention ได้รายงานไว้ระหว่างปี 1997 และ 1999 ชาวอเมริกันประมาณ 7 ล้านคนอายุประมาณ 14 ปี และต่ำกว่า 14 ปี จะได้รับยาและการบำบัดจากการได้รับการบาดเจ็บจากการเล่นกีฬา

การเลิกเล่นกีฬาเนื่องจากการได้รับบาดเจ็บเป็นสิ่งที่โหดร้ายที่เกิดกับนักกีฬา เนื่องจากตลอดทั้งปีของการเล่นกีฬาอย่างหนักและการฝึกฝนและต่อสู้กับคู่แข่ง (ทั้งจากการพยายามที่จะทำงานของตนเองและคู่แข่ง) เป็นสิ่งที่โหดร้ายมากเมื่อนักกีฬาได้รับบาดเจ็บและต้องถูกตัดออกจากอาชีพกีฬา

การถูกตัดออกจากทีมหรือการไล่ออกจากทีมเป็นวิธีการหลักของการออกจากอาชีพกีฬาโดยไม่สมัครใจ และมีเหตุผลมากมายที่บางคนอาจจะถูกตัดออกจากทีม เช่น ระดับทักษะที่ไม่เพียงพอที่จะประสบความสำเร็จ มีทักษะเล็กน้อย คู่แข่งขันมีเพิ่มมากขึ้น ขาดทัศนคติที่ดี มีปัญหาเมื่อลงสนามแข่ง เป็นต้น เมื่อเร็วๆ นี้มีการเพิ่มจำนวนของนักกีฬาอาชีพที่ถูกตัดออกจากทีมเพราะพวกเขาไม่มีเงินเดือนสูง ตัวอย่างเช่น ใน National Football League (NFL) เงินเดือนที่ได้รับไม่ได้ถูกรับประกันและเป็นไปตามสัญญา ถ้านักกีฬาได้รับเงินเดือนสูงก็就会被ตัดออกจากทีมและหันไปจ้างนักกีฬาเยาวชนที่ได้รับเงินเดือนที่น้อยกว่า วิธีการตัดนักกีฬาออกจากทีมเป็นกลวิธีของการประหยัดต้นทุน การตัดผู้เล่นออกจากทีมเพื่อสร้างความมั่นคงในรายได้ โดยผู้เล่นที่ได้รับบาดเจ็บหรือไม่สามารถลงเล่นกีฬาได้จะถูกตัดออกจากทีม และทีมไม่ได้เรียกร้องให้จ่ายเงินเดือนให้กับนักกีฬาที่ได้รับบาดเจ็บด้วย

นอกจากนี้ยังมีตัวอย่างอื่นที่เป็นสาเหตุของการออกจากอาชีพกีฬาด้วยความไม่สมัครใจ เช่น การตาย สาเหตุของการตายเกิดจากการที่นักกีฬามีสุขภาพร่างกายที่เจ็บป่วยก่อนการแข่งขัน

การได้รับบาดเจ็บอย่างรุนแรงขณะเล่นกีฬา การละเลยการดูแลสุขภาพหลังจากได้รับบาดเจ็บ ในปี 2005 ทีม San Francisco 49ers นั้น ผู้เล่นที่ชื่อ Thomas Herrion ตายเนื่องจากหัวใจล้มเหลวขณะแข่งกีฬา มีกิจกรรมกีฬาจำนวนมากที่สามารถทำให้นักกีฬาทาย เช่น กีฬาขี่ม้า สกี การแข่งเครื่องร่อน การปีนเขา การดำน้ำ การแข่งจักรยานยนต์ ฟุตบอล และมวย

นอกจากนี้บางครั้งนักกีฬาก็ต้องถูกบังคับให้ออกจากอาชีพกีฬาด้วยเหตุผลจากความไม่แน่นอนทางเศรษฐกิจ สมาคมลดขนาดลง การย้ายไปทำงานต่างประเทศ ทั้งนี้ก็ไม่มีใครอยากจะสูญเสียอาชีพ ถ้าพวกเขายังมีคุณภาพและสามารถที่จะทำงานต่อไปได้

การถ่ายทอดทางสังคมอีกครั้ง (Resocialization)

การถ่ายทอดทางสังคมนอกจากจะเกิดขึ้นเมื่อบุคคลเข้ารับบทบาทใหม่เท่านั้น แต่พวกเขายังได้รับการถ่ายทอดทางสังคมเมื่อออกจากอาชีพกีฬาอีกด้วย การออกจากอาชีพกีฬา หมายถึงการเริ่มต้นการถ่ายทอดทางสังคมอีกครั้ง (Re-Socialized) ในการเข้าสู่บทบาทใหม่ ซึ่งการถ่ายทอดทางสังคมเมื่อออกจากอาชีพกีฬาเกี่ยวข้องกับกระบวนการถ่ายทอดทางสังคมอีกครั้ง อันเกิดขึ้นเมื่อบุคคลหยุดเล่นกีฬาทำให้เปลี่ยนความรู้สึกความเป็นตัวตน ทั้งที่เกิดขึ้นกับนักกีฬาที่ออกจากการเล่นกีฬาทั้งด้วยความสมัครใจและไม่สมัครใจ สำหรับนักกีฬาบางคนก็สามารถจัดการการเปลี่ยนแปลงได้เป็นอย่างดี บางคนได้พบอาชีพที่ดีสำหรับตัวเองหรือเป็นเจ้าของบริษัท นักกีฬาจำนวนมากยังคงทำงานที่ต้องเกี่ยวข้องกับกีฬา (เช่น โค้ช ผู้จัดการทีม ผู้สื่อข่าวกีฬา)

The NFLPA อ้างว่า ในนักกีฬาที่ต้องออกจากการเล่นกีฬา จำนวน 66 เปอร์เซ็นต์ของ NFL ได้รายงานว่ามีปัญหาด้านอารมณ์ 50 เปอร์เซ็นต์รายงานว่ามีปัญหาด้านบุคคล และ 1 ใน 6 เกิดการหย่าร้างหลังจากเลิกเล่นกีฬาภายใน 6 เดือน The NFLPA ได้เปรียบเทียบประสบการณ์ของนักกีฬาอาชีพที่ต้องกลับไปอยู่ชนบทหลังจากที่ออกจากอาชีพกีฬา ซึ่งเป็นการยากที่จะการเปลี่ยนแปลงจากชีวิตในเมืองไปสู่ชนบท (Delaney & Madigan. 2009 citing Leitch. 2005 : 4) การเปลี่ยนแปลงบทบาทในส่วนของการถ่ายทอดทางสังคมอีกครั้งที่นักกีฬาไม่สามารถปฏิบัติในบทบาทของพวกเขาได้อย่างสำเร็จ เนื่องจากพวกเขาได้รับความเจ็บปวดทั้งด้านร่างกายและจิตใจ การถ่ายทอดทางสังคมอีกครั้งเมื่อออกจากอาชีพกีฬาจึงเป็นสิ่งที่ทำได้ยากและมีความเครียดที่อยู่ในภายในใจ ดังต่อไปนี้

1. ระดับของความตึงเครียดที่เกิดจากการเล่นกีฬา
2. การออกจากกีฬาโดยไม่สมัครใจ
3. การออกจากกีฬาจะเป็นผลทำให้เกิดการสูญเสียรายได้และชื่อเสียง
4. นักกีฬาไม่พบอาชีพอื่นที่เหมาะสมกับตัวเองนอกจากอาชีพกีฬา
5. นักกีฬามีอัตมโนทัศน์และความรู้สึกความเป็นตัวตนอันเกิดจากการเล่นกีฬา
6. นักกีฬาไม่ได้รับการให้คำปรึกษาหรือการช่วยเหลือในการถ่ายทอดทางสังคมอีกครั้ง

(Figler and Whitaler. 1981 citing Delaney & Madigan. 2009: 92)

การเปลี่ยนแปลงจากนักกีฬาไปสู่การไม่เป็นนักกีฬาเกี่ยวข้องกับกระบวนการเข้าใจการออกจากบทบาท (Role Exit) "การออกจากบทบาทเป็นกระบวนการถดถอยออกจากสังคม (Disengagement) การถดถอยออกจากอัตลักษณ์ (Disidentification) และการถ่ายทอดทางสังคมซ้ำอีกครั้ง การถดถอยออกจากสังคม (Disengagement) เกี่ยวข้องกับการออกจากรูปแบบของพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับบทบาทที่ต้องรับผิดชอบ การถดถอยออกจากอัตลักษณ์ (Disidentification) คือ การที่บุคคลหยุดการเกี่ยวข้องกับอัตลักษณ์ของตนเองที่เกี่ยวข้องกับบทบาทที่ต้องรับผิดชอบ กระบวนการของการออกจากบทบาท หมายถึง การออกจากบทบาทเดิมแล้วเริ่มการถ่ายทอดทางสังคมในการเข้าสู่บทบาทใหม่ (Delaney & Madigan. 2009 citing Drahot a and Eitzen. 1998 : 266) การถ่ายทอดทางสังคมซ้ำอีกครั้งสำหรับนักกีฬา หมายถึง การมีอัตลักษณ์ใหม่ (Re-Identity) ในความรู้สึกความเป็นตัวตน นักกีฬาหลายคนมีความยากลำบากเมื่อต้องพบกับช่วงเวลานี้ บทบาทของอัตลักษณ์เป็นสิ่งที่ต้องใช้เวลาานกว่าจะสร้างขึ้นมสำหรับนักกีฬาบางคน สำหรับนักกีฬาที่ไม่สามารถปรับตัวได้ก็จะทำให้เกิดปัญหาการติดแอลกอฮอล์ ติดสารเสพติด มีพฤติกรรมไม่สนใจตนเอง

จากรายงานการวิจัยของ David Frith (2001 citing Delaney & Madigan. 2009: 92) พบว่านักกีฬาที่ออกจากอาชีพกีฬามีอัตราการฆ่าตัวตายสูง และยังคงกล่าวอีกว่าการฆ่าตัวตายนั้นเกิดจากการที่นักกีฬาไม่ได้รับการให้คำปรึกษาในการช่วยเหลือปัญหาด้านอารมณ์หลังจากที่ออกจากอาชีพกีฬา ทั้งนี้เชื่อว่าการฆ่าตัวตายมีความสัมพันธ์กับความกดดันจากเกมกีฬาที่ต้องอยู่ในการแข่งขัน 6-8 ชั่วโมงต่อวัน และสัปดาห์ละ 5 วัน ที่อยู่ในเกมกีฬา ดังนั้นเมื่อพวกเขาต้องสูญเสียการใช้เวลาดังกล่าว ทำให้พวกเขาเกิดความเครียดอย่างรุนแรงและนำไปสู่การฆ่าตัวตายได้

จากกระบวนการถ่ายทอดทางสังคมในอาชีพกีฬาที่กล่าวไปจะเห็นได้ว่ามีองค์ประกอบหลายอย่างที่เกี่ยวข้องในเส้นทางอาชีพนักกีฬานี้ ต่อไปจะได้กล่าวถึงทฤษฎีบางประการที่พูดถึงกระบวนการในการถ่ายทอดทางสังคมขององค์กร

ทฤษฎีการถ่ายทอดทางสังคม

ตัวช และไรท์แมน (วิริติ ปานศิลา. 2548: 48 อ้างอิงจาก บังอร โสฬส. 2538 อ้างอิงจาก Deaux and Wrightsman. 1991) ได้แบ่งการอบรมถ่ายทอดสังคมขององค์กร ของกลุ่มหรือองค์กรออกเป็น 9 ขั้นตอน ซึ่งการจัดกระทำในแต่ละขั้นสามารถอธิบายได้ดังนี้

1. **ขั้นแสวงหาและคัดเลือก (Investigation)** เป็นระยะก่อนการเป็นสมาชิกขององค์กร (Prospective Member) คือ เป็นระยะของการสืบเสาะแสวงหาเพื่อให้รู้จักและเข้าใจกันระหว่างองค์กรกับบุคคล จากคำบอกเล่าเกี่ยวกับองค์กรของครูอาจารย์ ผู้รู้ เพื่อน สื่อมวลชนและแหล่งข่าวอื่นๆ รวมทั้งบุคคลที่ทำงานในองค์กร เป็นขั้นที่บุคคลแสวงหากลุ่มหรือองค์กรที่ตนปรารถนาจะเข้าเป็นสมาชิกด้วย โดยพิจารณาจากความรู้ ข้อมูลเกี่ยวกับองค์กรนั้นเท่าที่ตนจะหาได้ จัดเป็นการถ่ายทอดทางสังคมขององค์กรให้กับบุคคลที่สมัครเข้ารับการคัดเลือกเข้าทำงาน

นอกจากนี้กระบวนการของการคัดเลือกซึ่งประกอบด้วย การพิจารณาคุณสมบัติของผู้สมัคร การทดสอบความสามารถ การสัมภาษณ์ ฯลฯ ล้วนมีส่วนในการอบรมถ่ายทอดระบบวัฒนธรรมและสังคมขององค์การให้ผู้สมัครได้เรียนรู้เกี่ยวกับองค์การทั้งสิ้น ซึ่งช่วยให้ผู้สมัครเกิดการเตรียมพร้อมที่จะยอมรับสังคมขององค์การอย่างเข้มข้นต่อไป ในขณะที่เดียวกันองค์การก็มีการพิจารณาคัดเลือกบุคคลที่มีความรู้ ความสามารถและคุณสมบัติเหมาะสมสอดคล้องกับเป้าหมายขององค์การ สำหรับคุณสมบัติของผู้สมัครที่นำมาพิจารณาในการคัดเลือก โดยทั่วไปได้แก่ระดับการศึกษา คะแนนการเรียน สาขาวิชาที่ศึกษา ประสบการณ์ทางสังคม ทักษะคติบางประการรวมทั้งความสมประกอบทางกายและทางจิต ซึ่งก็คือจิตลักษณะรากฐานที่เป็นผลของการอบรมถ่ายทอดทางสังคมที่สั่งสมมาตั้งแต่วัยเด็ก โดยใช้เป็นพื้นฐานหรือจุดเริ่มต้นเพื่อการรับการพัฒนาขององค์การในขั้นต่อไป

2. *ขั้นบรรจุเข้าทำงาน (Entry)* ขั้นนี้เป็นช่วงที่อยู่ระหว่างระยะก่อนการเป็นสมาชิกกับการเป็นสมาชิกใหม่ ในขั้นนี้องค์การมักจัดให้มีการปฐมนิเทศและบางองค์การอาจมีงานเลี้ยงต้อนรับน้องใหม่ บางองค์การอาจมีพิธีสาบานตนก่อนเข้ารับตำแหน่ง เช่น ทหารหรือฝ่ายปกครอง กิจกรรมดังกล่าวจัดว่าเป็นวาระแห่งการเปลี่ยนแปลงของบุคคลจากบุคคลภายนอกมาเป็นสมาชิก ซึ่งอันที่จริงบุคคลได้รับการศึกษาและข้อมูลพื้นฐานอย่างกว้างๆ เกี่ยวกับกลุ่มหรือองค์การมาก่อนแล้วจากสถานศึกษา ที่ได้ทำหน้าที่เตรียมคนให้มีคุณภาพเพื่อเข้ากลุ่มและทำงานในองค์การ ในขั้นนี้ แอเลอร์ และชวาล และฟิชเชอร์(วิริติ ปานศิลา, 2548: 48 อ้างอิงจากFeldman, 1989 : 381; citing Adler & Shuval, 1978 ; Fisher, 1977) กล่าวว่าทัศนคติและค่านิยมที่มีต่อองค์การเปลี่ยนในทันทีที่บรรจุเข้าทำงาน ซึ่งมีผลต่อความพร้อมในการที่จะเรียนรู้การทำงานเป็นอย่างมาก อย่างไรก็ตามในขั้นนี้จะเป็นการอบรมถ่ายทอดทางสังคมแบบเป็นทางการเพื่อชี้แจงระเบียบ นโยบายสวัสดิการต่างๆ แนะนำบุคคลสถานที่ เครื่องมือเครื่องใช้ รวมไปถึงการสร้างข้อผูกมัดและการแสดงความจริงใจและความพร้อมของสมาชิกใหม่ นอกจากนี้องค์การต่างๆ ยังมีการฝึกงานและมอบหมายงานด้วย หัวหน้าครูฝึกงานตลอดจนบุคคลต่างๆ ทำหน้าที่ฝึกงาน มอบงานรวมทั้งปฐมนิเทศ เป็นตัวแทนสำคัญอย่างยิ่งในการอบรมถ่ายทอดสังคมขององค์การให้แก่สมาชิกบรรจุใหม่ นับตั้งแต่สร้างภาพพจน์หรือความประทับใจครั้งแรก ปลูกฝังทัศนคติและค่านิยมเกี่ยวกับการทำงานในด้านต่างๆ ดังนั้น บุคคลจะได้รับการฝึกอบรมเกี่ยวกับงานเฉพาะตำแหน่ง ทั้งยังได้รับการปฐมนิเทศและมอบหมายอธิบายเกี่ยวกับหน้าที่การงานเพื่อให้สามารถทำงานได้เป็นอย่างดี

3. *ขั้นเรียนรู้ (Socialization/Learning)* บุคคลเกิดการเรียนรู้จากคำชี้แนะรวมทั้งคำปรึกษาเกี่ยวกับแนวปฏิบัติงานและปฏิบัติตนในที่ทำงานต่อจากการฝึกอบรมในหน้าที่ซึ่งกระทำต่อเนื่องจากขั้นที่ 2 ในระยะการเรียนรู้นี้สมาชิกใหม่จะได้รับการถ่ายทอดสังคมขององค์การที่ไม่เป็นทางการจากหัวหน้างาน เพื่อนร่วมงานและจากผู้บังคับบัญชา ซึ่งทำหน้าที่เป็นพี่เลี้ยง (Mentoring) โดยทำหน้าที่ทั้งผู้สอน แนะนำ ให้คำปรึกษาทั้งในเรื่องงานและเรื่องอื่นๆ ที่อาจสร้างปัญหาได้ และเป็นผู้ทำหน้าที่ประเมินผลการทดลองงานด้วย ขั้นนี้บุคคลจึงได้รับการกระตุ้นให้ซึมซาบวัฒนธรรมและระเบียบ

ประเพณีขององค์การจากสื่อหรือบุคคลต่าง ๆ ที่กล่าวมา และเป็นขั้นของการปรับตัวเข้าสู่สมบัตินาใหม่ในองค์การด้วย แครมและเบรกก้า (วิริติ ปานศิลา. 2548: 49 อ้างอิงจาก Kram & Bragar. 1991) กล่าวถึงเทคนิคการมีพี่เลี้ยงอย่างมีระบบว่าได้รับการยอมรับในเรื่องของการช่วยพัฒนาทักษะการทำงาน รวมทั้งการปรับตัวและสร้างความเชื่อมั่นในตนเองได้เป็นอย่างดี นอกจากนี้ เกรน, ออริส และจอห์นสัน (วิริติ ปานศิลา. 2548: 49 อ้างอิงจาก Graen, Orris & Johnson. 1973) พบว่าในช่วง 16 สัปดาห์แรกของการทำงาน เสนิยนใหม่ใช้เวลาในการเรียนรู้งานลดลงในขณะที่ใช้เวลาเพิ่มขึ้นในการปรับตัวให้เข้ากับบทบาทของตนในองค์การและเมื่อเวลาผ่านไปก็สามารถปรับตัวได้ ความรู้สึกผูกพันกับองค์การจะเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ สิ่งหนึ่งที่ต่อมระมัดระวังในการอบรมถ่ายทอดในขั้นนี้คือการมีตัวแบบหรือผู้ชี้แนะที่ไม่เหมาะสม รวมไปถึงงานใหม่ที่ไม่มีผู้ชี้แนะเลยอาจจะทำให้เกิดความไม่รู้หรือรู้ในทางที่ผิดอันจะส่งผลให้เกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบนได้

4. *ขั้นยอมรับ (Acceptance)* เป็นช่วงเปลี่ยนอีกช่วงหนึ่ง ซึ่งบุคคลที่เข้าทำงานในองค์การหรือเป็นสมาชิกของกลุ่มเกิดการยอมรับและเปลี่ยนแปลง ค่านิยม ทัศนคติ และจิตลักษณะต่างๆ ให้สอดคล้องกับองค์การ มีความผูกพันแน่นแฟ้นกับองค์การบุคคลอื่นๆ ในองค์การ โดยผ่านขั้นตอนจากการเป็นสมาชิกใหม่ไปเป็นสมาชิกโดยสมบูรณ์ ความสงสัยในบทบาทและความสามารถของตน รวมทั้งความคลางแคลงใจที่เพื่อนร่วมงานมีต่อตนได้หมดไป การถ่ายทอดทางสังคมขององค์การที่เด่นชัด คือ การผ่านข้อผูกพันเรื่องการทดลองงาน โดยยอมให้เริ่มมีสิทธิ์และเสียงเท่าเทียมกับบุคคลอื่นๆ และเปิดโอกาสให้ร่วมรับรู้ข้อมูลที่เป็นความลับหรือข้อมูลที่ไม่เปิดเผยต่อบุคคลภายนอก (วิริติ ปานศิลา. 2548: 49 อ้างอิงจาก Van Maanen & Schein. 1979 : 222) ถึงขั้นนี้แล้วความผูกพันในองค์การของบุคคลมักจะเพิ่มสูงขึ้นอย่างมาก อย่างไรก็ตามอาจจะต้องขึ้นอยู่กับการอบรมถ่ายทอดทางสังคมขององค์การ 2 ประการ คือ การจัดการควบคุมดูแลงานที่กระทำอยู่ (Task Mastery) และการปรับตัวเข้ากับกับปทัสถานและค่านิยมของกลุ่มบุคคลในองค์การ ซึ่งผลสำเร็จของการอบรมถ่ายทอดทางสังคมขององค์การ ดังกล่าวจะเกิดขึ้นในขั้นการยอมรับนี้เอง (วิริติ ปานศิลา. 2548: 50 อ้างอิงจาก Feldman. 1981 : 316)

5. *ขั้นดำรงรักษา (Maintenance)* จากการศึกษาระยะยาวของเฟลด์แมนและเบรท (วิริติ ปานศิลา. 2548: 50 อ้างอิงจาก Feldman & Brett. 1983, 1985 ; citing Feldman. 1989 : 395) พบว่าองค์การที่มีการจัดอบรมให้กับผู้บริหารที่เข้ามาใหม่และยังให้เวลาแก่ผู้บริหารใหม่ในการเรียนรู้และปรับตัวให้เข้ากับงาน แต่สำหรับผู้บริหารที่โอนย้ายหรือเลื่อนขั้นขึ้นมาจากภายในองค์การ นอกจากไม่ให้เกิดการฝึกอบรมเกี่ยวกับงานใหม่แล้วยังเป็นการคาดหวังว่าผู้บริหารเหล่านี้จะสามารถดำเนินงานได้ทันที จึงมีอยู่เสมอๆ ที่ทำให้ผู้บริหารซึ่งเป็นคนเก่าต้องเผชิญกับปัญหานานาประการ เกิดความเครียดและในที่สุดเริ่มมองหาองค์การใหม่ ในทำนองเดียวกันการย้ายพนักงานระดับแรงงานที่มีความสามารถในแผนกหนึ่งไปยังแผนกใหม่ ก็มักพบปัญหาในด้านการปฏิบัติงานและด้านสุขภาพจิตเช่นกัน ปัญหาต่างๆ เหล่านี้จะส่งผลให้บุคคลมีการเริ่มมองอนาคตของตนเอง อาจมี

การเจรจาต่อรองเพื่อดำรงหน้าที่และเงินเดือนที่สูงขึ้นหรือขอปรับเปลี่ยนบทบาท หรือขอย้ายที่ทำงาน องค์การซึ่งโดยส่วนใหญ่จะพยายามรักษาสมาชิกไว้ มีการให้การเสริมแรง โดยการให้รางวัล โบนัส เลื่อนขั้น หรือผลตอบแทนรูปแบบต่างๆ ที่เกิดขึ้น ในขั้นนี้บุคคลได้ผ่านการเป็นสมาชิกที่สมบูรณ์ขององค์การ บุคคลมักจะรู้สึกสบายใจและสามารถปฏิบัติงานได้อย่างอัตโนมัติด้วยความเชี่ยวชาญและคุ้นเคย ในระยะนี้บุคคลอาจจะเลิกการเรียนรู้เทคนิควิธีใหม่ๆ และอาศัยความคุ้นเคยทำงาน จึงส่งผลเสียหายให้กับงานได้ ในขณะเดียวกัน องค์การก็มักจะเลิกที่จะจัดให้มีการฝึกอบรม หรือการอบรมถ่ายทอดในรูปอื่นแก่สมาชิกเต็มขั้นหรือโยกย้ายบุคคลเหล่านี้ไปทำงานตำแหน่งใหม่ ซึ่งมีลักษณะงานแตกต่างจากงานเดิมไปมาก

6. *ขั้นหันเห (Divergence)* การเจรจาต่อรองบางครั้งไม่ประสบความสำเร็จ กลุ่มหรือองค์การไม่อาจสนองตอบความต้องการของบุคคลได้ต่อไป บุคคลจะเริ่มหันเหมองหาที่ทำงานใหม่ มีปัญหาและข้อคำถามต่างๆ เกิดขึ้นในใจ ความรู้สึกผูกพันกับกลุ่ม หรือองค์การเดิมจะลดลง ในขณะที่เริ่มหาข้อมูลความรู้เกี่ยวกับกลุ่มหรือองค์การใหม่

7. *ขั้นถ่ายทอดทางสังคมอีกครั้ง (Resocialization)* เป็นความพยายามของกลุ่มหรือองค์การที่จะเรียกความสำนึกในสมาชิกภาพกลับคืนมา องค์การอาจใช้แรงเสริมประเภทสร้างความภูมิใจให้บุคคล ให้รางวัล โบนัส เลื่อนขั้น เลื่อนตำแหน่ง หรือตกลงกันด้วยดีให้เป็นทีพอใจทั้งแก่ฝ่ายบุคคลและองค์การ

8. *ขั้นออกจากการเป็นสมาชิก (Exit)* ในที่สุดความผูกพันระหว่างกลุ่มกับบุคคลก็สิ้นสุดลง อาจจะเป็นไปตามวาระการเกษียณอายุ หรือวาระฉุกเฉินคือ ลาออกหรือการให้ออก ทั้งกลุ่มและองค์การต่างย่อมมีการเตรียมตัวเพื่อวาระนี้ สำหรับการเกษียณอายุ กลุ่ม หรือองค์การอาจมีการโยกย้ายบุคคลไปอยู่ตำแหน่งที่เกี่ยวข้องกับการตัดสินใจหรือเกี่ยวข้องกับบุคคลน้อยลง และเมื่อถึงเวลา มีการจัดงานเกษียณอายุให้สำหรับการออกอย่างเร่งด่วน การให้บำเหน็จ หรือเงินชดเชย กระทำไปตามกฎระเบียบและเนื่องจากไม่มีการเตรียมการล่วงหน้า อาจมีความไม่พอใจและกล่าวหาฟ้องร้องกันได้ตามสภาพการณ์

9. *ขั้นจดจำความหลัง (Remembrance)* แม้ว่าความผูกพันระหว่างกันจะลดลงแต่ความจดจำในความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มกับบุคคลทั้งที่น่าพอใจและไม่น่าพอใจยังคงอยู่และสะท้อนถึงอนาคตขององค์การด้วย บุคคลรุ่นต่อไปมีการรับรู้ในส่วนนี้และนำมาใช้ประกอบการประเมินกลุ่มหรือองค์การด้วย ความหลังที่ควรแก่การจดจำย่อมมีอยู่ ไม่ว่าจะเป็นการออกจากสมาชิกแบบใดก็ตาม องค์การหลายๆ องค์การตระหนักถึงความสำคัญในเรื่องนี้และพยายามกล่าวถึงผู้ที่เกษียณออกไปในทางที่ดีในทางที่เป็นตัวแบบแก่คนรุ่นใหม่ต่อไป

ส่วนที่ 3: การวิเคราะห์การถ่ายทอดทางสังคมจากกรณีศึกษา

ในการศึกษาคั้งนี้คณะผู้ศึกษาเลือกบุคคลผู้ให้ข้อมูลมาจาก 3 อาชีพกีฬา คือ นักกีฬาวอลเลย์บอลชายหาด นักกีฬาฟุตบอล และอดีตนักกีฬาฟุตบอลซึ่งปัจจุบันทำหน้าที่เป็นโค้ชนักกีฬาฟุตบอล ซึ่งกลุ่มตัวอย่างครั้งนี้ได้มาจากการเลือกแบบเฉพาะเจาะจงอันเนื่องมาจากความสนใจในการให้ข้อมูลเชิงลึกและเพื่อให้เกิดการเปรียบเทียบให้เห็นถึงความหลากหลายในกระบวนการกีฬาอาชีพ ซึ่งใช้วิธีการเก็บข้อมูลด้วยการสัมภาษณ์ จดบันทึกและวิเคราะห์ข้อมูลเชิงเนื้อหา รวมทั้งการวิเคราะห์บริบทที่เกี่ยวข้อง ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 1 สรุปลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

ลักษณะทั่วไป	จารุณี สารนอก	ชัยรัตน์ เจริญรัตน์	เกียรติศักดิ์ เสนาเมือง
อายุ	28	23	36
สถานภาพสมรส	โสด	โสด	สมรส
ระดับการศึกษา	กำลังศึกษาระดับปริญญาโท	กำลังศึกษาระดับปริญญาตรี	ปริญญาตรี
อาชีพปัจจุบัน	นักกีฬาวอลเลย์บอลชายหาด	นักกีฬาฟุตบอล	หัวหน้าผู้ฝึกสอนทีมฟุตบอลชลบุรีเอฟซี.
หน้าที่ในทีม	ทุกตำแหน่ง	กองหลัง	ควบคุมและดูแลทีมฟุตบอลชลบุรีเอฟซี.

โดยมีรายละเอียดของกลุ่มตัวอย่างแต่ละกรณีศึกษาดังต่อไปนี้

กรณีศึกษาที่ 1:นักกีฬาวอลเลย์บอลชายหาด

ชื่อจริง : จารุณี สารนอก

ชื่อเล่น : จา

อาชีพปัจจุบัน : นักกีฬาวอลเลย์บอลชายหาด

ระยะเวลาในการเล่นฟุตบอล : 8 ปี

ภูมิลำเนา : นครราชสีมา

ชนิดกีฬา : วอลเลย์บอลชายหาด ทีมหญิง

สังกัด : การกีฬาแห่งประเทศไทย

ระดับการศึกษา : กำลังศึกษาระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์

ประวัติการเข้าสู่อาชีพ : (จากการสัมภาษณ์)

“เข้าสู่อาชีพนักกีฬาทีมชาติกีฬาวอลเลย์บอลชายหาด รวม 7 ปี โดยปีนี้เข้าสู่ปีที่ 8 สำหรับชายหาดอย่างเดียว ปีนี้เป็นปีที่ 8 นอกจากนี้จะเล่นในร่มหมายถึง 6 คน คืออินดอร์เล่นบ้างในบางครั้ง แต่อาชีพจริงๆ คือชายหาด เข้าสู่ทีมชาติกีฬาวอลเลย์บอลชายหาดคือ วอลเลย์บอลชายหาดเป็นกีฬาใหม่ คนน้อย skill ต้องแน่นก็เลยลองฝึก ลองเล่นดู เริ่มเล่นเนื่องจากได้รับการแนะนำจากโค้ชชาวออสเตรเลีย เนื่องจากเห็นว่าสูงเลยลองจับให้เล่นทีม 3 คน ตอนแรกไม่ได้จริงจังเพราะทักษะยังไม่แน่น ไม่ได้จริงจังอะไร แต่มีโค้ชของทหารเรือจะค่อนข้างเป็นคนี่แน่นในเรื่องทักษะก็เลยลองไปเทรนดูผ่านก็เลยเล่นเรื่อยๆ เริ่มเล่นตอนอายุ 19 ช่วงเรียนมหาลัยปี 2-3 เริ่มเล่นกีฬาวอลเลย์บอลมาตั้งแต่ระดับนักเรียน ระดับเขต จะมาเล่นจริงจังเป็นอาชีพก็ระดับทีมชาติ ตอนที่โค้ชออสเตรเลียเห็นแววกก็เรียกตัวเข้าไปฝึกซ้อม ให้ไปแข่งตาม match ต่างๆ แล้วก็ฝึกซ้อมมาเรื่อยๆ แต่โค้ชจะฝึกเฉพาะคนที่เป็นอย่างแล้วจะไม่มาเริ่มสอนเทคนิค ต้องไปฝึกเพิ่มจากโค้ชไทย ช่วงเวลาซ้อมแบ่งเป็น 2 ช่วง คือช่วงเช้าประมาณ 7-10 โมงเช้า แล้วแต่ skill ที่โค้ชกำหนดให้ ถ้าทำได้ตาม skill ก็เลิกซ้อมเร็ว ถ้าไม่ได้ก็ซ้อมไปเรื่อยๆ ส่วนตอนเย็นก็จะคล้ายกับช่วงเช้าแต่ถ้าใกล้แข่งจะเน้นการลงทีม ส่วนตอนเช้าจะเน้นข้อบกพร่อง อะไรที่เป็นจุดสนใจที่จะอยู่ในอาชีพนักกีฬาทีมชาติต่อไปคือถ้าถามว่าตอนที่เริ่มเล่นชอบหรือไม่ชอบแต่เมื่อมาเล่นต้องเล่นให้ดีที่สุด ลองอดทนฝึก มีผู้เล่นก็มีแค่ 2 คน ทำให้เราได้แสดงความสามารถได้เต็มที่ ไม่มีตัวสำรอง ทำให้เราคิดเองทำเอง ชะงัดด้วยตัวเราเอง ตอนนี้ได้เงินเดือนจากสโมสรกองทัพเรือ ส่วนงานประจำทำที่การไฟฟ้าส่วนภูมิภาค สิ่งที่เป็นแรงจูงใจคือความสนุกได้เจอเพื่อน เจอผู้คน คิดว่าประมาณอายุ 30-32 ก็จะไม่เล่นอาชีพนี้เพราะว่าก็มีงานประจำอยู่แล้ว แต่ถ้ามีการบาดเจ็บอาจจะเลิกก่อน ถ้าสุขภาพร่างกายแข็งแรงก็อาจเล่นต่อ สิ่งที่สำคัญในการเป็นนักกีฬาอาชีพคือจะต้องเป็นคนมีความรับผิดชอบเพราะต้องฝึกซ้อมไม่ใช่หละหละ ต้องฝึกซ้อมให้ได้ตาม skill กับคำถามที่ว่าครอบครัวสนับสนุนกับการเป็นนักกีฬาอาชีพหรือไม่ ช่วงเริ่มเล่นแรกๆ จะถูกต่อว่าเรื่องการแต่งตัวบ้างเนื่องจากขัดกับวัฒนธรรม ช่วงหลังเริ่มเข้าใจกีฬาก็ดีขึ้น สมาชิกในบ้านไม่มีใครเล่นกีฬาเลย มีแผนสำรองที่จะเปลี่ยนจากการเล่นชายหาดมาเล่นอินดอร์ 6 คน จะมีการซื้อตัวมาเล่นเป็นเดือนเป็นลีก ระดับความสูงสำหรับกีฬาวอลเลย์บอลจะไม่กำหนดความสูง แต่ถ้ายิ่งสูงและคล่องตัวยิ่งดีเนื่องจากถ้าต้องไปแข่งขันกับต่างประเทศจะได้สู้ได้”

กรณีศึกษาที่ 2 : นักกีฬาฟุตบอล

ชื่อ ชัยรัตน์ เจือจันทร์

ภูมิลำเนา: จังหวัดอุทัยธานี

อายุ: 23 ปี

การศึกษา ปริญญาตรีชั้นปีที่ 4 ม.ราชภัฏวไลยอลงกรณ์ในพระบรมราชูปถัมภ์
มัธยมจากโรงเรียนลานสัทธิวิทยา จ.อุทัยธานี

(จากการสัมภาษณ์)

จุดสนใจในกีฬาฟุตบอล

“เริ่มเล่นกีฬาตั้งแต่ ม.ต้น อาจารย์มีการส่งตัวไปคัดเลือก ฟุตบอลเป็นกีฬาที่ชอบและสนใจ เป็นกีฬาในร่มที่เพิ่งเข้ามา มีการออกแข่งที่ต่างประเทศ”

เป้าหมายหลัก

“อยากติดทีมชาติ เห็นรุ่นพี่ติดทีมชาติ จึงอยากเป็นอย่างนั้นบ้าง ดูจากโทรทัศน์บ้าง (อยากติดทีมฟุตบอลใหญ่แต่มีข้อจำกัดเรื่องรูปร่างและฟุตบอล)”

การฝึกซ้อม

“ตั้งแต่สมัยมัธยมต้นตี 5 ครั้ง ซ้อมเช้า-เย็น จนไม่มีเวลาส่วนตัว พักอยู่หอพัก ซึ่งไม่เป็นอุปสรรค แต่ทำให้เกิดแรงจูงใจอยากติดทีมชาติ พัฒนาฝีมือให้ดีขึ้น”

เส้นทางอาชีพนักกีฬา

“ติดทีมชาติตอนอยู่มหาวิทยาลัยโดยเริ่มจากเล่นเดินสายให้เพื่อน เพื่อนชวนมาเล่นอยู่กับ มศว. เริ่มจากการติดทีมชาติฟุตบอลชายหาด (บอล 5 คน) ได้ดาวซัลโวมาเลยมีคนเรียกไปคัดตัว จากนั้นมีคนเห็นแววเลยมีคนชวนไปเล่นฟุตบอล(ซึ่งตอนก่อนข้างถนัดกว่า/ชอบมากกว่าฟุตบอลชายหาด) นอกจากนั้นฟุตบอลยังไม่มีข้อจำกัดในเรื่องรูปร่าง แต่ขอให้มีความคล่องตัว”

นักกีฬาที่ชื่นชอบ

“มีนักกีฬาที่ตนชื่นชอบ พี่โจ้ (เสริมพันธุ์) คนจังหวัดอ่างทอง เพราะเล่นเก่ง มีความทุ่มเทในการเล่นฟุตบอล มีการวางตัวที่ดี ไม่ถือตัว เป็นกันเอง”

วางแผนชีวิตในอาชีพนักกีฬา

“เล่นจนถึงอายุประมาณ 30 ปี (โดยทั่วไปประมาณ 33 ปีขึ้นอยู่กับการดูแลสภาพร่างกายตัวเองของนักกีฬานั้นๆ)”

สิ่งที่ได้รับจากการเล่นกีฬาฟุตบอล

“การเล่นฟุตบอลเหมือนการทำงานอยู่ในตัว ได้เบียดเบียน เงินเดือนตอบแทนด้วย (ตอนนี้มีอาการบาดเจ็บ(เข่า)เลยหยุดพักได้ประมาณ 6 เดือนแล้ว แต่ก่อนนั้นเล่นให้กับการไฟฟ้าเซนต์สัญญาครั่งละ 6 เดือน โดยต้องซ้อมและแข่งให้ทีมนั้นๆตามข้อกำหนด ได้เงินเดือนประมาณหมื่น

บาทและมีเบี้ยเลี้ยงให้อีกวันละ 400 บาท รวมแล้วประมาณ 22,000บาทต่อเดือน) ซึ่งคิดว่าพอใจกับรายได้ในขณะนี้เพราะต่อไปต้องไปประกอบอาชีพอื่น เช่นทำธุรกิจส่วนตัว”

แนะนำคนที่ต้องการก้าวมาสู่การเป็นอาชีพ

“ถ้ามีใจรักหรือสนใจจริงๆ ก็สามารถฝึกฝนได้ แต่ต้องขยันซ้อม ดูจากเทปการแข่งขันต่างๆ เพื่อพัฒนาฝีมือ”

ครอบครัว

“มีพี่น้อง 3 คน ตนเป็นคนสุดท้อง และมีพี่สาว 2 คนโดยมากพ่อแม่สนับสนุนให้เล่นกีฬามาตั้งแต่สมัยเรียนชั้นประถม/มัธยม”

แรงกดดันการแข่งขัน

“มีบ้างถ้าเป็นทีมชาติทั้งชุด แต่ถ้าฝึกซ้อมอย่างสม่ำเสมอและมีความตั้งใจ มีการเอาประสบการณ์มาใช้ในการแข่งขัน และขึ้นกับจังหวะและรูปแบบการวางแผนของโค้ชด้วย”

การเข้าสู่ทีมชาติ

“เห็นจากหนังสือพิมพ์เดินเข้าไปรายงานตัวด้วยตัวเองคนเดียว โดยสังกัดสมาคมกีฬาแห่งประเทศไทย”

การอยู่ในอาชีพนี้ต่อ

“ได้ทำงานที่ตนรัก มีรายได้ ต้องการมีโค้ชที่ดี ทีมที่ดี รูปแบบใหม่ๆ ในการซ้อมเพื่อให้มีการพัฒนาในประเทศไทยมากขึ้น ซึ่งตอนนี้มีบางสโมสรเท่านั้นที่มีโค้ชต่างชาติ นอกนั้นเป็นโค้ชไทยหมด”

การเจ็บเข้ามีผล? เป็นอุปสรรค?

“หากเราดูแลดีหรือพยายามดูแลตัวเองการบาดเจ็บก็จะมีอัตราการลง โดย 6 เดือนนี้ไม่ได้เตะฟุตบอลเลย ได้แต่ออกกำลังกายพวกจ็อกกิ้งหรือฟิตเนส ซึ่งค่อนข้างอึดอัด ได้บทเรียนคือต่อไปทำให้หลีกเลี่ยงการปะทะ”

การวางแผน/อาชีพหลังเลิกเป็นนักกีฬา

“อยากประกอบอาชีพข้าราชการหรือร้านอุปกรณ์กีฬาฟุตบอล เช่น รองเท้า เสื้อผ้า เพราะเด็กใหม่ๆ ถูกเทรนขึ้นมา”

การเตรียมตัว

“เตรียมสภาพร่างกาย จิตใจ ร่างกายต้องฟิต ทีมต้องมีความพร้อม ขยันซ้อม ถึงหนักหน่อย แต่ก็เป็นที่กีฬาที่เราชอบ”

ข้อบังคับ/กฎระเบียบ

“แล้วแต่โค้ช นอนสัปดาห์หนึ่ง ตื่นตีห้าครึ่ง (ได้พักวันอาทิตย์) ซ้อมจนถึงสองโมงเช้าและพักผ่อน มีกฎห้ามออกข้างนอกโดยไม่ได้รับอนุญาตและห้ามดื่มแอลกอฮอล์ หากอยากออกต้องหนีไป มีการเก็บตัวก่อนแข่งขันแล้วแต่โค้ช ที่ผ่านมามีการแข่งขันที่ประเทศมาเลเซีย 3 เดือน ที่บาหลี 3 เดือน”

กรณีศึกษาที่ 3 : (อดีตนักกีฬา) ผู้ฝึกสอนโค้ช

ชื่อจริง: เกียรติศักดิ์ เสนาเมือง

ชื่อเล่น : โก่ (แต่เพื่อนๆเรียก "ซิโก้"ตามชื่อนักกีฬาฟุตบอลทีมชาติคนหนึ่งของ บราซิล)

อาชีพปัจจุบัน : ผู้ฝึกสอนทีมฟุตบอลชลบุรี เอฟซี ("ฉลามชล"<http://www.chonburifc.net/site/>)

ตำแหน่งสุดท้าย : ศูนย์หน้าทีมชาติไทย (กัปตันทีม)

ระยะเวลาในการเล่นฟุตบอล : 15 ปี

วัน เดือน ปีเกิด : 11 ส.ค. 2516

ภูมิลำเนา : อ.กุมภวาปี จ.อุดรธานี

สถานภาพ : สมรส(นางอัสราภา เสนาเมือง มีบุตรหญิงด้วยกัน 3 คน)

น้ำหนัก ส่วนสูง : น้ำหนัก 61 กิโลกรัมสูง 171 เซนติเมตร

บิดา-มารดา : สุริยา-ริสม เสนาเมือง

พี่น้อง : พี่น้องรวม 3 คน เป็นบุตรคนที่ 3

ประวัติการศึกษา:

ประถมศึกษา 1-3 โรงเรียนบ้านหนองแดง จ.อุดรธานี

ประถมศึกษา 4-6 โรงเรียนน้ำพอง จ.ขอนแก่น

มัธยมศึกษา 1-6 โรงเรียนน้ำพอง จ.ขอนแก่น

ปริญญาตรี มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตและเคยเรียนที่โรงเรียนพาณิชยการกรุงเทพ

ประวัติการเล่นกีฬา :

เริ่มเล่นฟุตบอลมาตั้งแต่เด็กๆ รวมทั้งกีฬาอื่นๆ อีกหลายประเภท อย่างวอลเลย์บอล กรีฑา สำหรับเส้นทางสายฟุตบอลนั้น เริ่มต้นด้วยการเป็นตัวแทนบ้านหนองแดงเมื่อปี 2524 ไปแข่งกีฬากลุ่มสี่ประเภทฟุตบอลได้ชนะเลิศอันดับ 1 จากนั้นก็เริ่มก้าวขึ้นเป็นตัวแทนของโรงเรียน ขึ้นมาเรื่อยๆจนกระทั่งปี 2533ได้เป็นตัวแทนจังหวัด ไปแข่งขันคัดตัวแทนเขต 4 ในกีฬาแห่งชาติที่ จ.ตรัง

ในช่วงที่เรียนอยู่ที่โรงเรียนพณิชยการกรุงเทพในโครงการนักฟุตบอลของโรงเรียนกรุงเทพ พณิชยการ โดยเป็นตัวแทนของโรงเรียนและเป็นตัวแทนของจังหวัด และมาสมัครเข้าร่วมคัดเลือก เป็นนักฟุตบอลเยาวชนไทยชุดอายุไม่เกิน 16 ปี จากผู้เข้าสมัครกว่า 100 คน คุณสมชาติ ยิ้มศิริ ผู้คุมทีมเห็นแวว จึงติดเป็น 1 ใน 18 คนนักเตะเยาวชนทีมชาติโดยไปแข่งขันนัดแรกที่มาเลเซีย ได้แชมป์กลุ่ม 4 และติดทีมชาติชุดบี ในศึกคิงส์คัพครั้งที่ 24 ซิกก็จบการศึกษาระดับอุดมศึกษาที่คณะ บริหารการจัดการ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

นายรัชชัย สัจจุกุล หรือ “บ๊ิกหอย” สภากรรมการสมาคมฯ สมัยแรก ได้ดำเนินโครงการ รวบรวมบรรดานักเตะอายุไม่เกิน 19 ปีที่มีทักษะพื้นฐานและความตั้งใจ เพื่อเรียกศรัทธาแฟน ลูกหนังชาวไทย ทำให้ “ซิโก้” เกียรติศักดิ์ ถูกเรียกเข้าสู่แคมป์เป็นรุ่นแรก โดยมี นายรัชชัย พหล แพทย์ อดีตทีมชาติไทยชุดโอลิมปิกเม็กซิโก (ค.ศ. 1968) เป็นโค้ชผู้ควบคุมการเก็บตัวฝึกซ้อม สำหรับจุดมุ่งหมายสำคัญของทีมชุดที่ถูกขนานนามว่า “ดรีมทีม” คือ การไปลุยฟุตบอลโอลิมปิก รอบสุดท้าย ณ เมืองแอตแลนตา ประเทศสหรัฐอเมริกา จากจุดนั้นเองตำนาน “ซิโก้ ดีลิ่งกา” กับ วงการลูกหนังไทยก็เปิดฉากขึ้นอย่างเป็นทางการ

เริ่มต้นเป็นที่รู้จักจากการโหม่งลูกตุงตาข่ายพม่าด้วยคะแนน 4-3 ทำให้ทีมไทยชนะเลิศใน การแข่งขัน กีฬาซีเกมส์ครั้งที่ 17 ที่ประเทศสิงคโปร์ เมื่อปี 2536 เป็นศูนย์หน้าคู่กับอัลเฟรด เนติ พงษ์ ศรีทองอินทร์ และยังโชว์ฟอร์มได้อย่างยอดเยี่ยม จนนำทีมไทยคว้าแชมป์ซีเกมส์ เมื่อปี 2538 ที่เชียงใหม่

กล่าวได้ว่ามีส่วนสำคัญช่วยให้ทีมชาติไทยคว้าแชมป์ซีเกมส์ 3 สมัยติดต่อกัน ตั้งแต่ครั้งที่ 17, 18 และ 19

ระดับสโมสรไปเล่นฟุตบอลอาชีพในมาเลเซียและเวียดนาม และรับราชการเป็นตำรวจ (ยศ ร้อยตำรวจโท)สังกัดกองบัญชาการตำรวจแห่งชาติ

นอกจากนั้นในเส้นทางการเล่นฟุตบอล : เล่นฟุตบอลให้กับทีม “นกยูงยักษ์” ช.กรุงเทพ ระหว่างปี พ.ศ. 2532-38 จากนั้นจึงพาลงเท้าเล่นให้กับ ราชประชา, ตำรวจ, ปะลิส ลีกออาชีพใน มาเลเซีย, ฮัตเตอร์ฟิลด์ ทาวน์ ในลีก ประเทศอังกฤษ, สิงคโปร์ อาร์มฟอร์ซ ในเอสลีก ประเทศ สิงคโปร์, ฮอง อันห์ ยาลาย ในวีลีก ประเทศเวียดนาม และก็ได้ทำงานเป็นนักเตะ-ผู้จัดการทีมด้วย ในปี พ.ศ.2549 ก่อนมาอยู่กับ บีอีซี เทโรศาสน ยักษ์ใหญ่แห่งศึกไทยแลนด์ลีก เป็นที่สุดท้ายก่อน ออกจากอาชีพการเป็นนักกีฬาฟุตบอล

นับเป็นเวลา 15 ปี...ที่ “ซิโก้” เกียรติศักดิ์ เสนาเมือง ได้ลงवादลวดลายโซ่สีลาลูกหนังให้ แฟนบอลชาวไทยชื่นชมกัน แต่มาวันนี้ “ยอดดาวยิง” จอมดีลึงกา ได้ประกาศยุติการลงเล่นฟุตบอล ให้กับทีมชาติไทยอย่างเป็นทางการแล้ว ด้วยเหตุผลที่ว่า มันถึงเวลาที่จะต้องรู้จักพอ เพื่อหันหน้าไป รับบทบาทใหม่ นั่นก็คือ การเป็นหัวหน้าครอบครัวอย่างเต็มตัว และดำเนินธุรกิจตามที่วาดฝันไว้...

(จากบทสัมภาษณ์)

จากประวัติการเริ่มเล่นกีฬา (ฟุตบอล) ตั้งแต่เด็ก ดั้งนั้นจุดที่เรียกว่าเป็น “นักฟุตบอลอาชีพ” ได้ คือจุดไหน?

“เมื่อไหร่ที่เล่นฟุตบอลแล้วมีรายได้ มีค่าตอบแทน จุดนั้นจะเรียกว่าฟุตบอลอาชีพ ซึ่ง เมื่อก่อนกีฬาฟุตบอลของเรายังเป็น Semi-Pro ยังไม่เป็นอาชีพเต็มตัว เป็นแค่กึ่งๆ อาชีพเพราะบางคนยังต้องเรียนหนังสือ ยังต้องทำงานอยู่ แต่ถ้าเป็นอาชีพแล้วคือเล่นฟุตบอลอย่างเดียว นั่นคือบอล อาชีพจริงๆ”

การเข้าสู่การเป็นนักฟุตบอลของเมื่อก่อนกับปัจจุบัน มีความแตกต่างกันอย่างไรบ้าง?

“จริงแล้วต้องค่อยๆ ไล่เต้าจากจังหวัด เขต ขึ้นมาก่อน แล้วสังกัดกับสโมสร หากมีสังกัดแล้ว เราจะเรียกว่าอาชีพ แต่บางคนอาจมีโอกาสดูเล่นทีมชาติด้วย”

แล้วในส่วนตนเอง จุดที่เริ่มเข้ามาเป็นนักฟุตบอลอาชีพด้วยความสนใจเกิดจากอะไร?

“ตนเองเล่นเมเจอร์อยู่(สมัครเล่น) เล่นรับใช้สถาบัน สโมสร ทีมชาติ แต่พลิกผันตรงที่เราคิด จริงจังมากขึ้น จึงลาออกจากงานประจำที่ทำ ซึ่งตอนนั้นรับราชการเป็นตำรวจ และมาเล่นฟุตบอล อย่างเดียว”

อาชีพนี้มีเสน่ห์/ความน่าสนใจตรงไหน?

“เป็นความใฝ่ฝันของตน ว่าอยากเล่นบอลให้เต็มที่ เพราะหากเราทั้งทำงานทั้งเล่นบอล ซ้อม ไปด้วยมันมีคอนฟลิกอยู่ มันค้ำกันอยู่ คิดว่าถ้าทำอะไร ถ้าเก่งอะไรซักอย่างก็ให้เก่งไปให้สุดเลย”

นัดแรกที่ได้ลงเล่นในนามทีมชาติ

“การลงเล่นนัดแรกในนามทีมชาติของผม คือการติดทีมเยาวชนอายุ 16 ปี ไปเล่นรายการชิง แชมป์เอเซีย รอบคัดเลือก ที่ประเทศมาเลเซีย ซึ่งผมรู้สึกภูมิใจมาก เพราะการเป็นเด็กต่างจังหวัด

จากขอนแก่น แล้วได้ใส่เสื้อที่มีธงไตรรงค์ติดอยู่บนหน้าอก มันทำให้ผมดีใจที่สุดสุด เนื่องจากคิดว่านี่คงเป็นหนเดียวที่มีโอกาสได้ติดทีมชาติ”

แล้วประตูที่ยิงให้กับทีมชาติและกลายเป็นนัดแห่งความทรงจำ

“ก็คงเป็นนัดที่ผมโหม่งพังประตูชัยเฉือนเอาชนะพม่า ในกีฬาซีเกมส์ ครั้งที่ 17 นี่แหละ เพราะลูกนี้มันทำให้ผมแจ้งเกิดดังทั่วประเทศเพียงแค่ข้ามคืน จากชีวิตที่เรียบง่าย กลายเป็นคนที่มีชื่อเสียง มันเหมือนสวรรค์มาโปรดชีวิตของผมจริง ๆ และเมื่อนึกถึงการเล่นให้กับทีมชาติครั้งใด ผมมักจะคิดถึงประตูนี้ทุกครั้ง มันเป็นความภาคภูมิใจและทำให้ผมอยากอยู่ในอาชีพนี้ต่อไป”

มีความเห็นอย่างไรกับคำว่า “นักกีฬาอาชีพ” ในเมืองไทย?

ตนเองพยายามบอกน้องๆ สมัยก่อนเราพยายามหนีออกไปเล่นที่ต่างประเทศกันเพื่อหาคำตอบว่าเล่นบอลอาชีพแล้วได้อะไรบ้าง วันนี้ตนเองให้คำตอบกับเด็กๆ แล้วว่าเกียรตินิยม ชื่อเสียง เงินทอง เราได้จากฟุตบอล ฉะนั้นปัจจุบันนี้ไม่ต้องห่วง ฟุตบอลสามารถหาเลี้ยงได้จริงๆ (ไม่เหมือนกับที่สมัยก่อนพ่อแม่บอกว่าเล่นฟุตบอลแล้วไร้แห่ง) วิธีการคือทำอย่างไรก็ได้ขอเพียงแค่เราเอาดีซักอย่างหนึ่ง

อาชีพนี้ให้อะไรกับเราบ้าง มีความภาคภูมิใจในอาชีพอย่างไร?

เราเป็นเด็กบ้านนอกที่เมื่อมีคนรู้จักเราเราก็ดีใจแล้ว แต่เราได้มีโอกาสตอบแทนบุญคุณแผ่นดิน ได้ทำหน้าที่เพื่อประเทศชาติ ทำให้คนรู้จักจากการเล่นฟุตบอล พิสูจน์ให้พ่อแม่ที่มีลูกอยากเล่นกีฬาเห็นว่า เล่นฟุตบอลแล้วสามารถทำให้มีรายได้เลี้ยงครอบครัวได้ เพราะนักฟุตบอลส่วนมากประมาณ 90% มาจากครอบครัวที่ยากจน คิดว่าถ้าเล่นฟุตบอลแล้วนอกจากจะสามารถสร้างชื่อเสียงให้กับตนเองแล้วยังมีรายได้จุนเจือครอบครัวได้ด้วย

ฟุตบอลได้ให้อะไรบ้าง?

“ฟุตบอลได้ให้ผมเกือบหมดทุกอย่าง ให้เกียรตินิยม, ชื่อเสียง, เงินทอง ทำให้คนทั่วประเทศรู้จัก เวลาไปไหนมาไหนก็ได้รับการยอมรับ หรืออำนวยความสะดวกให้ ถ้าหากผมไม่ได้เล่นฟุตบอลและไม่ได้ติดทีมชาติ คงไม่มีใครรู้จักผม”

ตอนไปเล่นฟุตบอลอาชีพครั้งแรกที่ต่างประเทศมีการปรับตัวอย่างไร?

“ฟุตบอลเป็นภาษา (Football Language) อยู่แล้ว การใช้ภาษาในสนามเราทราบแล้วว่าศัพท์เทคนิคหมายถึงอะไร จึงขึ้นกับว่าทำอย่างไรให้ปรับตัวสร้างความสัมพันธ์ให้เข้ากับเพื่อนร่วมทีมให้ได้”

ส่วนมากนักกีฬาอาชีพอื่น ๆ ยุติการเล่นกีฬาด้วยเหตุผลเดียวกันหรือไม่?

“แล้วแต่บุคคล แต่ของตนเองนั้นยังสามารถเล่นได้ต่อ ตอนนี้ฉันตัวเองมาเป็นโค้ชด้วย เราคิดว่าน่าจะเอาประสบการณ์ทั้งหลายมาถ่ายทอด มาสอนให้กับน้องๆดีกว่า ถ้าเราเล่นอาชีพก็อาจได้รายได้เฉพาะตนคนเดียว แต่ถ้าเรามาเป็นครูเป็นโค้ช เราก็อาจถ่ายทอดได้หลายๆ คน”

จุดที่ตัดสินใจยุติการเล่นฟุตบอลอาชีพเพราะ?

“เพราะอิมตัว เพราะเล่นทีมชาติมา 15 ปี โหลดเล่นอยู่นนฟุตบอล 9 ปี เล่นต่างประเทศมาด้วย เรามีครอบครัวก็อยากอยู่กับครอบครัวเพราะครอบครัวไม่ได้ไปอยู่กับเราด้วย เรามีลูก อยากมีเวลาให้กับเค้า”

อยากเห็นวงการฟุตบอลของไทยเป็นอย่างไรในอนาคต

“ผมอยากเห็นเมืองไทยมีฟุตบอลลีกอาชีพจริง ๆ เสียที ให้เหมือนเพื่อนบ้าน อย่าง สิงคโปร์ , เวียดนาม, อินโดนีเซีย เพราะจะว่าไปแล้วฝีมือของผู้เล่นเหล่านี้ ยังมาตรฐานต่ำกว่านักเตะไทยเสียอีก แต่กลับมีลีกอาชีพที่แข็งแกร่ง มีการให้ค่าจ้างนักเตะที่สูง ผมอยากให้เมืองไทยเป็นแบบนี้ มีการให้ค่าจ้างนักเตะ 4-5 หมื่น จนถึงระดับ 1 แสน หรือ 2 แสนบาท ตรงนี้จะทำให้ผู้เล่นทุ่มเทหันมาเอาดีทางฟุตบอลอาชีพอย่างเต็มตัว ไม่ใช่เล่นให้สโมสรครึ่ง อีกครึ่งต้องไปเรียนหนังสือ”

รู้สึกอย่างไรบ้าง หลังจากที่ต้องได้เลิกเล่นให้กับทีมชาติไทย อย่างเป็นทางการ

“จริง ๆ แล้ว ผมยังรู้สึกใจหายอยู่เลยครับ เพราะผมอยู่กับทีมชาติไทยมานานถึง 15 ปี เหมือนกับว่าฟุตบอลและการเล่นให้กับทีมชาติ เป็นเสมือนครอบครัวผมไปแล้ว แต่อีกใจก็ดีใจที่ตอนเช้าจะได้มีโอกาสไปส่งลูกสาวไปโรงเรียน ไม่เช่นนั้นตอนเช้าผมก็ต้องไปซ้อม-ตอนเย็นก็ซ้อม จะเจอครอบครัวอีกทีก็ตอนค่ำ แม้ผมจะรู้สึกว่าชีวิตมันขาดหายไป แต่ผมก็ต้องใช้ชีวิตแบบใหม่ที่ผมฝันถึงให้ดีที่สุด และเรื่องฟุตบอลผมคงไม่ทิ้ง คงจะพยายามช่วยปั้นเยาวชนรุ่นต่อ ๆ ไป”

จากนี้ไปชีวิตจะทำอะไร

“ผมเล่นฟุตบอลด้วยความมุ่งมั่น จนประสบความสำเร็จ ผมไม่ใช่นักเตะพรสวรรค์ แต่ผมเป็นนักเตะประเภทพรแสวง ดังนั้นผมจะนำความมุ่งมั่นและความขยันอดทน ซึ่งเป็นบทเรียนที่ดีนำไปใช้ในการดำเนินธุรกิจด้วย และผมจะสนับสนุนเด็ก ๆ ให้ได้เล่นฟุตบอลอย่างถูกต้อง ส่วนตัวผมเองอาจจะหันไปรับหน้าที่ในการเป็นโค้ชต่อไป”

สุดท้ายอยากจะทำอะไรถึงแฟนบอลที่เชียร์มาตลอด 15 ปี

“ผมอยากขอบคุณแฟน ๆ ที่เชื่อมั่นในตัวผม ผมลงเล่นฟุตบอลให้กับประเทศชาติด้วยหัวใจที่เต็มร้อย และเพื่อแฟนบอล เหล่านี้ แม้ในช่วงหลัง ๆ จะมีแฟนบอลกลุ่มน้อยออกมาตำหนิฟอร์มการเล่นของผม แต่ผมก็รับฟัง ไม่ได้คิดโกรธเคืองอะไร มาถึงตอนนี้เป็นการประกาศอำลาทีมชาติ

ของผมอย่างเป็นทางการ ผมอยากจะบอกว่า ผมไม่เคยเสียใจในการเล่นให้กับทีมชาติ เนื่องจากเวลา 15 ปีที่ผ่านมา ผมได้สร้างความสุขให้กับแฟนบอลเป็นจำนวนมาก”

การวิเคราะห์การถ่ายทอดทางสังคมจากกรณีศึกษา

จากทฤษฎีของ Deaux and Wrightsman (1991) ที่เสนอไปข้างต้นแล้วนั้น ได้แบ่งการอบรมถ่ายทอดสังคมขององค์การ ของกลุ่มหรือองค์การออกเป็น 9 ขั้นตอน ซึ่งทางคณะผู้ศึกษาได้วิเคราะห์เส้นทางกีฬาอาชีพตามกระบวนการถ่ายทอดสังคมได้ดังนี้

1. ขั้นแสวงหาและคัดเลือก (Investigation) เป็นระยะก่อนการเป็นสมาชิกขององค์การ (prospective member) คือ เป็นระยะของการสืบเสาะแสวงหาเพื่อให้รู้จักและเข้าใจกันระหว่างองค์การกับบุคคล จากคำบอกเล่าเกี่ยวกับองค์การของครูอาจารย์ ผู้รู้ เพื่อ สื่อมวลชนและแหล่งข่าวอื่นๆ รวมทั้งบุคคลที่ทำงานในองค์การ เป็นขั้นที่บุคคลแสวงหากลุ่มหรือองค์การที่ตนปรารถนาจะเข้าเป็นสมาชิกด้วย โดยพิจารณาจากความรู้ ข้อมูลเกี่ยวกับองค์การนั้นเท่าที่ตนจะหาได้

“... เริ่มเล่นเนื่องจากได้รับการแนะนำจากโค้ชชาวออสเตรเลีย เนื่องจากเห็นว่าสูงเลยลองจับให้เล่นทีม 3 คน ตอนแรกไม่ได้จริงจัง เพราะทักษะยังไม่แน่น ไม่ได้จริงจังอะไร แต่มีโค้ชของทหารเรือจะค่อนข้างเป็นคนที่แน่นในเรื่องทักษะก็เลยลองไปเทรนดูผ่านก็เลยเล่นเรื่อยๆ..” (จารุณี)

“เริ่มเล่นกีฬาตั้งแต่ม.ต้น อาจารย์มีการส่งตัวไปคัดเลือก โดยฟุตบอลเป็นกีฬาที่ชอบและสนใจ เป็นกีฬาในร่มที่เพิ่งเข้ามา มีการไปแข่งที่ต่างประเทศ

..เห็นจากหนังสือพิมพ์เดินเข้าไปรายงานตัวด้วยตัวเองคนเดียว สังกัดสมาคมกีฬาแห่งประเทศไทย อยากติดทีมชาติ เห็นรุ่นพี่ติดทีมชาติ จึงอยากเป็นอย่างนั้นบ้าง เห็นจากโทรทัศน์บ้าง” (ชัยรัตน์)

“สำหรับเส้นทางสายฟุตบอลนั้น เริ่มต้นด้วยการเป็นตัวแทนบ้านหนองแดงเมื่อปี 2524 ไปแข่งกีฬากลุ่มสี่ประเภทฟุตบอลได้ชนะเลิศอันดับ 1 จากนั้นก็เริ่มก้าวขึ้นเป็นตัวแทนของโรงเรียนขึ้นมาเรื่อยๆ จนกระทั่งปี 2533 ได้เป็นตัวแทนจังหวัด ไปแข่งขันคัดตัวแทนเขต 4 ในกีฬาแห่งชาติที่ จ.ตรังในช่วงที่เรียนอยู่ที่โรงเรียนพนิชยการกรุงเทพในโครงการนักฟุตบอลของโรงเรียนกรุงเทพพนิชยการ โดยเป็นตัวแทนของโรงเรียนและเป็นตัวแทนของจังหวัด และมาสมัครเข้าร่วมคัดเลือกเป็นนักฟุตบอลเยาวชนไทยชุดอายุไม่เกิน 16 ปี จากผู้เข้าสมัครกว่า 100 คน” (เกียรติศักดิ์)

จัดเป็นการถ่ายทอดทางสังคมขององค์การให้กับบุคคลที่สมัครเข้ารับการคัดเลือกเข้าทำงาน นอกจากนี้กระบวนการของการคัดเลือกซึ่งประกอบด้วย การพิจารณาคุณสมบัติของผู้สมัคร การทดสอบความสามารถ การสัมภาษณ์ ฯลฯ ล้วนมีส่วนในการอบรมถ่ายทอดระบบวัฒนธรรมและสังคมขององค์การให้ผู้สมัครได้เรียนรู้เกี่ยวกับองค์การทั้งสิ้น ซึ่งช่วยให้ผู้สมัครเกิดการเตรียมพร้อมที่จะยอมรับสังคมขององค์การอย่างเข้มข้นต่อไป ในขณะที่เดียวกัน องค์การก็มีการพิจารณาคัดเลือก

บุคคลที่มีความรู้ ความสามารถและคุณสมบัติเหมาะสมสอดคล้องกับเป้าหมายขององค์กร สำหรับคุณสมบัติของผู้สมัครที่นำมาพิจารณาในการคัดเลือก โดยทั่วไปได้แก่ระดับการศึกษา คะแนนการ เรียน สาขาวิชาที่ศึกษา ประสบการณ์ทางสังคม ทักษะคติบางประการรวมทั้งความสมประกอบทาง กายและทางจิต ซึ่งก็คือจิตลักษณะรากฐานที่เป็นผลของการอบรมถ่ายทอดทางสังคมที่สั่งสมมาตั้งแต่ วัยเด็ก โดยใช้เป็นพื้นฐานหรือจุดเริ่มต้นเพื่อการรับการพัฒนาขององค์กรในขั้นต่อไป

2. ขั้นบรรจุเข้าทำงาน (Entry) ขั้นนี้เป็นช่วงที่อยู่ระหว่างระยะก่อนการเป็นสมาชิกกับการ เป็นสมาชิกใหม่ เป็นขั้นแห่งการเปลี่ยนแปลงของบุคคลจากบุคคลภายนอกมาเป็นสมาชิก ซึ่งอันที่จริงบุคคลได้รับการศึกษาและข้อมูลพื้นฐานอย่างกว้างๆ เกี่ยวกับกลุ่มหรือองค์กรมาก่อนแล้วจาก สถานศึกษา ที่ได้ทำหน้าที่เตรียมคนให้มีคุณภาพเพื่อเข้ากลุ่มและทำงานในองค์กร ในขั้นนี้จะเป็น การอบรมถ่ายทอดทางสังคมแบบเป็นทางการ เพื่อชี้แจงระเบียบ นโยบายสวัสดิการต่างๆ แนะนำ บุคคลสถานที่ เครื่องมือเครื่องใช้ รวมไปถึงการสร้างข้อผูกมัดและการแสดงความจริงใจและความ พร้อมของสมาชิกใหม่ นอกจากนี้อีกการต่าง ๆ ยังมีการฝึกงานและมอบหมายงานด้วย หัวหน้าครู ฝึกงานตลอดจนบุคคลต่างๆ ทำหน้าที่ฝึกงาน มอบหมายรวมทั้งปฐมนิเทศ เป็นตัวแทนสำคัญอย่างยิ่ง ในการอบรมถ่ายทอดสังคมขององค์กรให้แก่สมาชิกบรรจุใหม่ นับตั้งแต่สร้างภาพพจน์หรือความ ประทับใจครั้งแรก ปลุกฝังทัศนคติและค่านิยมเกี่ยวกับการทำงานในด้านต่างๆ ดังนั้น บุคคลจะ ได้รับการฝึกอบรมเกี่ยวกับงานเฉพาะตำแหน่ง ทั้งยังได้รับการปฐมนิเทศและมอบหมายอธิบาย เกี่ยวกับหน้าที่การงานเพื่อให้สามารถทำงานได้เป็นอย่างดี

“ไปเทรนนูผ่านก็เลยเล่นเรื่อย ๆ เริ่มเล่นตอนอายุ 19 ช่วงเรียนมหาลัยปี 2-3 เริ่มเล่นกีฬา วอลเลย์บอลมาตั้งแต่ระดับนักเรียน ระดับเขต จะมาเล่นจริงจังเป็นอาชีพก็ระดับทีมชาติ” (จารุณี)

“...แล้วแต่โค้ช นอนสี่ทุ่ม ตื่นตีห้าครึ่ง (พักวันอาทิตย์)ซ้อมจนถึงสองโมงเช้าและพักผ่อน มีกฎห้ามออกข้างนอกโดยไม่ได้รับอนุญาตและห้ามดื่มแอลกอฮอล์ หากอยากออกต้องหนีไป มีการ เก็บตัวก่อนแข่งขันแล้วแต่โค้ช ที่ผ่านมามีการแข่งขันที่ประเทศมาเลเซีย 3 เดือน ที่บาหลี 3 เดือน” (ชัยรัตน์)

“คุณสมชาติ ยิ้มศิริ ผู้คุมทีมเห็นแวว จึงติดเป็น 1 ใน 18 คนนักเตะเยาวชนทีมชาติโดยไป แข่งขันนัดแรกที่มาเลเซีย ได้แชมป์กลุ่ม 4 และติดทีมชาติชุดปี ในศึกคิงส์คัพครั้งที่ 24” (เกียรติศักดิ์)

3. ขั้นเรียนรู้ (Socialization/Learning) บุคคลเกิดการเรียนรู้จากคำชี้แนะรวมทั้ง คำปรึกษาเกี่ยวกับแนวปฏิบัติงานและปฏิบัติตนในที่ทำงานต่อจากการฝึกอบรมในหน้าที่ซึ่งกระทำ ต่อเนื่องจากขั้นที่ 2 ในระยะการเรียนรู้นี้สมาชิกใหม่จะได้รับการถ่ายทอดสังคมขององค์กรที่ไม่เป็น ทางการจากหัวหน้างาน เพื่อนร่วมงานและจากผู้บังคับบัญชา ซึ่งทำหน้าที่เป็นพี่เลี้ยง (mentoring)

โดยทำหน้าที่ทั้งผู้สอน แนะนำ ให้คำปรึกษาทั้งในเรื่องงานและเรื่องอื่นๆ ที่อาจสร้างปัญหาได้ และเป็นผู้ทำหน้าที่ประเมินผลการทดลองงานด้วย

“ตอนที่โค้ชขอสเตอร์เลียเห็นแววกก็เรียกตัวเข้าไปฝึกซ้อม ให้ไปแข่งตามแมตช์ต่าง ๆ แล้วก็ฝึกซ้อมมาเรื่อย ๆ แต่โค้ชจะฝึกเฉพาะคนที่เป่ร่แล้ว จะไม่มาเริ่มสอนเทคนิค ต้องไปฝึกเพิ่มจากโค้ชไทย..

...สิ่งที่สำคัญในการเป็นนักกีฬาอาชีพ คือจะต้องเป็นคนมีความรับผิดชอบเพราะต้องฝึกซ้อม ไม่ใช่หละหละ ต้องฝึกซ้อมให้ได้ตามskill” (จารย์ณี)

“หากเราดูแลดีหรือพยายามดูแลตัวเองการบาดเจ็บก็จะลดลง โดย 6 เดือนนี้ไม่ได้เตะฟุตบอลเลย ได้แต่ออกกำลังกายพวกจ็อกกิ้งหรือฟิตเนส ซึ่งค่อนข้างอึดอัด ได้บทเรียนคือ ทำให้ต่อไปต้องหลีกเลี่ยงการปะทะ

...มีความกดดันบ้างถ้าเป็นทีมชาติทั้งชุด แต่ถ้าฝึกซ้อมอย่างสม่ำเสมอและมีความตั้งใจ มีการเอาประสบการณ์มาใช้ในการแข่งขัน และขึ้นกับจังหวะและรูปแบบการวางแผนของโค้ชด้วย” (ชัยรัตน์)

“นายรัชชัย สัจจุล หรือ “บิกหอย” สภากรรมการสมาคมฯ สมัยแรก ได้ดำเนินโครงการรวบรวมบรรดานักเตะอายุไม่เกิน 19 ปีที่มีทักษะพื้นฐานและความตั้งใจ เพื่อเรียกศรัทธาแฟนลูกหนังชาวไทย ทำให้ “ซีโก้” เกียรติศักดิ์ ถูกเรียกเข้าสู่แคมป์เป็นรุ่นแรก โดยมี นายรัชชัย พหลแพทย์ อดีตทีมชาติไทยชุดโอลิมปิกเม็กซิโก (ค.ศ. 1968) เป็นโค้ชผู้ควบคุมการเก็บตัวฝึกซ้อมสำหรับจุดมุ่งหมายสำคัญของทีมชุดที่ถูกขนานนามว่า “ดรีมทีม” คือ การไปลุยฟุตบอลโอลิมปิก รอบสุดท้าย ณ เมืองแอตแลนตา ประเทศสหรัฐอเมริกา จากจุดนั้นเองตำนาน “ซีโก้ ดีลิ่งกา” กับวงการลูกหนังไทยก็เปิดฉากขึ้นอย่างเป็นทางการ” (เกียรติศักดิ์)

4. ขันยอมรับ (Acceptance) เป็นช่วงเปลี่ยนอีกช่วงหนึ่ง ซึ่งบุคคลที่เข้าทำงานในองค์กรหรือเป็นสมาชิกของกลุ่มเกิดการยอมรับและเปลี่ยนแปลง ค่านิยม ทศนคติ และจิตลักษณะต่างๆ ให้สอดคล้องกับองค์กร มีความผูกพันแน่นแฟ้นกับองค์กรบุคคลอื่นๆ ในองค์กร โดยผ่านขั้นตอนจากการเป็นสมาชิกใหม่ไปเป็นสมาชิกโดยสมบูรณ์ ความสงสัยในบทบาทและความสามารถของตนเองรวมทั้งความคลางแคลงใจที่เพื่อนร่วมงานมีต่อตนได้หมดไป

“..ถ้าถามว่าตอนที่เริ่มเล่นชอบหรือเปล่า ไม่ชอบ แต่เมื่อมาเล่นต้องเล่นให้ดีที่สุด ลองอดทนฝึก ผู้เล่นก็มีแค่ 2 คน ทำให้เราได้แสดงความสามารถได้เต็มที่ ไม่มีตัวสำรอง ทำให้เราคิดเองทำเอง หนะด้วยตัวเราเอง..

..ช่วงเริ่มเล่นแรก ๆ จะถูกครอบครัวยึดว่าเรื่องการแต่งตัวบ้างเนื่องจากขัดกับวัฒนธรรมช่วงหลัง ๆ เริ่มเข้าใจกีฬาดีขึ้น” (จารย์ณี)

“ได้ทำงานที่ตนรัก มีรายได้ ต้องการมีโค้ชที่ดี ทีมที่ดี รูปแบบใหม่ๆ ในการซ้อมเพื่อให้มีการพัฒนาในประเทศไทยมากขึ้น ซึ่งตอนนี้มีบางสโมสรเท่านั้นที่มีโค้ชต่างชาติ นอกจากนั้นเป็นโค้ชไทยหมด” (ชัยรัตน์)

“ตนเองเล่นเมเจอร์อยู่ (สมัครเล่น) เล่นรับใช้สถาบัน สโมสร ทีมชาติ แต่พลิกผันตรงที่เราคิดจริงจังมากขึ้น จึงลาออกจากงานประจำที่ทำ ซึ่งตอนนั้นรับราชการเป็นตำรวจ และมาเล่นฟุตบอลอย่างเดียว...

...เป็นความใฝ่ฝันของตน ว่าอยากเล่นบอลให้เต็มที่ เพราะหากเราทั้งทำงานทั้งเล่นบอลซ้อมไปด้วยมันมีคอนฟลิกอยู่ มันค้ำกันอยู่ คิดว่าถ้าทำอะไร ถ้าเก่งอะไรซักอย่างก็ให้เก่งไปให้สุดเลย...

...การลงเล่นนัดแรกในนามทีมชาติของผม คือการติดทีมเยาวชนอายุ 16 ปี ไปเล่นรายการชิงแชมป์เอเชีย รอบคัดเลือก ที่ประเทศมาเลเซีย ซึ่งผมรู้สึกภูมิใจมาก เพราะการเป็นเด็กต่างจังหวัดจากขอนแก่น แล้วได้ใส่เสื้อที่มีธงไตรรงค์ติดอยู่บนหน้าอก มันทำให้ผมดีใจที่สุดสุด เนื่องจากคิดว่าเป็นคนเดียวที่มีโอกาสได้ติดทีมชาติ...

...ก็จะเป็นนัดที่ผมหมองพังประตูชัยเฉือนเอาชนะพม่า ในกีฬาซีเกมส์ ครั้งที่ 17 นี่แหละ เพราะลูกนี้มันทำให้ผมแจ้งเกิดดังทั่วประเทศเพียงแค่ข้ามคืน จากชีวิตที่เรียบง่าย กลัปกกลายเป็นคนที่มีชื่อเสียง มันเหมือนสวรรค์มาโปรดชีวิตของผมจริง ๆ และเมื่อนึกถึงการเล่นให้กับทีมชาติครั้งใดผมมักจะคิดถึงประตูนี้ทุกครั้ง มันเป็นความภาคภูมิใจและทำให้ผมอยากอยู่ในอาชีพนี้ต่อไป” (เกียรติศักดิ์)

5. ขั้นตอนการรักษา (Maintenance) ในขั้นนี้บุคคลได้ผ่านการเป็นสมาชิกที่สมบูรณ์ขององค์กร บุคคลมักจะรู้สึกสบายใจและสามารถปฏิบัติงานได้อย่างอัตโนมัติด้วยความเชี่ยวชาญและคุ้นเคย องค์กรพยายามจะรักษาสมาชิกไว้ด้วยค่าตอบแทน การเสริมแรงต่างๆ เท่าที่จะเป็นไปได้

“ตอนนี้ได้เงินเดือนจากสโมสรกองทัพอากาศ ส่วนงานประจำทำการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค สิ่งที่เป็นแรงจูงใจคือความสนุกได้เจอเพื่อน เจอผู้คน” (จารุณี)

“การเล่นฟุตบอลเหมือนการทำงานอยู่ในตัว ได้เบียดเบียน เงินเดือนตอบแทนด้วย ตอนนี้มีอาการบาดเจ็บ(เข้า)เลยหยุดพักได้ประมาณ 6 เดือนแล้ว แต่ก่อนนั้นเล่นให้กับทีมฟุตบอลอาชีพเซ็นต์สัญญาครั้งละ 6 เดือน โดยต้องซ้อมและแข่งให้ทีมนั้นๆตามข้อกำหนด ได้เงินเดือนประมาณหมื่นบาทและมีเบียดเบียนให้วันละ 400 บาท รวมแล้วประมาณ 22,000บาทต่อเดือน” (ชัยรัตน์)

“ตนเองพยายามบอกน้องๆ ...สมัยก่อนเราพยายามหนีออกไปเล่นที่ต่างประเทศกันเพื่อหาคำตอบว่าเล่นบอลอาชีพแล้วได้อะไรบ้าง วันนี้ตนเองให้คำตอบกับเด็กๆแล้วว่าเกียรติยศ ชื่อเสียง เงินทอง เราได้จากฟุตบอล ฉะนั้นปัจจุบันนี้ไม่ต้องห่วง ฟุตบอลสามารถหาเลี้ยงได้จริงๆ (ไม่เหมือนกับที่สมัยก่อนพ่อแม่บอกว่าเล่นฟุตบอลแล้วไร้ค่า) วิธีการคือทำอย่างไรก็ได้ขอเพียงแค่เราเอาดีซักอย่างหนึ่ง...

...เราเป็นเด็กบ้านนอกที่เมื่อมีคนรู้จักเราเราก็ดีใจแล้ว แต่เราได้มีโอกาสตอบแทนบุญคุณแผ่นดิน ได้ทำหน้าที่เพื่อประเทศชาติ ทำให้คนรู้จักจากการเล่นฟุตบอล พิสูจน์ให้พ่อแม่ที่มีลูกอยากเล่นกีฬาเห็นว่า เล่นฟุตบอลแล้วสามารถทำให้มีรายได้เลี้ยงครอบครัวได้ เพราะนักฟุตบอลส่วนมากประมาณ 90% มาจากครอบครัวที่ยากจน คิดว่าถ้าเล่นฟุตบอลแล้วนอกจากจะสามารถสร้างชื่อเสียงให้กับตนเองแล้วยังมีรายได้จุนเจือครอบครัวได้ด้วย...

...ฟุตบอลได้ให้ผมเกือบหมดทุกอย่าง ให้เกียรติยศ, ชื่อเสียง, เงินทอง ทำให้คนทั่วประเทศรู้จัก เวลาไปไหนมาไหนก็ได้รับการยอมรับ หรืออำนวยความสะดวกให้ ถ้าหากผมไม่ได้เล่นฟุตบอลและไม่ได้ติดทีมชาติ คงไม่มีใครรู้จักผม” (เกียรติศักดิ์)

6. ขั้นหันเห (Divergence) บุคคลจะเริ่มหันหนีมองหาที่ทำงานใหม่ มีปัญหาและข้อคำถามต่างๆ เกิดขึ้นในใจ ความรู้สึกผูกพันกับกลุ่ม หรือองค์กรเดิมจะลดลง ในขณะที่เริ่มหาข้อมูลความรู้เกี่ยวกับกลุ่มหรือองค์กรใหม่

“ประมาณอายุ 30-32 ก็จะไม่อยากเล่น เพราะว่ามีงานประจำอยู่แล้ว แต่ถ้ามีการบาดเจ็บอาจจะเลิกก่อน ถ้าสุขภาพร่างกายแข็งแรงก็อาจเล่นต่อ” (จารุณี)

“..ตอนนี้มีอาการบาดเจ็บ (เข่า) เลยหยุดพักได้ประมาณ 6 เดือนแล้ว โดย 6 เดือนนี้ไม่ได้เตะฟุตบอลเลย ได้แต่ออกกำลังกายพวกจ็อกกิ้งหรือฟิตเนส ซึ่งค่อนข้างอึดอัด

..อยากประกอบอาชีพราชการหรือร้านอุปกรณ์กีฬาฟุตบอล เช่น รองเท้า เสื้อผ้า เพราะมีเด็กใหม่ๆ เทรนขึ้นมา” (ชัยรัตน์)

“นอกจากนั้นในเส้นทางการเล่นฟุตบอล : เล่นฟุตบอลให้กับทีม “นกมวยภักษ์” ช.กรุงเทพ ระหว่างปี พ.ศ. 2532-38 จากนั้นซีพีพรลงเท้าเล่นให้กับ ราชประชา, ตำรวจ, ปะลิส ลีกออาชีพในมาเลเซีย, ฮัตเตอร์ฟิลด์ ทาวน์ ในลีก ประเทศอังกฤษ, สิงคโปร์ อาร์มฟอร์ซ ในเอสลีก ประเทศสิงคโปร์, ฮอง อันห์ ยาลาย ในวีลีก ประเทศเวียดนาม และก็ได้ทำงานเป็นนักเตะ-ผู้จัดการทีมด้วยในปี พ.ศ.2549 ก่อนมาอยู่กับ บีอีซี เทโรศาสน ยักษ์ใหญ่แห่งศึกไทยแลนด์ลีก เป็นที่สุดท้ายก่อนออกจากอาชีพการเป็นนักกีฬาฟุตบอล...

...ฟุตบอลเป็นภาษา (Football Language) อยู่แล้ว การใช้ภาษาในสนามเราทราบแล้วว่า ศัพท์เทคนิคหมายถึงอะไร จึงขึ้นกับว่าทำอะไรให้ปรับตัวสร้างความสัมพันธ์ให้เข้ากับเพื่อนร่วมทีมให้ได้” (เกียรติศักดิ์)

7. ขั้นถ่ายทอดทางสังคมอีกครั้ง (Resocialization) เป็นความพยายามของกลุ่มหรือองค์กรที่จะเรียกความสำนึกในสมาชิก เรียกความสำนึกในสมาชิกภาพกลับมา องค์กรอาจใช้แรงเสริมประเภทสร้างความภูมิใจให้บุคคล ให้รางวัล โบนัส เลื่อนขั้น เลื่อนตำแหน่ง หรือตกลงกันด้วยดีให้เป็นทีพอใจทั้งแก่ฝ่ายบุคคลและองค์กร

"แล้วแต่บุคคล แต่ของตนเองนั้นยังสามารถเล่นได้ต่อ ตอนนี้ฉันตัวเองมาเป็นโค้ชด้วย เราคิดว่าน่าจะเอาประสบการณ์ทั้งหลายมาถ่ายทอด มาสอนให้กับน้องๆดีกว่า ถ้าเราเล่นอาชีพก็อาจได้รายได้เฉพาะตนคนเดียว แต่ถ้าเรามาเป็นครูเป็นโค้ช เราก็อาจถ่ายทอดได้หลายๆ คน" (เกียรติศักดิ์)

8. ขั้นตอนจากการเป็นสมาชิก (Exit) ในที่สุดความผูกพันระหว่างกลุ่มกับบุคคลก็สิ้นสุดลง อาจจะเป็นไปตามวาระ การเกษียณอายุหรือวาระฉุกเฉิน

"เพราะอิมตัว เพราะเล่นทีมชาติมา 15 ปี โหลดเล่นอยู่ถนนฟุตบอล 9 ปี เล่นต่างประเทศมาด้วย เรามีครอบครัวก็อยากอยู่กับครอบครัวเพราะครอบครัวไม่ได้ไปอยู่กับเราด้วย เรามีลูก อยากมีเวลาให้กับเค้า" (เกียรติศักดิ์)

9. ขั้นตอนจากความหลัง (remembrance) แม้ว่าความผูกพันระหว่างกันจะลดลงแต่ความจดจำในความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มกับบุคคลทั้งที่น่าพอใจและไม่น่าพอใจยังคงอยู่และสะท้อนถึงอนาคตขององค์การด้วย บุคคลรุ่นต่อไปมีการรับรู้ในส่วนนี้และนำมาใช้ประกอบการประเมินกลุ่มหรือองค์การด้วย ความหลังที่ควรแก่การจดจำย่อมมีอยู่ ไม่ว่าจะเป็นการออกจากสมาชิกแบบใดก็ตาม

"จริง ๆ แล้ว ผมยังรู้สึกใจหายอยู่เลยครับ เพราะผมอยู่กับทีมชาติไทยมานานถึง 15 ปี เหมือนกับว่าฟุตบอลและการเล่นให้กับทีมชาติ เป็นเสมือนครอบครัวผมไปแล้ว แต่อีกใจก็ดีใจที่ตอนเช้าจะได้มีโอกาสไปส่งลูกสาวไปโรงเรียน ไม่เช่นนั้นตอนเช้าผมก็ต้องไปซ้อม-ตอนเย็นก็ซ้อม จะเจอครอบครัวอีกทีก็ตอนค่ำ แม้ผมจะรู้สึกชีวิตมันขาดหายไป แต่ผมก็ต้องใช้ชีวิตแบบใหม่ที่ผมฝันถึงให้ดีที่สุด และเรื่องฟุตบอลผมคงไม่ทิ้ง คงจะพยายามช่วยปั้นเยาวชนรุ่นต่อ ๆ ไป...

...ผมเล่นฟุตบอลด้วยความมุ่งมั่น จนประสบความสำเร็จ ผมไม่ใช่นักเตะพรสวรรค์ แต่ผมเป็นนักเตะประเภทพรแสวง ดังนั้นผมจะนำความมุ่งมั่นและความขยันอดทน ซึ่งเป็นบทเรียนที่ดีนำไปใช้ในการดำเนินธุรกิจด้วย และผมจะสนับสนุนเด็ก ๆ ให้ได้เล่นฟุตบอลอย่างถูกต้อง ส่วนตัวผมเองอาจจะหันไปรับหน้าที่ในการเป็นโค้ชต่อไป...

...ผมอยากเห็นเมืองไทยมีฟุตบอลลีกอาชีพจริง ๆ เสียที ให้เหมือนเพื่อนบ้าน อย่างสิงคโปร์, เวียดนาม, อินโดนีเซีย เพราะจะว่าไปแล้วฝีเท้าของผู้เล่นเหล่านี้ ยังมาตรฐานต่ำกว่านักเตะไทยเสียอีก แต่กลับมีลีกอาชีพที่แข็งแกร่ง มีการให้ค่าจ้างนักเตะที่สูง ผมอยากให้เมืองไทยเป็นแบบนี้ มีการให้ค่าจ้างนักเตะ 4-5 หมื่น จนไปถึงระดับ 1 แสน หรือ 2 แสนบาท ตรงนี้จะทำให้ผู้เล่นทุกระดับมาเอาดีทางฟุตบอลอาชีพอย่างเต็มตัว ไม่ใช่เล่นให้สโมสรครึ่ง อีกครึ่งต้องไปเรียนหนังสือ" (เกียรติศักดิ์)

ตารางที่ 2 สรุปการถ่ายทอดทางการทำงานของกรณีศึกษา

การถ่ายทอดทางสังคม	จารุณี สารนอก	ชัยรัตน์ เจริญจันทร์	เกียรติศักดิ์ เสนาเมือง
ตัวแทนของการถ่ายทอดทางสังคมในอาชีพกีฬา	โค้ช ,ครู	โค้ช, สื่อมวลชน ,ครู , รุ่นพี่ที่เล่นฟุตบอล , ครอบครัว	ความสามารถส่วนบุคคล ,การมีโอกาในการเล่น กีฬา, เกียรติยศ
การถ่ายทอดทางสังคมผ่านทางกีฬา	การมีระเบียบวินัยใน การฝึกซ้อม ความ รับผิดชอบในการทำงาน	การปฏิบัติตัวอยู่ใน กฎระเบียบ มีธรรมาศัยที่ดี การวางตัวที่ดี มี ความตั้งใจ ขยันฝึกซ้อม	กฎระเบียบ ,Teamwork ,Commitment
การถ่ายทอดทางสังคมในการออกจากอาชีพกีฬา	-	-	แบบเต็มใจ
การถ่ายทอดทางสังคมอีกครั้ง	-	-	การเป็นผู้ฝึกสอน
การวิเคราะห์ตามทฤษฎี Deaux and Wrightsman (1991)			
ขั้นที่ 1 (ขั้นแสวงหาและ คัดเลือก)	เริ่มต้นจากการชักนำ ของโค้ชชาวออสเตรเลีย ,ครูที่โรงเรียน	ครูเป็นผู้ชักนำให้เข้าสู่ อาชีพนักกีฬา ,เห็นจาก โฆษณาจากสื่อมวลชน เช่น หนังสือพิมพ์ โทรทัศน์	- เป็นตัวแทนของ โรงเรียน - เป็นตัวแทนของ จังหวัด - สมัครเข้าร่วมคัดเลือก เป็นนักฟุตบอลเยาวชน ไทย
ขั้นที่ 2 (ขั้นบรรจุเข้า ทำงาน)	ฝึกฝนตัวเองอย่าง ต่อเนื่อง	มีกฎเกณฑ์เบื้องต้นเพื่อ การฝึกซ้อม	เยาวชนทีมชาติ , ทีม ชาติชุดบี
ขั้นที่ 3 (ขั้นเรียนรู้)	มีการถ่ายทอด รายละเอียดเทคนิคใน การเล่นจากโค้ชและ เรียนรู้จากกฎระเบียบ	ได้รับการถ่ายทอดการ เล่นมาจากโค้ช รวมทั้ง เรียนรู้จากประสบการณ์ ของตนเอง	ทีมชาติไทยชุดโอลิมปิก

การวิเคราะห์ตามทฤษฎี Deaux and Wrightsman (1991) (ต่อ)			
ขั้นที่ 4 (ขั้นยอมรับ)	มีการพยายามปรับตัว เองให้เข้ากับลักษณะ งาน ริเริ่มแก้ปัญหาที่ เกิดขึ้นด้วยตนเอง	มีการหาทางพัฒนา ปรับปรุงงานที่ตนเองทำ เพื่อให้บรรลุเป้าหมาย ของทีม	ลาออกจากตำรวจ และ มาเล่นฟุตบอลอย่าง เดียว , มีความ ภาคภูมิใจในอาชีพนี้
ขั้นที่ 5 (ขั้นดำรงรักษา)	ได้รับค่าตอบแทนเป็น การจูงใจและได้รับความ ความสนุกในการ ประกอบอาชีพ	ได้ค่าตอบแทนที่ตนพึง พอใจ	ได้รับเกียรติยศ, ชื่อเสียง เงินทอง, คนทั่วประเทศ รู้จัก, ได้รับการยอมรับ และได้รับการอำนวยความสะดวก
ขั้นที่ 6 (ขั้นหันเห)	มีการวางแผนในเรื่อง งานและสุขภาพ เมื่ออายุเพิ่มขึ้น	มีการวางแผนในอนาคต เกี่ยวกับงาน ที่จะรองรับต่อไป	เปลี่ยนต้นสังกัดทั้งใน ประเทศและต่างประเทศ
ขั้นที่ 7 (ขั้นถ่ายทอดทาง สังคมอีกครั้ง)	-	-	เป็นผู้ฝึกสอนเพื่อนำ ประสบการณ์ทั้งหลาย มาถ่ายทอด
ขั้นที่ 8 (ขั้นออกจากการ เป็นสมาชิก)	-	-	รู้สึกอึดอัด , อยากมี เวลาอยู่กับครอบครัว
ขั้นที่ 9 (ขั้นจดจำ ความหลัง)	-	-	พยายามช่วยบั้นเยาวชน รุ่นต่อ ๆ ไป , อยากเห็น เมืองไทยมีฟุตบอลลีก อาชีพ

สรุปผลการศึกษา

จากการศึกษาในครั้งนี้จะเห็นได้ว่าเส้นทางนักกีฬาอาชีพนั้น มีกระบวนการเข้าสู่อาชีพที่คล้ายคลึงกัน นั่นก็คือผ่านตัวแทนของการถ่ายทอดทางสังคมจาก โค้ชหรือจากครู นอกจากนั้น ครอบครัวและสื่อมวลชน รวมทั้งการมีโอกาสนในการเล่นและทักษะส่วนตัวก็มีส่วนให้เข้าสู่อาชีพนี้ด้วย ซึ่งกีฬาอาชีพนี้ได้ถ่ายทอดความมีระเบียบวินัย ความขยันในการฝึกซ้อมซึ่งบ่งถึงความพยายาม ความมุ่งมั่นตั้งใจ ความรับผิดชอบ การวางตัวที่เหมาะสม การปรับตัวในการทำงานร่วมกับผู้อื่น และความผูกพันกับเพื่อนร่วมงานให้เกิดขึ้นในตัวบุคคลได้ โดยบุคคลที่เข้าสู่อาชีพนี้แสดงให้เห็นถึงการยอมรับในการประกอบอาชีพจากการพยายามปรับตัวเองให้เข้ากับลักษณะงาน มีการคิดริเริ่มแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นด้วยตนเอง รู้จักพัฒนาและปรับปรุงตนเพื่อให้บรรลุเป้าหมายขององค์กร รวมทั้งการมีความมุ่งมั่นสละชีวิตส่วนตัวในด้านอื่นๆ (เช่น เวลาที่ต้องใช้กับผู้อื่น อาชีพอื่นๆ) เพื่อประกอบอาชีพนี้ให้สำเร็จ

สิ่งที่ทำให้การดำรงอยู่ของอาชีพนั้นนอกจากคำตอบแทนที่ได้รับ และความสนุกสนานแล้ว การได้รับยอมรับจากผู้อื่น ชื่อเสียง ความภาคภูมิใจก็เป็นสิ่งที่ทำให้บุคคลยังคงประกอบอาชีพนี้ แต่ปัจจัยที่ทำให้บุคคลหันเหหรือออกจากอาชีพนี้เกิดได้ทั้งจากปัญหาเรื่องสุขภาพ อายุที่มากขึ้น การเปลี่ยนบทบาทในชีวิตทั้งเรื่องส่วนตัวและองค์กรที่ทำงานอยู่ โดยในการศึกษาครั้งนี้พบว่าเมื่อออกจากอาชีพนี้แล้วยังมีการจดจำความหลังที่ดีของการประกอบนี้ และถ่ายทอดประสบการณ์ที่ดีเหล่านั้นให้กับสมาชิกรุ่นใหม่ที่จะเข้าสู่อาชีพนี้ต่อไป

ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป

เนื่องจากการศึกษาครั้งนี้ ทำการศึกษาเกี่ยวกับอาชีพกีฬาที่มีการเล่นเป็นทีมหรือกลุ่ม ดังนั้นเพื่อประโยชน์ในมุมที่หลากหลาย การศึกษาครั้งต่อไปอาจศึกษาในอาชีพกีฬาที่เล่นเป็นรายบุคคล เช่น นักกีฬาเทนนิส นักกีฬามวย นักกีฬาวាយน้ำ นักกีฬาเทควันโด นักกีฬายกน้ำหนัก ฯลฯ นอกเหนือจากนั้นอาจมีการระบุนิยามของคำว่า “กีฬาอาชีพ” ให้ชัดเจนขึ้น โดยอาจทำการศึกษาในกีฬาที่มีการจัดอันดับและมีการแข่งขันระดับนานาชาติ เช่น เทนนิส กอล์ฟ สกิกเกอร์ เป็นต้น

บรรณานุกรม

- การกีฬาแห่งประเทศไทย. (2542). *การออกกำลังกายเพื่อสุขภาพ*. กรุงเทพฯ : เซเว่น.
- เกษม นครเขตต์. (2531). แผนพัฒนากีฬาของชาติแบบครบวงจร. *สุขศึกษา พลศึกษา สันทนาการ*. 14(1) : 65-66
- กลุ่มบุคลิกภาพ 4 บุคลิกภาพที่ชอบสมาคม สังคมกับบุคคลอื่น มีความสนใจสังคม (Social). สืบค้นเมื่อ 13 กันยายน 2552, จาก
http://202.29.138.91/bs/e_bs/G9/Dream_new/so11.htm.
- ณัฐวุฒิ เรืองเวช. (2548). *คุณสมบัติของโค้ชที่ดี*. สืบค้นเมื่อ 12 กันยายน 2552, จาก
http://www.the-tabletennis-association-of-thailand.com/wizContent.asp?wizConID=111&txtm Menu_ID=7
- (2548). *คุณสมบัติของนักกีฬาที่ดี*. สืบค้นเมื่อ 12 กันยายน 2552, จาก
http://www.Thaitabletennis.com/wizContent.asp?wizConID=110&txtmMenu_ID=7
- ประทุม ม่วงมี. (2527). *รากฐานทางสรีรวิทยาของการออกกำลังกายและพลศึกษา*. กรุงเทพฯ : บุรพาสานส์.
- วิรัตน์ ปานศิลา. (2548). *การถ่ายทอดทางสังคมในการทำงาน จิตลัทธิ และการรับรู้เกี่ยวกับบทบาทที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมการทำงานของบุคลากรสาธารณสุขระดับตำบลในภาคเหนือของประเทศไทย*. ปรินญาณพนธ์ วท.ด. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร ศุภพร มาพึ่งพงศ์. (ตุลาคม 2546). *หัวหน้าฝ่ายกิจกรรมพิเศษบริษัทบุญรอด บริวเวอรี่ จำกัด*. เอกสารบรรยายพิเศษ. ม.ป.พ.
- สุพิตร สมานิต. (2547). *แนวทางการพัฒนานักกีฬาอาชีพภายใต้การสนับสนุนและส่งเสริมของภาครัฐและภาคเอกชนอย่างเป็นระบบ: กรณีศึกษากีฬาเทนนิสอาชีพและกีฬาฟุตบอลอาชีพ*. กรุงเทพฯ : คณะกรรมการวิจัยและพัฒนาของวุฒิสภา สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา.
- อุดม พิมพา. (2526). *ความวิตกกังวลในการเล่นกีฬา*. (เอกสารประกอบการสอน). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- Delaney Tim & Madigan Tim. (2009). *The Sociology of Sports: An Introduction*. United State: McFarland.

รูปภาพบรรยากาศการไปสัมภาษณ์

